COLECȚIA

Iubiri de poveste

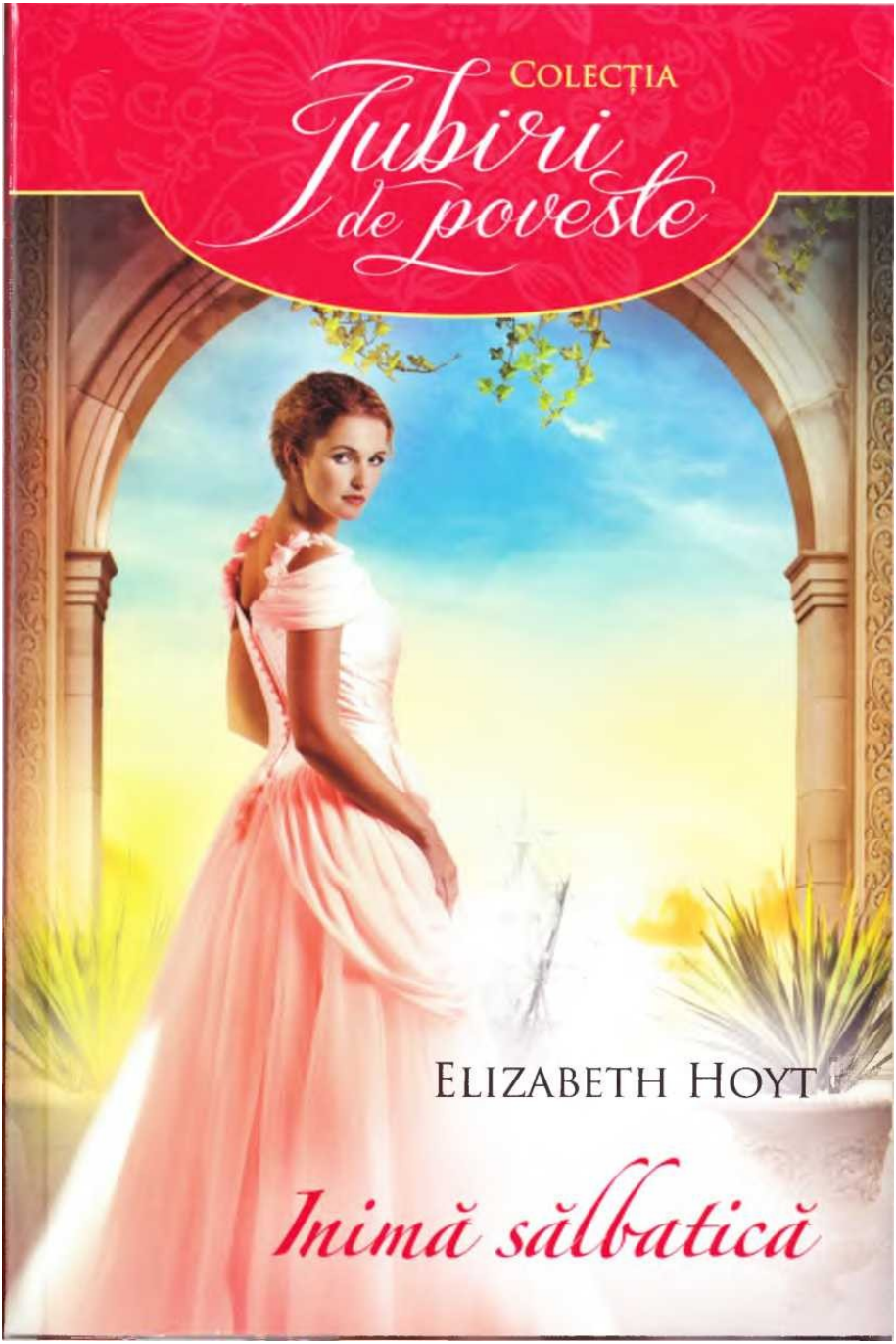

ELIZABETH HOYT

Inimă sălbatică

Elizabeth Hoyt
Inimă sălbatică

***To Desire a Devil by* Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2009 Nancy M. Finney
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire/Graal Soft

Editoarei mele, Amy Pierpont, ale cărei păreri şi răbdare au îmbunătăţit considerabil această carte.

Prolog

A fost odată ca niciodată, într-o ţară fără nume, un soldat care se întorcea acasă din război. Mărşăluise multă vreme împreună cu trei prieteni, dar la răscrucile drumurilor, fiecare alesese o cale diferită şi îşi văzuse de drum, iar soldatul nostru se opri ca să îşi scoată o pietricică din cizmă. Rămăsese singur.

Soldatul îşi încălţă la loc cizma, dar nu voia încă să îşi reia călătoria. Fusese plecat la război multă vreme şi ştia că nimeni nu îl aştepta acasă. Cei care l-ar fi întâmpinat cu drag muriseră de mult. Iar dacă mai erau încă în viaţă, nu era sigur că aveau să îl recunoască pe bărbatul care devenise în ultimii ani.

Când un bărbat pleacă la război, el nu mai este acelaşi când se întoarce acasă. Frica şi dorinţa, curajul şi pierderile, omorurile şi oboseala, toate îşi lasă subtil amprenta asupra lui, minut de minut, zi de zi, an de an până când, în cele din urmă, se schimbă întru totul, o transformare în bine sau în rău a omului care fusese cândva.

Aşa că soldatul nostru era aşezat pe piatră şi cugeta la toate acestea când o briză rece îi izbi în obraji. Lângă el apăru o sabie minunată şi graţie acelei săbii îşi primi numele.

Pentru că fu numit Longsword...

din *Longsword*

Capitolul 1

Sabia lui Longsword era grozavă, nu doar pentru că era grea, ascuţită şi ucigătoare, dar şi pentru că nu putea să fie mânuită decât de însuşi Longsword...

Londra, Anglia
Octombrie 1765

Puţine evenimente erau mai plicticoase decât ceaiurile la care se discuta politică. Gazda unei asemenea întâlniri îşi dorea cu ardoare să se întâmple ceva – *orice* – la petrecerea ei, care să o facă mai antrenantă.

Chiar dacă, poate, un om pe jumătate mort care dădea buzna la un ceai la care se discuta politică era ceva *prea* antrenant, se gândi Beatrice Corning.

Înainte de apariţia bărbatului, totul decursese ca de obicei la un astfel de ceai. Adică extraordinar de plictisitor. Beatrice alesese salonul albastru care era, în mod deloc surprinzător, albastru. Un albastru liniştitor, odihnitor, *plictisitor.* Cu coloane albe înşirate de-a lungul pereţilor, care se înălţau spre tavan cu bucle ornamentale discrete. Mesele şi scaunele erau împrăştiate ici-colo, iar în centrul încăperii se afla o masă ovală pe care se găsea o vază cu stelişoare târzii. Gustarea includea felii subţiri de pâine unse cu unt şi prăjiturele de un roz pastel. Beatrice propusese nişte tarte cu zmeură pentru că măcar aveau să fie mai *colorate,* dar Reggie, unchiul ei – contele Blanchard, pentru toţi ceilalţi – nici nu dorise să audă de aşa ceva.

Beatrice oftă adânc. Unchiul Reggie era un drăguţ, dar îşi cam mânca de sub unghii. De aceea, vinul fusese îndoit cu apă până ce căpătase o nuanţă anemică de rozaliu, iar ceaiul era atât de slab, că lăsa să se întrevadă micuţa pagodă albastră de pe fundul ceştii. Aruncă o privire prin încăpere spre locul în care unchiul ei, proţăpit pe picioarele lui rotofeie şi crăcănate şi cu mâinile în şold, discuta înflăcărat cu lordul Hasselthorpe. Bine că nu gusta din prăjiturele, dar Beatrice fu nevoită să se asigure că paharul lui de vin fusese umplut o singură dată. Forţa mâniei unchiului ei îi făcuse peruca să alunece într-o parte.

Beatrice îşi simţi buzele arcuite de un zâmbet duios. O, Doamne! Îi făcu semn unuia dintre lachei, îi înmână farfuria ei şi o luă agale prin cameră ca să îl aranjeze pe unchiul ei.

Doar că atunci când mai avea câţiva paşi până la ţelul ei, Beatrice fu oprită de o atingere uşoară pe umăr şi de o şoaptă conspirativă.

— Nu te uita acum, dar Excelenţa Sa iar face faţa lui de cod supărat.

Beatrice se întoarse şi întâlni doi ochi strălucitori, de culoarea vinului de Xeres. Lottie Graham avea puţin peste un metru şi jumătate, era dolofană, cu părul închis la culoare, iar inocenţa de pe chipul ei rotund şi pistruiat era întru totul dezminţită de ascuţimea minţii sale.

— Nu-mi spune, murmură Beatrice şi tresări când privi fugar în direcţia lui. Ca de obicei, Lottie cam avea dreptate – ducele de Lister chiar arăta ca un peşte înfuriat. Şi apoi, de ce ar putea să fie supărat un cod?

— Exact, răspunse Lottie, de parcă şi-ar fi subliniat punctul de vedere. Nu-mi place omul ăsta – nu mi-a plăcut niciodată – şi nu are nicio legătură cu politica lui.

— Sst! sâsâi Beatrice.

Erau doar ele, dar mai multe grupuri de domni se aflau prin preajmă şi puteau să le audă dacă şi-ar fi dorit. Din moment ce fiecare bărbat din cameră era un conservator convins, era de datoria doamnelor să îşi ascundă înclinaţiile liberale.

— Oh, dragă Beatrice, spuse Lottie. Chiar dacă unul dintre domnii aceştia învăţaţi ar auzi ce am spus, niciunul dintre ei nu are atâta imaginaţie încât să îşi dea seama că e posibil să avem în capetele noastre un dram de minte – mai ales dacă mintea asta nu e de acord cu ei.

— Nici măcar domnul Graham?

Ambele femei îşi întoarseră privirea spre un tânăr chipeş, cu o perucă albă ca zăpada pe cap, aşezat într-un colţ. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii, strălucitori şi se ţinea drept şi ţanţoş în vreme ce îi distra pe alţi domni cu povestea lui.

— Nate, cu atât mai puţin, spuse Lottie şi se încruntă la soţul ei.

Beatrice îşi înclină capul spre prietena ei.

— Dar am avut impresia că reuşeşti să îl aduci de partea noastră.

— M-am înşelat, spuse încet Lottie. Unde se duc ceilalţi conservatori, merge şi Nate, chiar dacă este sau nu de acord cu opiniile lor. E la fel de credincios ca trestia în bătaia vântului. Nu, mă tem că va vota împotriva proiectului de lege al domnului Wheaton legat de întreţinerea soldaţilor veterani din armata Maiestăţii Sale.

Beatrice îşi muşcă buza. Tonul lui Lottie era aproape uşuratic, dar Beatrice ştia că era dezamăgită.

— Îmi pare rău.

Lottie ridică un umăr.

— E ciudat, dar sunt mai dezamăgită de un soţ care îşi schimbă părerile odată cu vântul, decât aş fi de unul cu păreri total opuse, dar pe care le-ar susţine cu înflăcărare. Parcă sunt Don Quijote, nu-i aşa?

— Nu, doar că ai şi tu idei neclintite. Beatrice o luă de braţ pe Lottie. De altfel, eu nu aş renunţa la domnul Graham. Ştii că te iubeşte.

— O, da ştiu. Lottie se uită atent la o tavă cu prăjituri roz, aşezată pe masa de lângă ele. Asta face totul atât de trist. Băgă la repezeală o prăjiturică în gură. Mmm… sunt mult mai gustoase decât par.

— Lottie! protestă Anne şi schiţă un zâmbet.

— Păi, e adevărat. Par nişte prăjiturele atât de conservatoare şi cuviincioase, că mă aşteptam să aibă gust de praf, dar au o aromă minunată de trandafiri. Mai luă o prăjitură şi o mâncă. Eşti conştientă că peruca lordului Blanchard este strâmbă, nu?

— Da, oftă Beatrice. Mergeam să i-o aranjez când m-ai tras deoparte.

— Mmm… atunci, va trebui să îl înfrunţi pe Bătrânul Peştişor.

Beatrice observă că ducele de Lister li se alăturase

unchiului ei şi lordului Hasselthorpe.

— Minunat. Dar tot trebuie să salvez peruca bietului meu unchi Reggie.

— Ai o inimă destoinică, spuse Lottie. Eu rămân aici să păzesc prăjiturile.

— Eşti o laşă, murmură Beatrice.

Un zâmbet îi arcuia buzele atunci când îşi reluă drumul spre unchiul ei. Bineînţeles, Lottie avea dreptate. Domnii care se întâlneau în salonul unchiului erau reprezentanţii de seamă ai Partidului Conservator. Majoritatea făceau parte din Camera Lorzilor, dar printre ei se aflau şi membri ai Camerei Comunelor, după cum era cazul lui Nathan Graham. Cu toţii ar fi fost indignaţi să afle nu doar că avea propriile opinii politice, dar că unele se băteau cap în cap cu cele ale unchiului ei. De obicei îşi păstra părerile pentru ea, dar problema acordării unei pensii decente veteranilor era mult prea importantă ca să fie ignorată. Beatrice însăşi văzuse ce putea să facă războiul unui bărbat – şi cum îl putea afecta ani de-a rândul după ce se retrăgea din armata Maiestăţii Sale. Nu, era pur şi simplu…

Uşa salonului albastru se deschise brutal şi se trânti de perete. Fiecare cap din încăpere se întoarse ca să îl privească pe bărbatul care rămase pironit în pragul ei. Era înalt, cu umeri extraordinar de laţi, care ocupau intrarea. Purta un fel de pantaloni din piele tocită şi o cămaşă, sub haina de un albastru-deschis. Părul negru lung îi cădea în dezordine pe spate, şi o barbă prea mare aproape îi acoperea obrajii supţi. O cruce de fier se legăna în urechea lui şi un pumnal imens, scos din teacă era atârnat de o sfoară la brâu.

Avea ochii unui bărbat care murise cu mult timp în urmă.

— Cine naiba… începu să spună unchiul Reggie.

Dar vocea groasă şi metalică a bărbatului vorbi peste el:

— Où est mon pere?

Privea ţintă spre Beatrice, de parcă nimeni altcineva nu s-ar mai fi aflat în încăpere. Ea încremeni, fascinată şi derutată, cu o mână sprijinită pe masa ovală. Nu putea să fie…

El se îndreptă spre ea, cu paşi apăsaţi, aroganţi şi nerăbdători.

— *J'insiste sur le fait de voir mon pere!*

— Eu… chiar nu ştiu unde este tatăl dumneavoastră, îngăimă Beatrice.

Paşii lui apăsaţi înghiţeau spaţiul dintre ei. Aproape că ajunse la ea. Nimeni nu făcea nimic, iar ea uitase toată franceza învăţată în şcoală.

— Vă rog, nu ştiu…

Dar el se năpusti deja asupra ei şi o prinse cu mâinile lui late şi aspre. Beatrice tresări; nu reuşi să se abţină. Era ca şi cum însuşi Necuratul venise după ea, în propria casă, tocmai la serata aceea plictisitoare.

Apoi el se împletici. Una din mâinile cafenii se propti cu toată puterea de masa care nu avea cum să facă faţă presiunii. O dărâmă când căzu în genunchi. Vaza cu flori se sfărâmă pe podea, în spatele lui, într-o harababură de petale, apă şi cioburi. Privirea lui furioasă era în continuare încremenită într-a ei chiar când se prăbuşi pe covor. Apoi îşi dădu ochii negri peste cap şi leşină.

Cineva ţipă.

— Doamne, Dumnezeule! Beatrice, eşti bine, draga mea? Unde naiba este majordomul meu?

Beatrice îşi auzi unchiul, dar era deja în genunchi lângă bărbatul care leşinase fără să bage în seamă apa împrăştiată din vază. Îi atinse şovăind buzele şi îi simţi adierea respiraţiei. Era încă viu, slavă Domnului! Îi prinse capul greu între mâini şi îl puse în poala ei ca să se uite mai atent la chipul bărbatului.

I se tăie respiraţia.

Bărbatul fusese *tatuat.* Trei păsări de pradă, stilizate, zburau crunt şi sălbatic sub ochiul lui drept. Impresionanţii lui ochi negri erau închişi, dar sprâncenele îi erau groase şi

uşor încruntate, de parcă bărbatul ar fi condamnat-o chiar inconştient fiind. Barba lui era netunsă şi avea peste cinci centimetri, dar Beatrice eliberă de sub ea gura lui nepotrivit de elegantă. Buzele îi erau ferme, iar cea de sus era plină şi senzual arcuită.

— Draga mea, te rog să te dai de lângă… *creatura* aia, spuse unchiul Reggie. Îi puse mâna pe umăr şi o îndemnă să se ridice. Lacheii nu-l pot scoate afară din casă, dacă nu te mişti de acolo.

— Nu pot să îl dea afară, spuse Beatrice care continua să se uite ţintă la faţa aceea.

— Draga mea…

Ea ridică privirea. Unchiul Reggie era un drăguţ, chiar şi cu faţa roşie de nerăbdare. Toate astea puteau foarte bine să îl şi omoare. Iar pentru ea… ce însemnau pentru ea?

— E vicontele Hope.

Unchiul Reggie clipi nedumerit.

— Poftim?

— Vicontele Hope.

Şi amândoi se întoarseră să privească portretul care se afla în apropierea uşii. Era tabloul unui bărbat tânăr şi chipeş, fostul moştenitor al titlului de conte. Bărbatul a cărui moarte îi permisese unchiului Reggie să devină conte de Blanchard.

Ochii negri cu pleoape grele de oboseală se holbau la ei din portret.

Beatrice îşi coborî privirea spre bărbatul viu. Ochii lui erau închişi, dar şi-i amintea bine. Negri, furioşi şi strălucitori, erau identici cu cei din portret.

Inima lui Beatrice îngheţă de uimire.

Reynaud St. Aubyn, viconte de Hope, adevăratul conte de Blanchard, era în viaţă.

*

Richard Maddock, lordul Hasselthorpe, privea cum

lacheii contelui de Blanchard îl ridicau pe nebunul inconştient din locul în care se prăbuşise. Toată lumea se întreba cum de reuşise să treacă de majordom şi de lacheii din foaier. Contele trebuia să aibă mai multă grijă de musafirii lui – pentru numele lui Dumnezeu, încăperea era înţesată cu elita conservatorilor.

— Nebun blestemat, mormăi din spatele lui ducele de Lister, punând în cuvinte gândurile lui Hasselthorpe. Blanchard trebuia să angajeze mai mulţi paznici dacă locuinţa nu era sigură.

Hasselthorpe gemu şi sorbi din groaznicul vin diluat cu apă. Lacheii ajunseră deja aproape de uşă şi era evident că greutatea sălbaticului nebun le făcea probleme. Contele şi nepoata lui îi urmau îndeaproape pe lachei, şuşotind între ei. Blanchard îi aruncă o privire, iar Hasselthorpe ridică dezaprobator dintr-o sprânceană. Contele se uită repede în altă parte. Poate că Blanchard era superior în rang, însă influenţa politică a lui Hasselthorpe era mai mare – o stare de fapt de care Hasselthorpe nu se sfia să profite. Blanchard şi ducele de Lister erau cei mai buni aliaţi ai lui din parlament. Hasselthorpe pusese ochii pe fotoliul de prim-ministru şi, cu sprijinul lui Lister şi al lui Blanchard, spera să îl obţină în mai puţin de un an.

Dacă totul mergea conform planurilor.

Mica procesiune părăsi încăperea, iar Hasselthorpe îşi întoarse privirea către oaspeţi şi se încruntă uşor. Oamenii care se aflaseră cel mai aproape de locul în care se prăbuşise bărbatul se adunaseră în bisericuţe şi şuşoteau tulburaţi. Ceva se punea la cale. Se vedea cum se răspândesc zvonurile în mulţime. Pe măsură ce ajungeau la un grup, sprâncenele se ridicau şi capetele acoperite de peruci se apropiau unele de altele.

Tânărul Nathan Graham se afla într-unul din grupurile de palavragii din apropiere. Graham fusese de curând ales în Camera Comunelor, un bărbat ambiţios cu o avere care-i susţinea aspiraţiile şi un foarte bun orator. Era un tânăr care trebuia urmărit şi posibil făcut aliat pentru scopuri

proprii.

Graham se îndepărtă de grupul lui şi se îndreptă cu paşi mari spre colţul în care se aflau Hasselthorpe şi Lister.

— Se spune că e vicontele Hope.

Hasselthorpe clipi nedumerit.

— Cine?

— Bărbatul acela! Graham făcu un gest spre locul unde o servitoare strângea cioburile de la vaza spartă.

Mintea lui Hasselthorpe se opri în loc de uimire.

— Imposibil, mormăi Lister. Hope e mort de şapte ani.

— De ce s-ar crede că e Hope? întrebă liniştit Hasselthorpe.

Graham ridică din umeri.

— Există o asemănare, domnule. Eram suficient de aproape ca să privesc atent chipul omului atunci când a dat buzna în salon. Ochii lui sunt... ei bine... singurul cuvânt ar fi *extraordinari.*

— Ochii, extraordinari sau nu, sunt cu greu o dovadă suficientă ca să reînviem din morţi pe cineva, afirmă reverenţios Lister.

Lister avea motive întemeiate să vorbească atât de autoritar. Era un bărbat solid, înalt, cu o burtă proeminentă şi o prezenţă de netăgăduit. Lister era şi unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia. De aceea, era firesc ca, atunci când vorbea, oamenii să îl asculte cu grijă.

— Da, Excelenţa Voastră. Graham făcu o plecăciune uşoară înspre duce. Dar a întrebat de tatăl său.

Nu era nevoie ca Graham să mai adauge: „Şi ne aflăm în reşedinţa din Londra a contelui de Blanchard”.

— E ridicol. Lister şovăi, apoi spuse cu voce joasă: Dacă e Hope, Blanchard tocmai şi-a pierdut titlul.

Îl privi cu subînţeles pe Hasselthorpe. Dacă Blanchard îşi pierdea titlul, el nu avea să mai facă parte din Camera Lorzilor. Hasselthorpe pierdea un aliat foarte important.

Hasselthorpe se încruntă şi se opri lângă portretul în mărime naturală agăţat lângă uşă. Hope avea douăzeci şi ceva de ani când fusese pictat. Era un tânăr surâzător, cu

obraji rozalii fără cusur, cu ochi negri limpezi şi vioi. Dacă nebunul era Hope, suferise cu siguranţă nişte schimbări de proporţii monumentale.

Hasselthorpe se întoarse spre ceilalţi doi bărbaţi şi zâmbi încruntat.

— Un nebun nu poate să îl facă pe Blanchard să îşi piardă scaunul. Şi în orice caz, nimeni nu a demonstrat că e Hope. Nu avem de ce să ne facem griji.

Hasselthorpe sorbi din vin, aparent calm şi netulburat, în vreme ce încheie în gând fraza:

Nu aveau de ce să îşi facă griji… încă.

*

Fu nevoie de patru lachei ca să îl ridice pe vicontele Hope şi chiar şi aşa aceştia se împleticeau sub greutatea lui. Beatrice îi privi atent pe măsură ce ea şi unchiul ei le-o luară pe urme, îngrijorată că se putea să îl scape. Îl convinsese pe unchiul Reggie să îl ducă pe bărbatul inconştient într-un dormitor nefolosit, chiar dacă unchiul nu era nicidecum împăcat cu ideea. Fusese cât pe ce să îl dea afară din casă. Ea abordă o poziţie mai precaută, nu doar din milă creştinească, dar şi pentru că, dacă se dovedea că era vorba de însuşi vicontele Hope, nu le-ar fi fost de real ajutor să îl arunce în stradă.

Lacheii se clătinau cu povara lor pe coridor. Hope era mai slab decât în portret, dar la fel de înalt – peste un metru optzeci, estimă Beatrice. Din fericire, nu îşi revenise după ce o privise cu ochi atât de răi. Altfel, nu credea că ar fi reuşit să îl urnească deloc din loc.

— Vicontele Hope e mort, bolborosi unchiul Reggie în vreme ce tropăia pe lângă ea. Nici măcar el nu părea să creadă ce spunea. Mort de şapte ani!

— Te rog, unchiule, nu-ţi pierde cumpătul, spuse Beatrice neliniştită. Deşi nu-i plăcea să i se reamintească, unchiul Reggie avusese o criză de apoplexie cu o lună înainte – o criză care o îngrozise pe Beatrice. Nu uita ce-a

zis doctorul.

— Ei, asta-i bună! Sunt sănătos tun, indiferent de ce spune şarlatanul ăla, răspunse dârz unchiul Reggie. Ştiu că ai inima blândă, draga mea, dar ăsta nu poate să fie Hope. Trei bărbaţi au jurat că au văzut cum a murit, ucis de sălbaticii din Coloniile americane. Unul dintre ei este chiar vicontele Vale, prietenul lui din copilărie!

— Ei bine, în mod evident, s-au înşelat, murmură Beatrice. Se încruntă când lacheii care gâfâiau deja începură să urce scările din stejar închis la culoare din faţa lor. Toate dormitoarele erau la etajul al doilea. Grijă la cap!

— Da, domnişoară, răspunse George, cel mai bătrân dintre ei.

— Dacă ăsta e Hope, atunci şi-a pierdut minţile, pufni unchiul Reggie când ajunseră la următorul cât. Ca să nu mai spunem că aiura în franceză. Despre tatăl lui! Şi ştiu sigur că ultimul conte a murit acum cinci ani. Am fost chiar eu la înmormântarea lui. Nu o să-mi spui că şi el e în viaţă.

— Nu, unchiule, răspunse Beatrice. Dar nu cred că vicontele ştie că tatăl lui a murit.

Simţi o durere ascuţită pentru omul inconştient. Unde fusese lordul Hope în toţi acei ani? Cum de se alesese cu tatuajele acelea ciudate? Şi de ce nu ştia că tatăl lui murise? Doamne.

Dumnezeule, poate că unchiul ei avea dreptate. Poate că vicontele chiar îşi pierduse minţile.

Unchiul Reggie transpuse în cuvinte gândurile ei.

— Omul e nebun; asta e clar. Delirează. Te-a atacat. Nu ai vrea să te întinzi, draga mea? Trimit pe cineva după dulciurile alea cu lămâie care îţi plac atât de mult, dă-l încolo de preţ.

— Eşti foarte amabil, unchiule, dar nu s-a apropiat atât de mult încât să mă atingă, murmură Beatrice.

— Nu că n-ar fi încercat!

Unchiul Reggie se holbă dezaprobator la lacheii care îl cărau pe viconte în dormitorul stacojiu. Nu era decât al doilea cel mai frumos dormitor pentru oaspeţi şi, pentru o

clipă, Beatrice avu îndoieli. Dacă bărbatul era vicontele Hope, atunci, cu siguranţă, merita cel mai frumos dormitor pentru oaspeţi, nu? Sau era clar că dacă era lordul Hope, atunci chiar trebuia să fie dus în dormitorul contelui în care, desigur, dormea unchiul Reggie? Beatrice clătină din cap. Totul era mult prea complicat ca să fie exprimat în cuvinte şi, în orice caz, dormitorul stacojiu era numai bun.

— Omul ar trebui să stea într-o casă de nebuni, zise unchiul Reggie. Ar putea să ne omoare pe toţi în somn atunci când se trezeşte. *Dacă* se trezeşte.

— Mă îndoiesc că ar face aşa ceva, spuse Beatrice hotărâtă şi ignoră nu doar tonul plin de speranţă din ultimele cuvinte ale unchiului, cât şi propria nelinişte. Sigur suferă de friguri. Ardea când i-am pus mâna pe faţă.

— Bănuiesc că trebuie să trimit după un doctor. Unchiul Reggie se încruntă spre lordul Hope. Şi să-l plătesc tot eu.

— Ar fi o faptă creştinească, murmură Beatrice. Privi neliniştită cum lacheii îl aşezau pe Hope în pat. Nu făcuse nicio mişcare şi nu scosese niciun sunet de când leşinase. Oare era pe moarte?

Unchiul Reggie mormăi:

— Şi trebuie să le explic cumva toate astea şi oaspeţilor mei. Care, fără îndoială, bârfesc chiar în acest moment. O să fim subiect de bârfă în tot oraşul, ascultă ce-ţi spun.

— Da, unchiule, spuse împăciuitor Beatrice. Pot să rămân aici de veghe dacă vrei să te îngrijeşti de oaspeţi.

— Nu sta prea mult şi nu te apropia prea tare de beleaua asta. Cine ştie ce poate să facă dacă se trezeşte. Unchiul Reggie se uită urât la omul inconştient, apoi se năpusti afară din cameră.

— Nu, n-o s-o fac. Beatrice se întoarse spre lacheii care rămaseră în aşteptare. George, asigură-te ca medicul să fie chemat în cazul în care contele se ia cu altele şi uită să o facă. „Sau dacă se gândeşte mai mult la bani”, adăugă ea în gând.

— Da, domnişoară. George porni spre uşă.

— A, şi trimite-o la mine pe doamna Callahan, George.

Beatrice se încruntă la omul palid şi bărbos din pat. Se foia întruna, de parcă era pe punctul de a se trezi.

— Doamna Callahan pare să ştie întotdeauna ce să facă, adăugă ea.

— Da, domnişoară. George ieşi în grabă din cameră.

Beatrice îi privi pe cei trei lachei care rămăseseră cu ea în încăpere.

— Unul dintre voi trebuie să meargă să îi spună bucătăresei să pregătească nişte apă caldă, coniac şi…

Dar în clipa aceea, Hope deschise ochii. Mişcarea îi fu atât de bruscă, privirea atât de intensă, încât Beatrice ţipă ca o nătăfleaţă şi sări înapoi. Îşi îndreptă spatele, puţin ruşinată de reacţia ei, şi se avântă spre lordul Hope când acesta dădu să se ridice.

— Nu, nu, domnule! Trebuie să rămâneţi culcat. Sunteţi bolnav, îi atinse umărul şi îl împinse uşor, dar ferm la loc.

Şi într-o clipită fu cuprinsă de un iureş. Lordul Hope o apucă violent, o aruncă pe pat şi se năpusti asupra ei. Poate că era slab, însă Beatrice simţea de parcă ar fi aterizat pe ea un sac de cărămizi. Respiră întretăiat şi se uită spre ochii care o priveau cu răutate de aproape. El era atât de aproape că putea să îi numere fiecare geană, neagră ca smoala.

Atât de aproape că simţea într-o parte apăsarea dureroasă a cuţitului lui odios.

Încercă să îl împingă cu o mână – Beatrice nu mai avea aer! —, dar el i-o prinse şi o strânse cu putere, mârâind ceva spre ea.

— J’insiste sur le fait…

El se opri brusc atunci când Henry, unul dintre lachei, îl izbi în ceafă cu un încălzitor de pat. Lordul Hope se prăbuşi iute şi se lovi cu capul de unul din sânii lui Beatrice. Pentru o clipă, ea avu impresia că urma să se sufoce de-a binelea. Apoi Henry îl trase de pe ea. Respiră înfiorată şi se

ridică tremurând pe picioare, apoi se întoarse să-l privească pe pacientul inconştient din pat. Capul îi atârna într-o parte, ochii lui negri şi pătrunzători erau acoperiţi de voalul pleoapelor. Oare i-ar fi făcut rău? îi păruse atât de diabolic – *dement* chiar. Ce Dumnezeu se întâmplase cu el? Beatrice îşi frecă mâna care o durea şi înghiţi cu greu în sec pe măsură ce îşi reveni în fire.

George se întoarse şi păru şocat când Henry îi povesti cele întâmplate.

— Chiar şi aşa, nu trebuia să îl loveşti atât de tare, îl certă Beatrice pe Henry.

— Vă făcea rău, domnişoară, răspunse Henry cu încăpăţânare.

Beatrice îşi mângâie părul cu o mână tremurătoare ca să se asigure că îi era în ordine.

— Da, ei bine, nu s-a ajuns chiar acolo, dar recunosc că, pentru o clipă, mi-a fost frică. Îţi mulţumesc, Henry. Îmi pare rău; nu mi-am revenit complet. Îşi muşcă buza şi privi din nou spre lordul Hope. Cred că ar fi bine să punem pe cineva de pază la camera vicontelui. Ai grijă, să fie aici noapte şi zi!

— Da, domnişoară, răspunse George hotărât.

— Pentru binele lui şi al nostru, murmură Beatrice. Sunt convinsă că va fi bine de îndată ce îşi revine din boală.

Lacheii schimbară între ei priviri nesigure.

Apoi, Beatrice continuă pe un ton mai ferm ca să îşi ascundă propria îngrijorare:

— Aş rămâne recunoscătoare dacă incidentul nu ajunge la urechile lordului Blanchard.

— Da, doamnă, răspunse George pentru toţi lacheii, chiar dacă încă mai părea şovăitor.

Doamna Callahan sosi chiar în acel moment şi dădu buzna în încăpere.

— Deci, care-i treaba, domnişoară? Hurley a spus că e un domn care a leşinat.

— Domnul Hurley are dreptate. Beatrice arătă cu degetul spre bărbatul din pat. Îl recunoaşte-ţi?

— Pe el? Doamna Callahan strâmbă din nas. Nu pot să spun că da, domnişoară. E un domn foarte păros, nu?

— Zice că este vicontele Hope, declară satisfăcut Henry.

— Cine? Doamna Callahan îi privi lung.

— Flăcăul din portret, clarifică Henry. Îmi cer scuze, doamnă.

— Nu-ţi face griji, Henry, răspunse Beatrice. L-aţi cunoscut pe lordul Hope înainte ca bătrânul conte să moară?

— Nu, îmi pare rău, domnişoară, spuse doamna Callahan. Dacă vă amintiţi, eu am ajuns aici după ce unchiul dumneavoastră a devenit conte.

— A, da, aşa e, spuse Beatrice dezamăgită.

— Şi, practic, tot personalul, continuă doamna Callahan, iar cei care au rămas… Ei bine, s-au dus deja. Până la urmă, sunt cinci ani de când a murit fostul conte.

— Da, ştiu, dar tot speram. Cum puteau să îşi dea seama cine era bărbatul acela dacă pe Hope nu îl recunoştea cineva care îl cunoscuse înainte? Beatrice clătină din cap. Ei bine, oricum nu contează acum. Oricine ar fi, e de datoria noastră să avem grijă de el.

Beatrice le spuse oamenilor ei ce să facă. Cât discutase cu doctorul – până la urmă, unchiul Reggie nu uitase să trimită după el – şi supraveghease cum bucătăreasa făcuse terciul, iar apoi stabilise regimul alimentar, întâlnirea politică se încheiase. Beatrice îl lăsă pe vicontele Hope – dacă într-adevăr era el – în îngrijirea lui Henry şi se îndreptă spre salonul albastru.

Era deja gol. Doar pata umedă de pe covor mai amintea de evenimentele dramatice întâmplate cu câteva ore în urmă. Beatrice se holbă o clipă la pată, înainte de a se întoarce şi de a da inevitabil cu ochii de portretul vicontelui Hope.

Părea atât de tânăr, atât de lipsit de griji! Beatrice se apropie, atrasă ca de obicei de o forţă căreia nu îi putea rezista. Avea nouăsprezece ani atunci când îl văzuse pentru

prima dată. Ajunsese cu unchiul ei, noul conte de Blanchard, la conacul Blanchard noaptea târziu. I se arătase dormitorul ei, dar emoţiile de a se afla într-o casă nouă, călătoria lungă şi Londra însăşi îi alungaseră somnul. Rămăsese trează vreo jumătate de oră sau mai bine, apoi trăsese pe ea un halat şi coborâse scările.

Îşi aminti cum se strecurase în bibliotecă, examinase biroul, se furişase pe coridoare şi, într-un fel inevitabil – păruse profetic – ajunsese chiar acolo. În locul unde se afla acum, la doar un pas de portretul vicontelui Hope. Atunci, ca şi acum, privirea ei fusese atrasă de ochii lui surâzători. Uşor ridaţi, poznaşi, veseli. Gura lui mare, cu linia senzuală şi delicată a buzei de sus. Părul îi era negru ca smoala şi dat pe spate, dezvăluind o frunte lată. Se rezema relaxat de un copac, cu o armă de vânătoare ţinută nepăsător în îndoitura braţului şi doi prepelicari gâfâiau linguşitor spre el.

Şi cine ar fi putut să-i condamne? Probabil şi ea avusese aceeaşi expresie când îl zărise prima oară. Poate că o mai avea încă. Petrecuse nenumărate nopţi holbându-se la el astfel, visând la un bărbat care i-ar fi citit sufletul şi ar fi iubit-o aşa cum era. În noaptea în care împlinise douăzeci de ani, se strecurase până acolo, entuziasmată, de parcă fusese pe punctul să facă un lucru extraordinar. După ce fusese sărutată pentru prima dată, venise acolo ca să cugete la senzaţiile ei. Era curios cum nu îşi mai amintea chipul băiatului care îşi lipise buzele cu atâta stângăcie de ale ei. Iar când Jeremy se întorsese acasă, distrus de război, Beatrice tot aici venise.

Mai aruncă o ultimă privire la ochii negri ca abanosul şi apoi se întoarse. Timp de cinci ani visase cu ochii deschişi la un bărbat pictat, obiect al reveriilor şi fanteziilor. Iar acum bărbatul în carne şi oase stătea întins la doar două etaje mai sus.

Întrebarea era dacă sub părul şi barba lui, sub murdărie şi nebunie, el rămăsese acelaşi bărbat care pozase, cu atâţia ani înainte, pentru portretul acela.

Capitolul 2

Regele spiriduşilor invidiase multă vreme sabia magică a lui Longsword pentru că spiriduşii nu erau niciodată mulţumiţi cu ce aveau. Când asfinţitul începu să se lase, regele spiriduşilor, înfăşurat într-o mantie din catifea bogată, îşi făcu apariţia în faţa lui Longsword.

Făcu o plecăciune şi spuse:

— Dragă domnule, am treizeci de monede de aur în punga mea pe care vi-i voi da în schimbul sabiei.

— Nu doresc să vă jignesc, domnule, dar nu mă voi despărţi de sabia mea, răspunse Longsword.

Iar regele spiriduşilor miji ochii...

din *Longsword*

Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, trişti şi fără viaţă. Ajunsese prea târziu.

Reynaud S. Aubyn, vicontele Hope, se trezi cu inima bătând nebuneşte, dar nu făcu nicio mişcare, niciun semn că s-ar fi trezit. Rămase neclintit, respirând fără zgomot în timp ce cerceta din priviri locul unde se afla.

Mâinile îi erau pe lângă corp, deci renunţaseră la funia cu care îi pironeau mâinile în pământ. O greşeală din partea lor. Urma să aştepte liniştit până adormeau, apoi îşi va lua cuţitul, pătura zdrenţuită şi carnea uscată pe care o strânsese cu grijă şi o îngropase într-o parte a colibei. De data asta, avea să fie departe când se vor trezi…

De data asta…

Dar ceva nu era în regulă.

Inspiră adânc şi simţi miros de… *pâine?* Deschise ochii şi lumea lui se legănă ameţitor, prinsă între trecut şi prezent. Pentru o clipă, crezu că avea să vomite, apoi totul se linişti.

Recunoscu încăperea.

Reynaud clipi amuzat. Camera stacojie. Din casa tatălui său. Acolo unde era fereastra batantă şi înaltă, acoperită cu catifea de un stacojiu decolorat care lăsa să pătrundă lumina puternică a soarelui. Pereţii erau placaţi cu lambriuri din lemn închis la culoare şi o singură pictură cu trandafiri roz trecuţi decora peretele de lângă fereastră. Dedesubt se afla fotoliul mult prea decorat, în stil Tudor, pe care mama lui îl detestase, dar pe care tatăl lui îi interzisese să îl arunce pentru că se spunea că însuşi bătrânul Henric al VIII-lea stătuse pe el. Mama îl exilase acolo în anul de dinaintea morţii ei, iar pe tatăl lui nu îl lăsase inima să îl mai mute după aceea. Haina albastră a lui Reynaud era aşezată pe el, împăturită cu grijă. Iar lângă pat, pe o măsuţă, erau două chifle şi un pahar cu apă.

Pentru o clipă, privi prelung mâncarea şi aşteptă să dispară. Visase de prea multe ori pâine, vin şi carne, vise care dispăruseră când se trezise. Cum chiflele rămaseră în faţa ochilor lui, se întinse spre ele, şi căută cu degete scheletice farfuria. Înhăţă una din chifle şi o rupte în bucăţi pe care şi le îndesă în gură. Mestecă şi privi în jur.

Stătea într-un pat vechi, făcut pentru vreun strămoş mic de înălţime. Picioarele îi atârnau în afară, încurcate în aşternuturi stacojii, dar era totuşi un pat. Atinse cuvertura brodată de pe pieptul lui şi aproape se aşteptă să dispară în neant. Nu mai dormise într-un pat de mai bine de şapte ani, şi senzaţia îi devenise străină. Era obişnuit cu blănuri şi o podea de pământ. Iarbă uscată, dacă avea noroc. Cuvertura de mătase era moale sub degetele lui, materialul fin se agăţa de pielea lui aspră şi bătătorită. Trebuia să dea crezare dovezilor.

Era *acasă.*

Fu cuprins de o senzaţie de biruinţă. Lunile de călătorie stăruitoare, în mare parte făcută pe jos, fără prieteni, bani sau influenţă. Ultimele săptămâni cu friguri şi vărsături jalnice, teama că avea să fie învins când se afla atât de aproape de ţelul său. Totul se terminase. În sfârşit.

Ajunsese acasă.

Strâmbându-se, Reynaud se întinse după paharul cu apă. Îl durea fiecare muşchi. Mâna îi tremura atât de tare că împrăştie nişte apă pe cămaşa lui, dar bău totuşi atât cât să înghită chifla. Apucă de o parte cuvertura şi o trase peste el asemenea unui bătrân, observând că era îmbrăcat în pantalonii şi cămaşa lui. Totuşi, cineva îi scosese mocasinii. Îi căută, panicat – erau singurele lui încălţări – şi îi observă sub fotoliul în stil Tudor pe care se afla şi haina lui.

Cu mare grijă, se mişcă prin pat şi se ridică, gâfâind. La naiba! Unde îi era pumnalul? Era mult prea slăbit ca să se apere fără el. Găsi şi folosi oala de noapte, apoi se îndreptă spre fotoliu. Pumnalul se afla sub haina albastră. Îl luă în mâna dreaptă, iar mânerul din corn uzat şi familiar îl linişti de îndată. Cu picioarele goale, reveni spre măsuţa de lângă pat şi băgă în buzunar chifla rămasă; apoi se duse spre uşă, mişcându-se fără zgomot chiar dacă efortul făcut îi îmbrobonă fruntea de sudoare. Şapte de ani de captivitate îl învăţaseră să nu ia nimic de-a gata.

Aşa că nu fu deloc surprins să găsească un lacheu morocănos postat pe hol, la uşa camerei lui. Însă fu oarecum speriat când omul dădu să îi blocheze trecerea.

Reynaud ridică o sprânceană şi îi aruncă lacheului o privire care în ultimii şapte ani îi făcuse pe alţii să înhaţe arma. Totuşi, băiatul acela nu fusese niciodată nevoit să lupte pentru mâncare sau viaţă. Nu recunoştea pericolul nici măcar atunci când îl privea în faţă.

— Nu ar trebui să ieşiţi, domnule, spuse lacheul.

— *Sors de mon chemin,* i-o întoarse Reynaud.

Lacheul făcu ochii mari la el, iar lui Reynaud îi luă o clipă ca să îşi dea seama că vorbise în franceză, limbă pe care o folosise cu precădere în ultimii şapte ani.

— E ridicol, spuse el răguşit, cuvintele în engleză răsunând ciudat pe limba lui. Sunt lordul Hope. Lasă-mă să trec.

— Domnişoara Corning a spus că trebuie să rămâneţi

aici, răspunse lacheul şi privi pumnalul lui Reynaud. Băiatul înghiţi în sec. Mi-a dat dispoziţii clare.

Reynaud strânse pumnalul şi se repezi spre lacheu, cu intenţia de a-l da la o parte din drum.

— Cine dracu' este domnişoara Corning?

— Eu, spuse o voce de femeie, din spatele lacheului. Reynaud se opri.

Vocea era joasă şi dulce şi teribil de cultă. Nu mai auzise o engleză vorbită atât de frumos de foarte, foarte multă vreme. Iar vocea… Ar fi putut să mişte munţii din loc şi să ucidă pentru o asemenea voce. Ar fi putut să uite pentru ce luptase atâta vreme. Vocea aceea era mai mult decât atrăgătoare.

Era însăşi viaţă.

O fată subţirică răsări lângă lacheu.

— Sau „eu sunt"? Niciodată nu ştiu, dumneavoastră ştiţi?

Reynaud se încruntă. Nu era chiar aşa cum se aşteptase să fie. Era de înălţime medie, cu păr auriu, o piele frumoasă şi o expresie plăcută. Ochii îi erau mari şi cenuşii. Arăta ca o englezoaică, ceea ce o făcea să pară exotică. Nu, nu era bine. El se clătină pe picioare şi încercă să îşi limpezească mintea. Încă nu se obişnuise să vadă o femeie blondă. O *englezoaică.*

— Cine sunteţi? întrebă el.

Sprâncenele castanii se încruntară.

— Credeam că v-am explicat. Vă cer iertare. Eu sunt Beatrice Corning. Ce mai faceţi?

Şi făcu o reverenţă, de parcă s-ar fi aflat în cea mai somptuoasă sală de bal.

Să fie al naibii dacă avea să facă o plecăciune; rămase neclintit în picioare. Porni înainte şi încercă să o ocolească pe femeiuşcă.

— Sunt Hope. Unde este…?

Dar ea îi atinse braţul şi atingerea îl încremeni. Îi trecu prin minte o viziune sălbatică în care silueta ei cu rotunjimi era întinsă sub el, în vreme ce îşi apăsa mădularul în

moliciunea feminităţii ei. Ştia că nu avea cum să fie o amintire adevărată. Încă delira?

Trupul lui părea să îl *cunoască* pe al ei.

— Aţi fost bolnav, spuse ea, vorbind încet şi ferm ca şi cum s-ar fi adresat unui copilaş sau prostului satului.

— Eu… începu el, dar femeia îl înghesuia şi îl mâna neînduplecată înapoi, ori nu putea să înainteze decât dacă o împingea într-o parte şi ar fi putut să o rănească.

Se cutremură la gândul acela.

Aşa că, încet, cu delicateţe, ea îl îndrumă înapoi spre camera stacojie până ce ajunse să o privească năucit din pat.

Cine era femeia asta?

— Cine sunteţi? repetă el.

Ea se încruntă.

— Nu vă amintiţi? V-am spus deja. Sunt Beatrice…

— Corning, continuă el nerăbdător. Da, asta am înţeles. Ce nu înţeleg este ce faceţi în casa tatălui meu.

O expresie de nelinişte se citi pe chipul ei, dar fu atât de rapidă, încât Reynaud aproape crezu că şi-o imaginase. Dar nu şi-o imaginase. Îi ascundea ceva, şi simţurile lui intrară în alertă. Privi stânjenit prin cameră. Dacă un inamic l-ar fi atacat, era încolţit acolo. Ar fi trebuit să îşi facă drum spre uşă şi acolo nu era prea mult loc de manevră.

— Locuiesc aici cu unchiul meu, spuse ea împăciuitor, de parcă i-ar fi citit gândurile. Îmi puteţi spune unde aţi fost? Ce vi s-a întâmplat?

— Nu. *Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, trişti şi fără viaţă.* Reynaud clătină violent din cap şi alungă stafia din minte. Nu!

— E în regulă. Ochii ei cenuşii se măriră de teamă. Nu trebuie să îmi spuneţi. Acum, dacă v-aţi întinde din nou…

— Cine e unchiul dumneavoastră? Simţi un fel de pericol iminent zbârlindu-i părul de la ceafă.

Ea închise ochii, apoi îl privi cu sinceritate.

— Unchiul meu este Reginald St. Aubyn, conte de Blanchard.

Îşi apucă şi mai strâns pumnalul.

— Ce?

— Îmi pare atât de rău, spuse ea. Trebuie să vă întindeţi.

O prinse de braţ.

— Ce-aţi spus?

Ea îşi trecu limba roz peste buze şi, în mod caraghios, Reynaud îşi dădu seama că mirosea a flori.

— Tatăl dumneavoastră a murit acum cinci ani, spuse ea. Toţi v-au crezut mort, aşa că unchiul meu a reclamat titlul.

Atunci, nu era acasă, se gândi el cu amărăciune. Nu era deloc acasă.

*

— Ei, cred că a fost ciudat, spuse Lottie cu sinceritatea ei tipică în după-amiaza următoare.

— A fost pur şi simplu îngrozitor, oftă Beatrice. Bineînţeles că habar nu avea că tatăl lui a murit şi mai şi ţinea mâna pe pumnalul acela imens. Am fost destul de neliniştită, aproape m-am aşteptat să reacţioneze violent, în schimb, a devenit foarte, foarte tăcut, ceea ce a fost şi mai teribil.

Beatrice se încruntă şi îşi aminti de valul de compasiune care o năpădise când lordul Hope tăcuse. Nu trebuia să simtă compasiune pentru un bărbat care putea să îl lase pe unchiul Reggie fără titlu şi fără casă, dar o simţea. Nu putea decât să jelească pierderea lui.

Luă o înghiţitură de ceai. Lottie avea mereu un ceai foarte bun – plăcut şi puternic, motiv pentru care Beatrice îşi făcuse un obicei să viziteze reşedinţa familiei Graham, în fiecare marţi după-amiază. Salonul personal al lui Lottie era atât de elegant, decorat cu un roz aprins şi un fel de verde-gri care putea să fie considerat plictisitor, dar care mergea de minune cu rozul. Lottie era foarte pricepută la culori şi părea atât de elegantă că uneori Beatrice se întreba dacă

nu cumva prietena ei îl cumpărase pe Pan, micul pomeranian alb, doar pentru că şi el părea atât de elegant.

Beatrice îşi fixă privirea pe căţeluşul care stătea tolănit ca un covor din blană în miniatură, aşteptând atent nişte fărâme de biscuiţi.

— Tocmai de domnii tăcuţi trebuie să te fereşti, spuse Lottie în vreme ce îşi adăugă tacticos în ceai o bucăţică de zahăr.

Lui Beatrice îi trebui o clipă ca să îşi amintească firul conversaţiei lor. Apoi spuse:

— Ei bine, nu a fost foarte tăcut când a apărut prima dată.

— Nu, într-adevăr, spuse Lottie mulţumită, am crezut că o să te strângă de gât.

— Pari destul de încântată de perspectivă, zise sever Beatrice.

— Aş fi invitată la cine pentru mai bine de un an ca să povestesc despre asta, trebuie să recunoşti, răspunse Lottie fără vreo urmă de ruşine. Sorbi din ceai, strâmbă din nas şi mai adăugă un cubuleţ de zahăr. Nu, nu au trecut decât trei zile şi nu am auzit decât povestea despre contele pierdut care a dat buzna la mica ta reuniune.

— Unchiul Reggie a spus că vom fi pe buzele tuturor celor din oraş, rosti cu tristeţe Beatrice.

— Şi de data asta chiar are dreptate. Lottie îşi mai gustă o dată ceaiul şi pesemne i se păru bun pentru că zâmbi şi puse ceaşca deoparte. Acum spune-mi: este sau nu lordul Hope?

— Cred că este, spuse încet Beatrice şi alese un biscuit de pe tava aflată pe măsuţa dintre ele. Pan ridică boticul şi îi urmări mâna când puse biscuitul pe farfurie. Dar până acum, nu l-a văzut nimeni dintre cei care l-au cunoscut înainte de război.

Lottie o privi pe Beatrice şi alese şi ea un biscuit.

— Cum adică nimeni? Are o soră, nu?

— În Colonii. Beatrice muşcă din biscuitul ei şi continuă: Mai are şi o mătuşă, dar e pe undeva în afara

ţării. Majordomul ei a fost destul de vag. Şi unchiul Reggie spune că l-a întâlnit pe Hope, dar vicontele era un băiat de zece ani sau aşa ceva la vremea aceea, deci nu ne este de folos.

— Păi, atunci, prietenii lui? întrebă Lottie.

— E încă prea bolnav ca să iasă. Beatrice îşi muşcă buza. Îşi folosise toată puterea de convingere în dimineaţa aceea ca să îl ţină pe lordul Hope în camera stacojie. I-am trimis de veste bărbatului care a spus că l-a văzut murind – vicontele Vale.

— Şi?

Beatrice ridică din umeri.

— E la proprietatea lui de la ţară. O să treacă poate câteva zile până să vină aici.

— Bine! Atunci vei fi nevoită să o faci pur şi simplu pe infirmiera pentru un bărbat al naibii de chipeş – chiar dacă are mult prea mult păr acum – care ori este un conte de mult dispărut, ori o canalie meschină care ar putea să îţi pună în pericol virtutea. Trebuie să recunosc că sunt teribil de geloasă.

Beatrice privi spre Pan care descoperise cubul de zahăr căzut lângă scaunul ei. Cuvintele lui Lottie o făcură să se gândească la trupul vicontelui pe al ei şi la cât de greu îl simţise. La cum se temuse, pentru o clipă, pentru viaţa ei.

— Beatrice?

O, Doamne. Lottie stătea dreaptă, cu nările fremătând.

Beatrice îi aruncă o privire indiferentă.

— Da?

— Nu îmi spune mie da, Beatrice Rosemary Corning. Vorbeşti de parcă untul nu s-ar topi în gura ta! Ce s-a întâmplat?

Beatrice se strâmbă.

— Ei bine, în prima după-amiază a cam delirat…

— Aşa…?

— Şi când l-am dus în dormitor…

— S-a întâmplat ceva în dormitor?

— Nu a fost vina lui…

— O, Doamne, Dumnezeule!

— Dar cumva m-a tras în pat şi a căzut şi el. Beatrice aruncă o privire spre chipul entuziasmat al lui Lottie şi închise ochii foarte strâns, apoi completă: Peste mine.

Urmă o clipă de tăcere.

Beatrice trase cu ochiul.

Lottie chicoti şi rămase – în mod miraculos – fără cuvinte.

— Serios, nu s-a întâmplat absolut nimic, spuse Beatrice cumva neputincioasă.

— Nimic! Lottie îşi regăsi puterea de a vorbi şi aproape ţipă: Ai fost compromisă.

— Nu, nu am fost. Lacheii erau acolo.

— Lacheii nu contează, spuse Lottie şi se ridică să sune clopoţelul.

— Bineînţeles că lacheii contează, răspunse Beatrice. Erau trei. Ce faci?

— Sun să mai aducă nişte ceai. Lottie privi critic spre tava goală. Cred că vom avea nevoie de încă un ceainic şi încă un platou cu biscuiţi.

Beatrice privi spre mâinile ei.

— Ideea e că…

— Aşa…?

Beatrice trase adânc aer în piept şi se uită la prietena ei care devenise deodată serioasă.

— A fost destul de înfricoşător, Lottie.

Lottie se aşeză şi strânse din buzele ei frumoase.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu. Însă – Beatrice clătină din cap – pentru o clipă nu am putut să respir. Dar asta nu a fost mare lucru. Ci privirea din ochii lui. De parcă nu l-ar fi deranjat să mă ucidă. Beatrice strâmbă din nas. Probabil crezi că sunt nebună.

— Sigur că nu, dragă. Lottie îşi muşcă buza. Eşti sigură că e în ordine să îl ţineţi în casa unchiului tău?

— Nu ştiu, recunoscu Beatrice. Dar ce altceva să

facem? Dacă îl aruncăm în stradă şi chiar este contele, vom fi aspru judecaţi. Ar putea să îl acuze pe unchiul meu. Am luat măsuri de precauţie şi am adus paznici la uşa lui.

— Pare înţelept. Lottie mai părea încă tulburată. V-aţi gândit ce faceţi dacă este contele?

Servitoarea îşi făcu apariţia chiar în acel moment şi o distrase pe Lottie, scutind-o pe Beatrice de un răspuns. Adevărul era că i se strângea inima de panică atunci când se gândea la ce le putea aduce viitorul. Dacă bărbatul din camera stacojie era vicontele Hope şi dacă reuşea să îşi recupereze titlul, atât ea, cât unchiul ei aveau să fie daţi afară din casa lor. Ar fi pierdut proprietăţile şi banii cu care se obişnuiseră în ultimii cinci ani, şi situaţia l-ar fi afectat teribil pe unchiul Reggie. Ce efecte putea să aibă o astfel de situaţie asupra unchiului? Putea el să spună că criza de apoplexie era o nimica toată, dar Beatrice îi văzuse chipul palid şi transpirat şi cum se chinuia să respire. Doar amintirea o făcu să îşi apese mâna pe inimă. Doamne, Dumnezeule, nu putea să îl piardă şi pe unchiul Reggie!

Şi chiar nu voia să vorbească despre aşa ceva în clipa aceea.

Aşa că atunci când Lottie se aruncă pe minunata ei sofa cu dungi albe şi roz şi o privi cu răbdare, Beatrice zâmbi şi spuse:

— Credeam că astăzi vorbim despre domnul Graham şi de legea pentru veterani. Am auzit că domnul Wheaton vrea să mai organizăm o întâlnire secretă înainte…

— O, la naiba cu Nate şi cu legea pentru veterani. Lottie trase de sub ea o pernă din mătase aurie pe care şi-o puse în poală şi o luă în braţe. Sunt sătulă până peste cap de politică şi de soţi.

Chiar în clipa aceea, servitoarea se întoarse în încăpere cu o tavă încărcată. Beatrice îşi privi prietena. Lottie vorbea mereu cu atâta uşurinţă, dar Beatrice începea să se teamă că ceva nu era în regulă între ea şi domnul Graham. Aveau o căsnicie la modă, evident. Nathan Graham era urmaşul unei familii de proaspăt îmbogăţiţi cu

o avere considerabilă, iar Lottie era descendenta unui nume străvechi, dar sărăcit. Căsătoria lor fusese în primul rând una utilă, dar Beatrice credea că fusese şi o uniune bazată pe dragoste – cel puţin din partea lui Lottie. Se înşelase oare?

Servitoarea plecă din nou, şi Beatrice spuse:

— Lottie…

Prietena ei turna ceaiul, privirea fiindu-i fixată cu hotărâre pe ceainicul din mâna sa.

— Ai auzit că Lady Hasselthorpe i-a întors spatele doamnei Hunt ieri, la serata muzicală de la Fothering? Am auzit speculaţii nebuneşti despre cum domnul Hasselthorpe nu o acceptă pe doamna Hunt, dar nu poţi să nu te întrebi dacă Lady Hasselthorpe nu a făcut-o din întâmplare. E aşa o nătăfleaţă.

Lottie îi întinse o ceaşcă plină cu ceai, şi poate că i se păru, dar Beatrice avu impresia că zăreşte o rugăminte în ochii prietenei ei. Şi ce putea Beatrice să facă? Era o tânără care trecuse de douăzeci şi patru de ani fără să primească vreo cerere în căsătorie. Ce ştia ea despre astfel de lucruri?

Beatrice oftă uşor şi luă ceaşca

— Şi doamna Hunt ce a făcut?

*

Problema cu căsătoria, se gândi Lottie Graham, era că exista o diferenţă între ceea ce visai că putea să însemne a fi căsătorit şi *realitate.*

Lottie se lăsă pe spate pe sofaua ei – de la Wallace and Sons, cumpărată în urmă cu un an pe o sumă absolut scandaloasă – şi privi lung ceştile de ceai care se răceau. O condusese pe Beatrice la uşă după ce pălăvrăgise cu cea mai dragă prietenă a ei cam o jumătate de oră bună. Probabil sărmana Beatrice aproape regreta că venise la întâlnirea lor săptămânală.

Lottie oftă şi pescui ultimul biscuit de pe farfurie, apoi îl fărâmiţă între degete. Dragul de Pan cu mutriţa lui

roşcovană veni spre ea şi i se aşeză lângă fuste.

— Nu-ţi face bine atâta dulce, murmură Lottie, dar îi dădu oricum o bucăţică din biscuit.

El o prinse delicat între dinţii lui mici şi ascuţiţi şi se ascunse cu premiul lui sub fotoliul franţuzesc aurit.

Lottie se prăbuşi pe sofa şi îşi puse obosită braţul pe spetează. Poate că se aştepta la prea multe. Poate că nu erau decât fantezii de fetiţă la care ar fi trebuit să renunţe în urmă cu multă vreme. Poate că toate cuplurile, chiar şi cele mai minunate, precum cel al mamei şi tatălui ei, ajungeau să se complacă într-o indiferenţă plictisitoare la culme, iar ea nu era decât o nătăfleaţă ca Lady Hasselthorpe.

Annie, şefa servitoarelor de la parter, veni să strângă tava de ceai. Se uită în treacăt la Lottie şi spuse şovăitor:

— Mai doriţi ceva, doamnă?

O, Doamne, până şi servitorii observaseră.

Lottie îşi îndreptă un pic spatele şi încercă să pară senină.

— Nu, asta e tot.

— Bine, doamnă. Annie făcu o plecăciune. Bucătăreasa voia să ştie dacă să pregătească masa de seară pentru una sau două persoane.

— Doar una, mormăi Lottie şi îşi întoarse faţă.

Annie ieşi în linişte din încăpere.

Rămase acolo pentru o vreme, cu picioarele atârnate pe sofa, gândind frenetic până ce uşa se deschise din nou un pic mai târziu.

Nate intră şi se opri.

— O, iartă-mă! Nu voiam să te deranjez. Nu ştiam că este cineva aici.

La vocea lui Nate, Pan ieşi de sub fotoliu şi se gudură ca să fie mângâiat. Pan îl adorase pe Nate de la început.

Lottie strâmbă din nas spre căţeluş şi îi spuse într-o doară lui Nate:

— Nu ştiam că o să fii acasă la cină. Tocmai i-am spus bucătăresei că nu voi fi decât eu.

— E în regulă. Nate se îndreptă de spate şi îi oferi unul din zâmbetele lui largi şi dezinvolte – zâmbetul care făcuse ca inima lui Lottie să tresalte la început. Astă-seară, iau cina cu Collins şi cu Rupert. Am venit acasă doar ca să văd dacă nu am lăsat aici broşura liberalilor. Rupert vrea să o vadă. A. Iat-o.

Nate se îndreptă spre o masă din colţ pe care se afla un teanc dezordonat de foi şi apucă vădit mulţumit broşura. Se întoarse spre uşă, întru totul absorbit de ea, şi abia când să iasă din încăpere ridică privirea.

Se încruntă uşor la Lottie.

— Mă gândesc că este în regulă, nu? Vreau să zic, că iau cina cu Collins şi Rupert? Când am făcut planul, am crezut că participi la vreun alt eveniment social.

Lottie ridică o sprânceană şi spuse trufaş:

— O, nu-ţi face griji pentru mine. Eu sunt...

Dar vorbi cu spatele lui.

— Bine, bine. Ştiam că o să înţelegi, zise şi ieşi pe uşă, cu nasul în broşura aceea nenorocită. Lottie răsuflă greoi şi aruncă o pernuţă spre uşă, iar Pan tresări şi începu să latre.

— Însurat de doi ani şi e mai degrabă tentat să ia cina cu nişte de bătrâni plictisitori decât cu mine!

Pan sări pe sofa lângă ea – ceea ce nu avea voie sub nicio formă să facă – şi o linse pe nas.

După aceea, Lottie izbucni în plâns.

*

„Douăzeci şi patru de ani şi nici măcar o singură cerere în căsătorie”.

Gândul se repetă în mintea lui Beatrice asemenea unei incantaţii neplăcute pe tot drumul spre casă. Nu se mai gândise niciodată atât de deschis la statutul ei de celibatară. Când zburase timpul? Nu era ca şi cum şi-ar fi petrecut zilele gândindu-se la aşa ceva, aşteptând să îşi înceapă viaţa când şi-ar fi făcut, în cele din urmă, apariţia

domnul potrivit. Nu, avea o viaţă ocupată, o viaţă plină, îşi aminti, deşi cumva defensiv. Întrucât unchiul Reggie rămăsese văduv în urmă cu zece ani, ea crescuse practic învăţând să fie amfitrioană pentru el. Şi chiar dacă întâlnirile politice la ceai, cinele, petrecerile de acasă şi balurile anuale puteau să fie puţin cam plictisitoare, era ceva de muncă la organizarea lor.

Drept să spună, *fusese* curtată. Chiar cu o primăvară în urmă, domnul Matthew Horn păruse interesant – înainte să se împuşte în cap, sărmanul. Şi altă dată fusese la doi paşi de o cerere în căsătorie. Domnul Freddy Finch – nici mai mult, nici mai puţin decât al doilea fiu al unui conte – era elegant şi amuzant şi o sărutase atât de dulce. O însoţise în cea mai mare parte a sezonului, în urmă cu câţiva ani. Îi plăcuseră ieşirile lor – îi plăcuse de Freddy –, dar îşi dăduse seama, în cele din urmă, că nu în mod special. Era bucuroasă să meargă cu el în plimbări călare, dar dacă el era nevoit să anuleze o întâlnire dintr-un motiv oarecare, ea ar fi fost doar un pic dezamăgită. Ar fi putut să se complacă în această situaţie, dar bănuia că sentimentele lui Freddy nu fuseseră mai profunde decât ale ei, şi nu ar fi putut să suporte o astfel de căsnicie. Când avea să se mărite – dacă avea să se mărite – voia să fie cu un bărbat care era îndrăgostit nebuneşte, *pătimaş* de ea.

Un bărbat care nu ar părăsi-o niciodată.

Aşa că rupsese legăturile cu Freddy, nu în vreun fel dramatic, ci doar începu să îl vadă din ce în ce mai rar, îndepărtându-se astfel de el. De asemenea, nu se înşelase cu privire la sentimentele lui, fiindcă Freddy nu protestase nici măcar o dată când ea începuse să îl evite. Se însurase cu Guinevere Crestwood un an mai târziu, o doamnă destul de simplă care organiza întâlnirile la ceai ca pe nişte campanii militare.

Era geloasă? Beatrice privi lung pe fereastra trăsurii şi îşi analiză sentimentele, având grijă să fie cât mai sinceră pentru că dispreţuia amăgirea de sine. Clătină din cap. Nu, putea sincer să spună că nu era geloasă pe doamna Finch,

chiar dacă ţâncii ei erau adorabili. Poate că aveau să crească şi să aibă, pe de o parte, caninii pronunţaţi ai lui Guinevere şi, pe de alta, ei bine, Freddy era amuzant şi fermecător şi destul de arătos, dar nu o iubise pe Beatrice. Poate că Freddy se îndrăgostise nebuneşte de Guinevere, dar Beatrice se cam îndoia.

Şi tocmai acesta era cheia problemei, nu? Niciunul dintre domnii cu care mersese cu trăsura, cu care dansase şi cu care se plimbase nu fusese cu adevărat interesat de ea. Îi complimentau rochiile, îi zâmbeau când dansau cu ea, dar nu o vedeau niciodată cu adevărat pe ea – femeia din spatele primei impresii. Poate că o căsnicie lipsită de pasiune era destul pentru Guinevere Crestwood, dar nu şi pentru Beatrice.

Îşi aminti cum odată, când se întorsese de la un bal, în urmă cu un an sau mai mult, intrase în salonul albastru şi se uitase la portretul lordului Hope. Părea viu şi plin de pasiune. În comparaţie cu el – chiar dacă era o simplă imagine pictată –, toţi ceilalţi domni pe care îi cunoştea dispăreau în fundal asemenea unor stafii străvezii. El fusese mai adevărat, chiar şi atunci când ea îl crezuse mort, decât bărbaţii aceia în carne şi oase care o însoţiseră cu doar câteva ore înainte.

Poate că de aceea mai era încă nemăritată la douăzeci şi patru de ani: aşteptase să întâlnească un bărbat la fel de pasional pe cât îşi imaginase ea că trebuia să fi fost lordul Hope.

Dar era el acel gen de bărbat?

Trăsura se opri în faţa reşedinţei Blanchard, şi Beatrice coborî treptele ajutată de lacheu. De obicei, la ora asta, se întâlnea cu bucătăreasa ca să vorbească despre meniurile din săptămâna respectivă. Dar în ziua aceea, se duse ţintă în bucătărie şi ceru să i se pregătească o tavă cu mâncare şi o anunţă pe bucătăreasă de schimbarea planurilor. Apoi, cu tava în mână, urcă scările spre etajul al doilea şi camera stacojie.

George, lacheul care stătea la intrare, îi făcu un semn

cu capul când ea se apropie.

— Pot să duc eu tava, domnişoară?

— Mulţumesc, George, dar cred că mă descurc. Privi îngrijorată spre uşă. Cum se simte?

George se scărpină în cap.

— Ţâfnos, domnişoară, dacă pot să spun aşa. Nu i-a convenit când a venit servitoarea să îi aprindă focul. A urlat la ea ceva îngrozitor în franţuzeasca lui – sau aşa cred. Nu înţeleg limba aia.

Beatrice ţuguie buzele şi încuviinţă din cap.

— Poţi să ciocăneşti pentru mine?

— Sigur, domnişoară. George ciocăni la uşă.

— Intră, spuse Hope.

George deschise uşa, şi Beatrice aruncă o privire înăuntru. Vicontele stătea în patul cel mare, purta o cămaşă de noapte subţire şi scria în carneţelul pe care îl avea în poală. Pumnalul era aşezat alături pe cuvertură, chiar lângă şoldul lui drept. Acum măcar părea în toate minţile, şi ea răsuflă uşurată. Nu mai avea obrajii roşii de febră ca în urmă cu două zile, chiar dacă încă era tras la faţă. Părul lung îi era strâns în coadă, dar maxilarul era încă acoperit de o barbă neagră şi deasă. Primii doi nasturi de la cămaşa lui de noapte erau desfăcuţi şi câteva fire închise la culoare ieşeau la vedere, ondulându-se pe pânza albă. Pentru o clipă, privirea lui Beatrice se aţinti pe privelişte a aceea.

— Aţi venit să aveţi grijă de mine, verişoară Beatrice? murmură, şi ea îşi întoarse privirea spre el. Ochii negri, ştiutori îi întâlniră pe ai ei.

— V-am adus nişte ceai şi brioşe, spuse ea aspru. Şi nu este nevoie să fiţi atât de răutăcios. Le-aţi speriat pe cele mai multe dintre servitoare, şi George spune că aţi ţipat la una dintre ele chiar în această dimineaţă.

— Nu a bătut la uşă. O privi cum se apropie şi puse tava pe măsuţa de lângă pat.

— Nu e un motiv suficient ca să o speriaţi.

El îşi întoarse privirea iritat.

— Nu îmi place ca oamenii să vină în camera mea. Nu

ar fi trebuit să intre fără permisiune.

Ea îl privi prelung, iar vocea i se înmuie.

— Servitorii sunt învăţaţi să nu bată la uşă. Cred că veţi fi nevoit să vă obişnuiţi cu ideea. Dar până atunci, le voi spune să bată la uşa dumneavoastră.

El ridică din umeri şi luă o brioşă de pe tavă. Îndesă grosolan o jumătate din ea în gură.

Beatrice oftă şi trase un scaun lângă pat, apoi se aşeză.

— Păreţi hămesit.

El se opri când era pe punctul să mai înşface o brioşă.

— În mod evident, nu aţi mâncat niciodată biscuiţi cu viermi şi bere îndoită cu apă la bordul unei corăbii. Muşcă din brioşă şi ochii lui negri o sfredeliră sfidător.

Se uită calmă la el şi ascunse tremurul de nelinişte provocat de privirea lui. Ochii lui erau sălbatici, asemenea ochilor unui lup flămând.

— Nu, nu am fost niciodată la bordul unei corăbii. Aţi călătorit de curând cu corabia spre casă?

El privi în altă parte şi mâncă în tăcere restul brioşei. Pentru o clipă, Breatrice crezu că nu avea să îi răspundă la întrebare. Apoi, el spuse cu amărăciune:

— Am prins postul de ajutor de bucătar. Nu că ar fi fost prea multe de gătit.

Ea îl privi mirată. Ce nevoi îl împinseseră pe fiul unui conte să ia o slujbă atât de josnică?

— De unde aţi venit?

El se strâmbă şi se uită cu viclenie, pe sub genele lui negre, la ea.

— Ştiţi, nu-mi amintesc să am o verişoară Beatrice.

Evident nu avea de gând să îi răspundă. Beatrice îşi înăbuşi un oftat de frustrare.

— Pentru că nu vă sunt verişoară. Cel puţin, nu de sânge.

Poate că întrebarea lui fusese o diversiune, dar el înclină interesat capul.

— Explicaţi-mi.

Îşi puse deoparte caietul şi îşi concentră toată atenţia spre ea, făcând-o să se ruşineze. Beatrice se ridică şi îşi făcu de lucru turnând ceai.

— Mama a fost soră cu soţia unchiului Reggie, mătuşa Mary. Mama a murit când m-am născut eu şi aveam cinci ani când a murit şi tata. Mătuşa Mary şi unchiul Reggie m-au luat la ei.

— O poveste tristă, spuse el ironic.

— Nu. Beatrice clătină din cap şi îi întinse cana cu ceai fără lapte, dar cu mult zahăr. Nu chiar. Am fost mereu iubită, mereu îngrijită, mai întâi de tata, apoi de unchiul Reggie şi de mătuşa Mary. Ei nu au avut copii, aşa că s-au purtat cu mine ca şi cu o fiică, poate chiar mai bine. Unchiul Reggie a fost minunat cu mine. Îl privi cu seriozitate. E un om bun.

— Atunci poate că ar trebui să renunţ la titlul meu şi să îl las pe unchiul Reggie să îl păstreze. Vocea lui era sarcastică.

— Nu e nevoie să fiţi răutăcios, răspunse ea cu demnitate.

— Nu ar trebui? El o studie de parcă nu putea să o înţeleagă.

— Nu. Nu este nevoie. Doar că asta e casa noastră acum…

— Şi pentru asta ar trebui să-mi fie milă de voi? Să-mi pun mâinile în sân şi să cad la pace?

Ea trase adânc aer în piept ca să îşi controleze mânia.

— Unchiul meu e bătrân. Nu…

— Titlul meu, proprietăţile mele, banii mei, nenorocita mea de viaţă, toate mi-au fost furate, doamnă, spuse el, şi vocea se ridică la fiecare cuvânt. Credeţi că îmi pasă de *unchiul* dumneavoastră?

Ea îl privi uimită. Era atât de furios, atât de ferm. Unde era băiatul zâmbitor din portret? Dispăruse cu totul?

— Aţi fost crezut mort. Nimeni nu a intenţionat să vă fure titlul.

— Intenţia nu contează pentru mine, spuse el. Îmi

pasă doar de rezultat. Am fost privat de ce mi se cuvine pe drept. Nu am casă.

— Dar unchiul Reggie nu este de vină! ţipă ea, ieşindu-şi în cele din urmă din fire. Încerc doar să vă explic că nu este vorba de un război. Putem să fim civilizaţi…

El aruncă ceaşca de ceai în perete şi flutură braţul într-un gest brusc şi violent peste masă. Beatrice fu nevoită să se ferească în clipa în care tava, farfuria şi ceainicul – plin cu ceai fierbinte – se răsturnară pe locul unde stătuse ea.

— Cum îndrăzniţi? întrebă ea şi privi mai întâi spre mizeria de pe podea, apoi spre sălbaticul din pat. Cum *îndrăzniţi?*

Ochii lui ardeau atât de intens, încât Beatrice îşi simţi pielea fierbinte.

— Dacă nu credeţi că este un război, doamnă, spuse el uşor, atunci sunteţi şi mai naivă decât v-am crezut.

Beatrice îşi puse mâinile în şold şi se aplecă înainte, cu vocea zguduită de furie.

— Poate că sunt naivă. Poate că sunt o fată prostuţă şi… *nebună* când cred că problemele dificile se pot rezolva în mod civilizat. Dar prefer să fiu întru totul năroadă decât un bărbat meschin şi sarcastic atât de copleşit de amărăciune încât şi-a uitat propria omenie!

Se întoarse ca să plece din cameră, dar ieşirea ei dramatică se nărui când el o prinse de încheietură. O smuci şi, pierzându-şi echilibrul, ea căzu pe spate în pat, în poala lui. Beatrice răsuflă întretăiat şi se uită la el.

În ochii negri scăpărători.

El se aplecă atât de mult că ea îi simţi răsuflarea pe buze. Muşchii piciorului lui se mişcară sub şoldul ei, amintindu-i de poziţia ei delicată. Mâinile lui se înfăşurară în jurul braţelor ei şi o strânse.

— Poate că sunt un bărbat meschin, acru şi sarcastic, doamnă, dar lăsaţi-mă să vă asigur că *omenia* mea este mai mult decât întreagă.

Lui Beatrice i se tăie respiraţia asemenea unui iepure

prins de un lup. Putea să simtă cum căldura trupului lui se revărsa în valuri dinspre el. Pieptul ei era aproape apăsat pe pieptul lui şi, pentru ca totul să fie şi mai rău, privirea acea întunecată şi scăpărătoare coborî spre gura ei.

Când Beatrice se uită la el, buzele lui se întredeschiseră şi pleoapele i se coborâră, mormăind încet:

— Şi voi folosi orice mijloc de care dispun ca să câştig războiul ăsta.

Beatrice era atât de fascinată de intenţia întunecată din ochii lui că tresări când uşa dormitorului se deschise. Lordul Hope îi eliberă brusc mâinile şi se holbă la intrusul din spatele ei. Pentru o secundă, ea avu impresia că vede pe chipul lui ceva ce semăna a bucurie, dar dispăru atât de repede, încât îşi spuse că poate se înşelase.

În orice caz, atât înfăţişarea, cât şi vocea lui erau reci când vorbi:

— Renshaw.

Capitolul 3

— Haideţi, domnule, strigă regele spiriduşilor, vă dau pentru sabie cincizeci de monede de aur. Spuneţi-mi că vă învoiţi.

— Mă tem că nu pot, răspunse Longsword.

— Atunci, cu siguranţă, vă veţi despărţi de ea pentru o sută de monede de aur, nu? Nu este decât o sabie veche şi ruginită şi puteţi să cumpăraţi douăzeci alte asemenea sau chiar mai bune la preţul ăsta.

Longsword râse auzindu-i spusele.

— Domnule, nu vă voi vinde sabia pentru niciun preţ şi vă spun şi de ce: să renunţ la sabia aceasta m-ar costa chiar viaţa, pentru că sunt legat de ea prin vrajă.

— A, dacă despre asta este vorba, spuse cu şiretenie

regele spiriduşilor, îmi vindeţi o şuviţă din părul dumneavoastră pentru un penny?

din *Longsword*

Timp de şapte ani, Reynaud se gândise la ce avea să spună şi să simtă când îl va reîntâlni pe Jasper Renshaw. Întrebările pe care i le va pune, explicaţiile pe care i le va cere. Iar atunci, în clipa în care el era acolo, căută înăuntrul lui şi simţi… nimic.

— Sunt Vale acum, spuse omul de lângă uşă.

Chipul îi era un pic mai ridat, ochii uşor mai trişti, dar altfel rămăsese acelaşi bărbat cu care se jucase Reynaud pe vremea când erau copii. Acelaşi bărbat cu care cumpărase un brevet pentru înrolare. Acelaşi bărbat pe care îl considerase cel mai bun prieten.

Bărbatul care îl lăsase să moară pe un pământ străin şi sălbatic.

— Deci, ai obţinut titlul? întrebă Reynaud.

Vale încuviinţă din cap. Rămase în picioare lângă uşă, cu pălăria în mână. Se uita la Reynaud ca şi cum ar fi încercat să descifreze gândurile unei fiare sălbatice.

Domnişoara Corning se ridicase din locul în care o trăsese în poala lui. Fusese atât de atent la Vale, că aproape uitase de prezenţa ei. Încercă să o prindă de mână, dar era prea târziu. Ea se îndepărtase de pat. Era nevoit să aştepte următoarea ocazie când fata se va apropia imprudent de el.

Ea îşi drese glasul:

— Cred că ne-am întâlnit la una dintre petrecerile în aer liber ale mamei dumneavoastră, Lord Vale.

Vale îşi îndreptă privirea spre ea şi clipi, apoi un zâmbet îi lumină chipul. Făcu o plecăciune exagerată.

— Iertaţi-mă, dragă doamnă. Dumneavoastră sunteţi…?

— Verişoara mea, domnişoara Corning, mormăi Reynaud.

Nu era nevoie să îi spună lui Vale că nu era o legătură de sânge… n-avea decât să creadă ce voia.

Sprâncenele groase ale lui Vale se arcuiră.

— Nu am ştiut niciodată că ai o verişoară.

Reynaud zâmbi uşor.

— Am descoperit-o de curând.

Domnişoara Corning îi privi pe cei doi bărbaţi, cu sprâncenele încruntate şi vădit nedumerită.

— Să trimit după ceai?

— Da, vă rog, spuse Vale în secunda în care Reynaud zise:

— Nu.

Vale îl privi şi zâmbetul îi dispăru de pe chip.

Domnişoara Corning îşi drese din nou glasul:

— Ei bine, cred că… Da, cred că vă las singuri. Cred că aveţi multe de vorbit. Se îndreptă spre uşă, unde Vale stătea încă pironit, şi îi şopti: Doar să nu staţi foarte mult. A fost foarte bolnav.

Vale încuviinţă din cap, îi deschise uşa şi apoi o închise uşor în urma ei. Se întoarse şi îl privi pe Raynaud.

Acesta îi spuse răspicat:

— Nu sunt infirm.

— Ai fost bolnav?

— M-am molipsit de friguri pe corabie. Nu e mare lucru.

Vale ridică sprâncenele, dar nu comentă nimic. În schimb, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Reynaud zâmbi sarcastic.

— Cred că eu ar trebui să te întreb asta pe tine.

Vale întoarse privirea şi păli.

— Am crezut – cu toţii am crezut – că ai murit.

— Nu am murit. Reynaud i-o reteză scurt şi ferm.

Îşi aminti mirosul de carne arsă. De funiile care îi tăiau mâinile. De cum mersese dezbrăcat prin ninsoare. „Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, trişti şi fără viaţă”. Îşi scutură capul o dată, brusc, gonind stafia din

mintea lui, şi se concentră pe omul viu din faţa sa. Îşi îndreptă mâna spre mânerul pumnalului.

Vale îi urmări precaut gestul.

— Nu te-aş fi lăsat niciodată dacă ştiam că erai viu.

— Şi cu toate astea, eu trăiam şi tu m-ai lăsat acolo.

— Îmi pare rău. Eu… Vale se uită la covorul de la picioarele lui. Te-am văzut murind, Reynaud.

Pentru o clipă, demonii şuşotiră în mintea lui Reynaud, pomenindu-i despre trădare. Văzu limpede grimasa de pe chipul unui muribund în timp ce era ars de viu. Apoi, cu un efort supraomenesc, înlătură imaginea şi vocile nebuneşti din minte.

— Ce s-a întâmplat în tabăra de la Wyandot? întrebă el.

— După ce v-au luat, vrei să spui? Vale nu aşteptă răspunsul, ci oftă greu. Ne-au legat de ţăruşi şi i-au torturat pe ceilalţi – Munroe, Horn, Growe şi Coleman. L-au ucis pe Coleman.

Reynaud clătină din cap. Văzuse cum duşmanii – atât albii, cât şi băştinaşii – fuseseră trataţi de indienii care îi capturaseră.

Vale inspiră adânc, parcă pentru a se întări.

— Apoi, a doua zi, după moartea lui Coleman, indienii ne-au dus acolo unde ardeau de viu un bărbat pe un ţăruş. Ne-au spus că erai tu. Purta haina ta, avea părul negru. Am crezut că erai tu. Cu toţii am crezut că erai tu. Vale se uită în sus cu ochii lui bântuiţi şi turcoaz şi întâlni privirea lui Reynaud. Faţa lui era deja arsă. Înnegrită şi arsă de flăcări.

Reynaud îşi întoarse privirea. Partea raţională din mintea lui ştia că Vale şi ceilalţi nu avuseseră de ales. Îl crezuseră mort pe baza unor dovezi copleşitoare. Orice om normal ar fi crezut acelaşi lucru dacă ar fi văzut şi auzit toate lucrurile acelea.

Şi totuşi…

Şi totuşi, fiara dinăuntrul său refuză acea explicaţie.

Fusese părăsit, lăsat acolo de cei pentru care îşi riscase viaţa. Părăsit de cei pe care îi considerase prieteni.

— Am aşteptat aproape două săptămâni până ce Sam Hartley a adus un detaşament de salvare ca să ne răscumpere, spuse încet Vale. Aţi rămas în tabără indienilor tot timpul ăla?

Reynaud clătină din cap şi îşi privi mâna lui stângă aşezată peste cuvertură, observând absent contrastul dintre pielea lui bronzată şi ţesătura albă. Mâna îi era subţire, tendoanele ieşind în relief pe dosul palmei.

— Ce face sora mea, Emeline?

Auzi oftatul frustrat al lui Vale.

— Emeline. Emeline e bine. Ştii, s-a măritat din nou. Cu Samuel Hartley.

Reynaud îşi ridică brusc capul şi miji ochii.

— Caporalul Hartley? Grănicerul?

Vale râmji.

— Chiar el, chiar dacă nu mai este un caporal umil. A făcut avere din comerţul cu Coloniile.

— Domnişoara Corning mi-a spus că s-a măritat cu cineva din Colonii, dar nu mi-am dat seama că e vorba de Hartley.

Chiar dacă Hartley era bogat, Emeline se măritase cu cineva sub rangul ei. Era fiica unui *conte.* Ce naiba o apucase?

— A venit la Londra acum un an, pentru afaceri şi alte probleme, şi cred că i-a cam furat inima surorii tale.

Reynaud reflectă la spusele lui Vale, cu mintea chinuită de confuzie şi mânie. Se schimbase atât de mult Emeline în acei şapte ani? Sau amintirile lui erau afectate? De timp şi de tot ce i se întâmplase?

— Ce s-a întâmplat, Reynaud? întrebă Vale uşor. Cum ai scăpat de moarte în tabăra indienilor?

Reynaud ridică brusc capul şi se uită urât la fostul lui prieten.

— Chiar îţi pasă?

— Da. Vale părea dezorientat. Da, bineînţeles.

Vale îl privi lung, parcă în aşteptarea poveştii, dar Reynaud nu avea să îşi deschidă nici în ruptul capului

sufletul în faţa lui.

În cele din urmă, Vale îşi întoarse privirea.

— Ah. Ei bine, sunt bucuros – foarte bucuros – că te-ai întors teafăr şi sănătos.

Reynaud clătină din cap.

— Chiar aşa?

— Poftim?

— Chiar aşa? repetă Reynaud. Era obosit şi avea nevoie de somn, la naiba, chiar dacă nu avea să îi dea celuilalt de înţeles asta. Ai terminat ce aveai de făcut?

Vale îşi lăsă brusc capul pe spate de parcă ar fi fost lovit în bărbie. Apoi, îşi corectă postura corpului, îşi îndreptă umerii şi ridică fruntea. Un zâmbet larg şi deloc amuzat îi arcui buzele.

— Nu chiar.

Reynaud îşi ridică sprâncenele.

— Am vrut şi să vorbesc cu tine despre trădător, spuse pe un ton insinuant Vale.

Reynaud dădu din cap.

— Trădător…?

— Bărbatul care ne-a trădat indienilor la Spinner’s Falls, spuse Vale în timp ce urletul din urechile lui Reynaud aproape înăbuşi ultimele cuvinte. Un trădător a cărui mamă era franţuzoaică.

*

Beatrice auzi bubuitura când urca scările cu o altă tavă de ceai şi biscuiţi. Se opri în casa scării şi privi tulburată spre etajul de deasupra. Fusese un accident? Un bibelou de porţelan sau un ceas care se prăbuşise de pe poliţă? Gândul era plin de speranţă, dar ea se grăbi şi ajunse în holul de deasupra când se auzi a doua bubuitură. O, Doamne! Se auzise de parcă lordul Hope şi lordul Vale se ucideau unul pe celălalt.

În capătul coridorului, uşa de la camera lordului Hope se deschise violent şi vicontele Vale ieşi cu paşi apăsaţi din

încăpere, furios, dar din fericire întreg.

— Să nu crezi că s-a terminat, Reynaud! strigă el. La naiba cu tine, am să mă întorc.

Îşi îndesă pălăria pe cap, se întoarse şi o zări pe Beatrice. O expresie ruşinată îi traversă chipul pentru o clipă.

Apoi, dădu tăios din cap.

— Mă scuzaţi, doamnă. Nu cred că aţi vrea să intraţi acolo în acest moment. Nu e pregătit pentru o companie civilizată.

Ea aruncă o privire spre uşa camerei stacojii, apoi spre lordul Vale. Când se apropie, observă îngrozită un semn roşu care îi colora bărbia.

De parcă cineva l-ar fi lovit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu mai e omul pe care îl cunoşteam. Emoţiile lui sunt… extreme. Sălbatice. Vă rog să aveţi grijă.

Lordul Vale făcu o plecăciune graţioasă, trecu pe lângă ea şi o luă pe scări.

Beatrice urmări cum se face nevăzut, apoi se uită la tava din mâinile ei. Ceaiul se vărsase un pic şi pătase şervetul care acoperea tava. Putea să se întoarcă în bucătărie şi să roage pe vreuna din servitoare să îi dea altă tavă – şi poate să o pună să i-o şi ducă. Doar că ar fi fost semn de laşitate. Nu era de datoria ei să trimită slujnicele în locuri în care îi era şi ei frică să se aventureze.

Privi de-a lungul coridorului. Uşa de la dormitorul lordului Hope rămăsese deschisă. Era singur acolo. Îşi îndreptă umerii şi porni într-acolo.

— Am adus nişte ceai şi biscuiţi, anunţă ea voioasă când intră în cameră. Mă gândesc că poate chiar îl beţi de data asta.

Hope era întins pe pat, cu faţa la perete, şi la început Beatrice se gândi că poate dormea, oricât de stupidă ar fi fost ideea după toată agitaţia de mai înainte.

El nu se întoarse.

— Ieşi afară!

— Cred că mă confundaţi, spuse ea ca să facă o conversaţie.

Dădu să aşeze tava pe măsuţa de lângă pat, dar observă nişte cioburi împrăştiate într-un fel arc, cioburi care fuseseră cândva un ceas urât din porţelan şi o pereche de mopşi din ceramică. Alături de rămăşiţele serviciului de ceai pe care îl adusese înainte de vizita lordului Vale, începeau să se strângă deja într-o grămăjoară mărişoară.

Se întoarse spre o masă care era aproape de fereastră – departe de pat.

— Ce tot bâiguiţi acolo? mormăi Hope.

— Hm? Masa era aproape toată ocupată de o vază şi de un sfeşnic din aramă, iar Beatrice fu nevoită să mânuiască atent tava ca să nu mai verse ceaiul.

— Ce spuneaţi că am confundat, mârâi Hope cu o voce ţâfnoasă.

— A… De îndată ce aşează tava pe masă, Beatrice se uită la el şi zâmbi chiar dacă el stătea în continuare cu spatele. Se pare că mă confundaţi cu una dintre servitoare.

Nu se mai auzi nimic dinspre pat cât Beatrice turnă ceaiul. Poate că era ruşinat din cauza mustrării ei blânde.

— Continuaţi să îmi tot aduceţi ceai.

Sau poate că nu.

— Cred că ceaiul întăreşte mai ales când nu te simţi în apele tale. Adăugă zahăr în ceai – observase că îi plăcea ceaiul foarte dulce – şi duse ceaşca la pat. Dar asta nu înseamnă că îmi place să fiu tratată aşa.

El continua să stea cu faţa la perete. Beatrice şovăi o clipă, ţinând ceaşca nesigur în mână; apoi o puse cu atenţie pe masă. Era o ceaşcă urâtă cu ornamente portocalii şi negre care formau un pod destul de strâmb, dar era zdravănă. Nu tuturor le plăcea să vadă porţelan spart.

— Aţi dori nişte ceai? întrebă ea.

Ridică unul din umerii lui laţi, dar nu făcu altă mişcare. Ce se întâmplase între el şi lordul Vale?

— Vă va linişti, şopti ea.

El pufni:

— Mă îndoiesc.

— Bine. Ea îşi netezi fustele. Vă las atunci.

— Nu.

Cuvântul fu rostit atât de încet, că aproape nu îl auzi. Se uită la el. Nu se mişcase, şi nu era sigură ce să facă. Nu ştia ce dorea el.

Braţul îi era aşezat peste cuvertură, iar ea făcu un pas şi îi atinse mâna. Era un gest complet necuviincios, dar dintr-un motiv oarecare, părea lucrul potrivit. Îi atinse mâna mare şi caldă. Îşi trecu încet degetele în mâna lui până când o prinse cu a ei şi el o strânse uşor. Simţi urma unei tresăriri calde în piept, care se răspândi treptat, asemenea unui val de apă caldă până ce întregul ei trup se aprinse şi recunoscu sentimentul. Fericire. O simplă strângere a degetelor o făcu extrem şi nepotrivit de fericită, şi ştiu că trebuia să fie atentă cu senzaţia aceea. Să fie atentă la el.

Apoi, îi spuse încet:

— Mă crede un trădător.

Inima lui Beatrice se opri în loc.

— Ce vreţi să spuneţi?

Lordul Hope se întoarse în cele din urmă – faţa lui era o mască, ochii îi erau întunecaţi, dar nu îi dădu drumul la mână.

— Ştiţi că regimentul nostru, 28 Infanterie, a fost masacrat în Colonii?

— Da. Masacrul era cunoscut de toată lumea – una dintre cele mai crunte tragedii din război.

— Vale spune că cineva a dat în vileag poziţia noastră. Că am fost trădaţi francezilor şi aliaţilor lor indieni de un bărbat din regimentului nostru.

Beatrice înghiţi în sec. Cât de îngrozitor era că atâţia oameni muriseră din cauza perfidiei unei singure persoane. Şi era cu atât mai îngrozitor pentru lordul Hope să ştie că existase un trădător. Într-un fel, încă nu era sigură cum – şi aproape că murea de dorinţa de a întreba – cei şapte ani în care fusese dat dispărut erau legaţi de Spinner’s Falls şi de

tragedia de acolo.

Gândise toate acelea, dar spuse pur şi simplu:

— Îmi pare rău.

— Nu înţelegeţi. Îi trase mâna ca să accentueze. Mama trădătorului era franţuzoaică. Vale crede că eu sunt trădătorul.

— Dar... este o prostie! exclamă Beatrice fără să gândească. Vreau să spun, nu partea cu mama franţuzoaică – asta pare logic, bănuiesc –, ci aceea că v-ar crede cineva trădător... Asta... asta nu e deloc drept.

El nu spuse nimic, ci pur şi simplu îi strânse mâna încă o dată.

— Credeam că, spuse Beatrice cu prudenţă, lordul Vale vă este prieten.

— Şi eu am crezut la fel. Dar asta a fost acum şapte ani, şi mă tem că nu îl mai cunosc pe omul ăsta.

— De aceea l-aţi lovit? întrebă ea.

El ridică din umeri.

Beatrice tresări când temerile îi fură confirmate. Îşi aminti de cum o avertizase lordul Vale pe coridor: „Aveţi grijă”. Totuşi, îşi umezi buzele şi spuse:

— Cred că oricine vă cunoaşte cu adevărat şi-ar da seama că nu vă stă în fire să fiţi un trădător.

— Dar dumneavoastră nu mă cunoaşteţi. Într-un final îi lăsă mâna, iar căldura începu să se scurgă din corpul ei odată cu pierderea contactului dintre ei. Nu mă cunoaşteţi deloc.

Beatrice inspiră uşor.

— Sunteţi un om drept. Nu vă cunosc. Se duse să ia tava cu ceai. Dar poate că vina pentru asta nu îmi aparţine doar mie.

Beatrice închise uşor uşa în urma ei.

*

Chiar dacă Beatrice îl vizita pe Jeremy Oates cel puţin o dată pe săptămână – şi cel mai adesea de două sau de

trei ori – majordomul lui, Putley, se prefăcea întotdeauna că nu o cunoştea.

— Pe cine să anunţ? întrebă Putley devreme, în după-amiaza următoare, iar ochii lui măriţi o priviră lung cu uimire.

— Domnişoara Beatrice Corning, răspunse Beatrice ca de obicei, abţinându-se să nu inventeze un alt nume.

Putley îşi făcea doar datoria. Ei bine, era cea mai binevoitoare explicaţie, iar Beatrice încerca să fie binevoitoare de fiecare dată când putea.

— Foarte bine, domnişoară, rosti Putley. Puteţi aştepta în salon până verific dacă domnul Oates este acasă?

Bunăvoinţa era una, respectul ridicol al formalităţilor era alta. „Domnul" Oates nu era niciodată altundeva decât acasă. Beatrice îşi dădu ochii peste cap.

— Da, Putley.

O îndrumă spre al doilea cel mai bun salon, o încăpere prăfuită cu foarte puţină lumină şi prea multă mobilă grea şi întunecată. Cât aşteptă ca Putley să se întoarcă, Beatrice încercă să îşi vină în fire. Mai era încă puţin înfierbântată de pe urma discuţiei cu lordul Hope şi se simţise oarecum vinovată după ce plecase din camera lui. Până la urmă, putea o doamnă să lase baltă de-a binelea un domn când acesta era ţintuit la pat şi după ce se despărţise de prietenul pe care nu-l mai văzuse de şapte ani? Nu fusese oare puţin răutăcioasă? Totuşi, el se purtase atât de urât cu ea. Ştia că trebuia să fie frustrat – chiar mânios – pentru tot ce se întâmplase de la reîntoarcerea lui în Anglia, dar chiar era nevoie să o ia pe ea drept ţap ispăşitor?

Putley reveni chiar în clipa aceea cu vestea că într-adevăr Jeremy avea să o primească, şi Beatrice urmă spatele dezaprobator al majordomului pe cele două şiruri de trepte care duceau spre camera lui Jeremy.

— Domnişoara Beatrice Corning doreşte să vă vadă, domnule, mormăi Putley.

Beatrice îl împinse pe majordom într-o parte şi intră în

încăpere. Era prea de tot. Se întoarse cu un zâmbet orbitor spre Putley şi spuse hotărâtă:

— Asta e tot.

Majordomul mormăi ceva în barbă şi părăsi încăperea, închizând uşa după el.

— Ştii că e din ce în ce mai rău.

Beatrice se îndreptă spre fereastră şi trase de-o parte a draperiilor.

Pe Jeremy îl dureau uneori ochii de la lumină, dar nici nu putea să îi fie bine dacă stătea închis într-o cameră întunecată în miezul zilei.

— Încerc să cred că e un compliment, rosti tărăgănat Jeremy din pat.

Vocea îi era mai slăbită decât ultima dată când îl vizitase. Beatrice inspiră adânc şi arboră un zâmbet larg înainte de a se întoarce spre el. Patul domina încăperea şi era înconjurat de rămăşiţele camerei unui bolnav. Două mese se aflau în apropierea patului, suprafeţele lor fiind acoperite cu sticluţe, cutii cu pomezi, cărţi, pene şi cerneală, bandaje şi pahare. Un scaun vechi din lemn se afla într-o parte, cu un cordon de mătase înfăşurat pe spetează şi cu capetele azvârlite pe el. Lui Jeremy i se părea uneori mai uşor ca lacheii să îl lege de scaun atunci când îl mutau mai aproape de şemineu.

— La urma urmei, spuse Jeremy, Putley trebuie să aibă ceva încredere în capacitatea mea de a te seduce dacă dezaprobă atât de mult vizitele tale.

— Sau poate că este pur şi simplu un idiot, comentă Beatrice cât trase mai aproape de pat un fotoliu.

În aer plutea un miros acru – o combinaţie de urină şi de alte secreţii ale corpului –, dar Beatrice avu grijă să îşi păstreze o expresie plăcută pe chip. Când, în urmă cu cinci ani, Jeremy se întorsese acasă din războiul de pe Continent, fusese îngrozit de mirosurile din infirmerie. Nu era sigură dacă el se obişnuise cu mirosurile şi le ignora sau dacă pur şi simplu; nu le mai simţea, oricum ar fi fost, nu avea de gând să îi lezeze sentimentele şi să-i atragă atenţia asupra

lor.

— Ţi-am adus ziarele şi câteva broşuri de care mi-a făcut rost lacheul meu, spuse Beatrice şi începu să scoată hârtiile din geantă.

— O, nu te cred, răspunse Jeremy. O tachina, chiar şi aşa slăbit cum era.

Se uită la el şi îi întâlni ochii albaştri. Jeremy avea cei mai frumoşi ochi albaştri pe care îi văzuse vreodată la cineva, femeie sau bărbat. Erau de un albastru-deschis, culoarea cerului de primăvară. Adâncimile lor nu erau întunecate de nicio altă culoare. Era – sau fusese – un bărbat foarte chipeş. Părul lui era de un castaniu auriu, chipul îi era deschis şi vesel, dar ravagiile bolii imprimaseră linii de durere în jurul gurii şi al ochilor.

Mama lui Jeremy fusese prietena de-o viaţă a mătuşii Mary, aşa că practic Beatrice şi Jeremy crescuseră împreună. El o cunoştea ca nimeni altcineva – mai bine chiar decât Lottie. Când îl privea pe Jeremy în ochi, simţea uneori că sferele acelea albastre puteau să vadă dincolo de masca veselă pe care şi-o punea când se afla în prezenţa lui, direct în izvorul de tristeţe care curgea în inima ei pentru el.

Îşi coborî privirea spre cuvertură. De fapt, spre locul în care ar fi trebuit să fie piciorul lui.

— Ce-i?

— N-o face pe nevinovata cu mine, Beatrice Corning, spuse el cu acelaşi rânjet pe care îl afişa şi la opt ani. Oi fi eu infirm, dar mai am încă sursele mele de bârfă şi toate zbârnâie de vestea reîntoarcerii vicontelui tău.

Beatrice strâmbă din nas.

— Nu este vicontele *meu.*

Jeremy îşi lăsă capul pe perne. De obicei, la ora aceea a după-amiezii, stătea în capul oaselor, dar în ziua aceea era culcat pe spate. Beatrice fu năpădită de groază. Oare se simţea mai rău?

— Nu pot să îmi dau seama al cui viconte ar putea să fie, dacă nu al tău, o tachină el. Nu este acelaşi bărbat cu

tânărul frumos din portretul din salonul tău? Ani în şir, te-am urmărit visând cu ochii deschişi în faţa lui.

Beatrice îşi împleti degetele cu un sentiment de vinovăţie.

— Chiar atât de evident era?

— Doar pentru mine, dragă, răspunse Jeremy cu tact. Doar pentru mine.

— Of, Jeremy, sunt aşa o gâsculiţă!

— Ei bine, da, dar una adorabilă, trebuie să recunoşti.

Beatrice oftă nefericită.

— Problema e că nu este deloc aşa cum mi l-am imaginat. Ei bine, dacă aş fi ştiut că trăieşte, ceea ce evident nu s-a întâmplat, din moment ce toţi l-am crezut mort.

— Cum? E urât? Jeremy se schimonosi într-o încruntătură grotescă.

— Nuuu, chiar dacă în acest moment are barbă şi un păr groaznic de lung.

— Bărbile sunt dezgustătoare.

— Nu şi la căpitanii de corăbii, se împotrivi Beatrice.

— Mai ales la căpitanii de corăbii, spuse cu asprime Jeremy. Nu are rost să încercăm să facem excepţii. Trebuie să fim fermi pe acest subiect.

— De acord! Beatrice flutură o mână. Dar crede-mă, barba este cel mai puţin important detaliu în cazul vicontelui Hope. A fost tatuat.

— Scandalos! murmură Jeremy încântat şi pete roşii îi colorară obrajii.

— Te agit, se încruntă Beatrice.

— Ba chiar deloc, răspunse el. Şi chiar dacă ai face-o, te-aş implora să continui. Eu stau aici zi şi noapte, Bea, draga mea. Am nevoie de agitaţie. Deci, spune-mi. Care este adevărata problemă cu lordul Hope? Poate are o barbă stufoasă şi s-a tatuat cu ancore şi şerpi, dar nu cred că astea te tulbură.

— Trei păsări, spuse absent Beatrice.

— Poftim?

— Tatuajele sunt nişte păsărele ciudate, trei la număr, în jurul ochiului drept. Ce l-o fi apucat de le-a pus acolo?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Doar că este atât de înverşunat, Jeremy! izbucni ea. Este… este extraordinar de plin de ură uneori, de parcă ce i s-a întâmplat i-a împietrit sufletul.

Jeremy păstră o clipă de tăcere, apoi spuse:

— Îmi pare rău. A fost la război, nu? În Colonii?

Beatrice încuviinţă din cap.

El oftă şi zise încet:

— E greu să îi explici cuiva care nu a trecut prin experienţa asta, dar războiul şi ce se întâmplă în război, lucrurile pe care cineva trebuie să le facă sau să le vadă uneori… ei bine… îl schimbă pe om. Îl fac mai dur, dacă are vreo urmă de sensibilitate.

— Sigur, ai dreptate, spuse ea, şi îşi frământă mâinile. Dar cumva pare mai mult de-atât. O, cât mi-aş dori să ştiu ce a făcut în ultimii şapte ani!

Jeremy schiţă un zâmbet.

— Orice ar fi, mă îndoiesc că dacă îi afli povestea se schimbă ceva la el acum.

Beatrice se uită la el, în ochii aceia dragi şi mult prea receptivi.

— Sunt prostuţă, nu? Să mă aştept ca un bărbat pe care îl cunosc doar dintr-un portret să fie un prinţ romantic.

— Poate, recunoscu el. Dar dacă nu am avea visuri romantice, viaţa ar fi teribil de plicticoasă, nu crezi?

Ea strâmbă din nas.

— Mereu ştii exact ce să spui, dragă Jeremy.

— Da, ştiu, rosti el satisfăcut. Acum, povesteşte-mi. Îl va lăsa pe unchiul tău fără titlu?

— Cred că trebuie. Beatrice se încruntă şi îşi privi mâinile împreunate, simţind cum i se strânge inima. Chiar în dimineaţa asta, vicontele Vale i-a făcut o vizită şi, chiar dacă s-au certat, nu cred să fie vreo urmă de îndoială că el este cu adevărat vicontele Hope.

— Şi dacă este?

Ea îi aruncă o privire şi se întrebă dacă Jeremy bănuia cât de neliniştitoare îi apărea ei posibilitatea asta.

— Pierdem casa.

— Puteţi oricând să staţi la mine, o tachină el.

Ea zâmbi, dar buzele îi tremurau.

— Unchiul Reggie ar putea să facă o altă criză de apoplexie.

— E mai puternic decât crezi tu, spuse el blând.

Ea îşi muşcă buza şi nici măcar nu mai schiţă vreun zâmbet.

— Dar dacă se îmbolnăveşte, dacă i se întâmplă ceva… O, Jeremy, nu ştiu ce mă fac.

Îşi apăsă mâna pe inimă şi încercă să alunge senzaţia aceea înăbuşitoare.

— Totul va fi bine, dragă Bea, spuse Jeremy liniştitor. Nu ai de ce să îţi faci griji.

— Ştiu, oftă ea şi încercă să se înveselească de dragul lui. Unchiul Reggie s-a întâlnit cu avocaţii lui. S-a întors acasă chiar înainte să plec eu.

— Hmm… Va fi un dezastru. Dacă unchiul tău nu îi dă pur şi simplu titlul, cred că vor fi nevoiţi să prezinte cazul în faţa parlamentului. Jeremy părea voios. Mă întreb dacă se va lăsa cu pumni la Westminster.

— Nu trebuie să te arăţi atât de încântat de idee, îl certă Beatrice.

— O, dar nu văd de ce nu. Tocmai de aceea este atât de distractivă aristocraţia engleză.

În ciuda vorbelor pe care le rostise, Jeremy încheie cu un suspin. Când strânse cuvertura în mâini, încheieturile îi erau albe.

Beatrice dădu să se ridice din fotoliu.

— Te doare?

— Nu, nu. Nu te agita atâta, dragă Bea.

Jeremy inspiră adânc, iar Beatrice ştiu că îl durea chiar dacă nu voia să recunoască. Chipul lui păli, cu excepţia petelor de culoare de pe obraji.

— Hai, lasă-mă să te ajut să te ridici ca să bei puţină

apă.

— La naiba, Bea!

— Acum, nu te agita tu, dragă Jeremy, spuse ea uşor, dar ferm când îl luă de subsuori şi îl ajută să se ridice. Corpul lui ardea. Cred că merit măcar atât.

— Chiar aşa, oftă el.

Ea turnă apă într-o cănuţă şi i-o întinse.

El sorbi puţin şi îi dădu cana înapoi.

— Te-ai gândit ce se va întâmpla dacă Hope devine conte de Blanchard?

Beatrice puse cana pe una din măsuţele aglomerate şi se încruntă.

— Doar ţi-am zis, eu şi unchiul Reggie vom fi nevoiţi să ne mutăm din casa de la oraş.

— Da, dar dincolo de asta, Bea. Jeremy lăsă la o parte pierderea casei. Ar lua locul unchiul Reggie în Camera Lorzilor.

Beatrice se adânci uşor în fotoliul ei.

— Lordul Hasselthorpe ar pierde un vot.

— Şi, mai important de atât, am putea câştiga noi unul, spuse Jeremy cu subînţeles. Ştii care sunt înclinaţiile politice ale lui Hope?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Tatăl lui era conservator, spuse gânditor Jeremy.

— O, atunci este şi el, şopti Beatrice dezamăgită.

— Fiii nu urmează întotdeauna ideile politice ale taţilor. Dacă Hope votează legea domnului Wheaton, am putea în sfârşit să câştigăm. Chipul lui Jeremy se înflăcărase de entuziasm şi strălucea de parcă ar fi fost cuprins de flăcări. Oamenii mei – soldaţii care au servit şi au luptat cu atâta vitejie sub comanda mea – ar primi pensia pe care o merită.

— Am să aflu ce preferinţe politice are. Poate reuşesc să îl conving să fie de partea noastră.

Beatrice zâmbi şi încercă să împărtăşească din entuziasmul lui Jeremy, dar în sufletul ei se îndoia. Lordul Hope părea întru totul concentrat pe propriile probleme. Nu

văzuse până atunci la el nimic care să o facă să creadă că i-ar fi păsat în vreun fel sau altul de simplii soldaţi.

*

Cinci zile de stat la pat îl făcuseră pe Reynaud teribil de neliniştit. Oricât de enervante erau vizitele regulate ale domnişoarei Corning în camera lui – aparent ei i se părea normal să dea buzna acolo fără să întrebe înainte dacă el îi dorea compania –, ideea era că începuse a se obişnui cu ea. Se obişnuise cu tachinările ei şi cu certurile lor. Şi unde era femeia în ziua aceea? Nu zărise nici urmă de ea.

Reynaud coborî din pat, îşi trase pe el haina albastră veche şi îşi înşfăcă pumnalul, apoi deschise brusc uşa. Un tânăr lacheu stătea pironit la intrare – probabil ca să îl împiedice să alerge de nebun prin propria casă.

Reynaud îl privi lung.

— Spune-i domnişoarei Corning că vreau să vorbesc cu ea. Dădu să închidă uşa, dar bărbatul îi spuse:

— Nu pot.

Reynaud se opri.

— Poftim?

— Nu pot, spuse lacheul. Nu este acasă.

— Şi când se presupune că se întoarce?

Lacheul făcu neliniştit un pas înapoi, dar îşi reveni şi se îndreptă.

— Nu peste multă vreme, cred, dar nu pot să spun sigur. Îl vizitează pe domnul Oates şi câteodată rămâne ceva vreme acolo.

— Cine, întrebă Reynaud cu blândeţe, este domnul Oates?

— Domnul Jeremy Oates, spuse bărbatul şi deveni vorbăreţ. Din Suffolk Oates. Familie cu destulă avere sau, cel puţin, aşa mi s-a spus. El şi domnişoara Corning se cunosc de foarte multă vreme şi îi place să îl viziteze de trei sau patru ori pe săptămână.

— Atunci e un domn în vârstă? întrebă Reynaud.

Lacheul se scărpină în cap.

— Nu cred. Am auzit că e un domn tânăr şi chipeş.

În acel moment, Reynaud îşi dădu seama că, de la sosirea lui în Anglia, o văzuse pe domnişoara Corning în fiecare zi, dar că nu ştia prea multe despre ea. Era acest Oates – englezul tipic – un admirator? Sau un logodnic? Gândul trezi o parte primitivă din el, şi Reynaud scăpă următoarea întrebare:

— Este logodită cu el?

— Nu încă, răspunse lacheul şi îi făcu vesel cu ochiul. Dar nu cred să le mai ia multă vreme dacă îl vizitează atât de des, nu? Sigur, el are o problemă…

Dar Reynaud nu îl mai asculta. Îl împinse într-o parte pe nătărău şi o luă spre scări.

— Ei! strigă lacheul în urma lui. Unde mergeţi?

— Să o aştept pe domnişoara Corning la uşă, mormăi Reynaud. Picioarele îi erau mai slăbite decât îşi închipuise, şi gândul nu făcu decât să îl irite şi mai tare. Prinse balustrada cu o mână şi coborî încet. Se târa ca un bătrân afurisit.

— Nu trebuie să vă las să ieşiţi din cameră, spuse lacheul, care apăruse în spatele lui.

Îl luă pe Reynaud de cot ca să îl ajute, dar acesta era atât de slăbit că nici măcar nu protestă în faţa purtării deplasate a lacheului.

— Cine ţi-a poruncit să mă ţii în camera mea? întrebă Reynaud.

— Domnişoara Corning. Se temea că v-aţi putea răni. Lacheul îl privi cu coada ochiului. Bănuiesc că nu am cum să vă conving să vă întoarceţi în cameră, nu-i aşa, milord?

— Nu, răspunse Reynaud scurt. La naiba, gâfâia. Cu doar o lună în urmă, umbla toată ziua fără să obosească, iar acum gâfâia când cobora nişte nenorocite de scări!

— Mă gândeam eu, zise firesc bărbatul. Nu mai spuse nimic până când ajunseră în holul de la intrare. Aţi dori nişte apă, milord, în timp ce aşteptaţi?

— Te rog.

Reynaud se sprijini de perete până ce lacheul dispăru înspre bucătărie. Apoi se îndreptă spre uşile principale şi le deschise.

Vântul îi tăie răsuflarea când ieşi pe trepte. Ziua era întunecată şi rece; iarna începea să învăluie Londra. Trebuia să fie deja zăpada în nordul lacului Michigan, iar urşii erau graşi şi lenţi, pregătindu-se de hibernare. Îşi aminti cum lui Gaho îi plăcea să mănânce carne de urs friptă în propria grăsime. Zâmbea când el îi aducea o scroafă sau un porc mistreţ proaspăt vânat, şi ridurile din obrajii ei cafenii se adânceau, iar ochii aproape nu i se mai vedeau de bucurie. Pentru o clipă, fosta lui viaţă şi prezentul se contopiră şi pâlpâiră în faţa ochilor şi uită unde era. Cine era.

Apoi trăsura familiei Blanchard trase în faţa reşedinţei.

Lacheul sări jos şi coborî scăriţa. Reynaud se îndreptă de spate şi o luă spre trăsură. Uşa se deschise şi domnişoara Corning coborî.

Se încruntă când îl zări.

— Ce căutaţi afară din pat?

— Am venit să vă întâmpin, spuse Reynaud cu o voce severă. Unde aţi fost?

Ea îi ignoră privirea.

— Nu pot să cred că sunteţi atât de aiurit încât să staţi afară în frig. Trebuie să intraţi înăuntru de îndată. Arthur, spuse ea, şi făcu un semn spre lacheu, te rog să îl duci pe lordul Hope în…

— Nu voi fi dus nicăieri, spuse Reynaud cu un calm ucigător.

Lacheul îi aruncă o privire şi simţi o nevoie subită de a face un pas în spate.

— Nu sunt un copil sau vreun smintit care să fie îngrijit. Repet, unde aţi fost?

— Atunci trebuie să mă lăsaţi să vă ajut eu să vă întoarceţi în casă. Domnişoara Corning îi alungă furia crescândă cu un semn al mâinii.

O prinse de braţe şi o făcu să îşi încheie propoziţia cu un chiţăit.

— Răspundeţi-mi.

Ceva verde pâlpâi în ochii ei, o scânteie surprinzătoare de voinţă de fier.

— De ce ar trebui să vă răspund?

— Aşa.

Nu vedea altceva decât ochii ei, o combinaţie de gri strălucitor şi verde-deschis. Combinaţia era absolut fascinantă.

Se uită la el şi spuse încet:

— Şi, oricum, de ce vă pasă unde am fost?

Reynaud înfruntase captivitatea, tortura şi perspectiva iminentă a propriei morţi ani în şir, dar pe tot ce avea mai scump, nu avea nici cea mai mică idee despre cum să îi răspundă acelei fetişcane.

Aşa că poate fu numai bine că focul de armă răsună chiar în acel moment.

Capitolul 4

Longsword nu înţelegea de ce străinul îşi dorea o şuviţă din părul lui, chiar şi pentru un bănuţ, dar nici nu vedea vreun pericol. Aşa că gândindu-se să îi facă pe plac bărbatului, îşi scoase sabia lui mare, tăie o şuviţă de păr şi i-o dădu regelui spiriduşilor.

Regele spiriduşilor zâmbi şi îi întinse un bănuţ.

Dar în clipa în care Longsword luă moneda, pământul de sub el se crăpă şi îl înghiţi cu tot cu sabia lui şi el se prăbuşi adânc, foarte adânc până ce se ajunse în Regatul Spiriduşilor.

Apoi privi în sus şi văzu cum regele spiriduşilor îşi aruncă mantia verde. Şi astfel îşi dezvălui ochii lui de un portocaliu strălucitor, părul verde şi colţii galbeni.

— Cine eşti? urlă Longsword.

— Sunt regele spiriduşilor, răspunse celălalt. Când mi-ai acceptat moneda pentru şuviţa de păr, mi-ai vândut puterile tale. Pentru că dacă nu pot să am doar sabia, atunci te voi avea şi pe tine împreună cu sabia ta...

din *Longsword*

Fuseseră înconjuraţi. Inamicii erau în ambele părţi, trăgeau din ascunzişurile lor, iar oamenii lui urlau în vreme ce erau împuşcaţi unul după altul. Nu putea să formeze o linie de apărare, nu putea să îşi adune trupele. Cu toţii aveau să moară dacă el...

Se auzi a doua împuşcătură. Reynaud se trânti la pământ lângă trăsură şi prinse trupul dulce şi cald al domnişoarei Corning sub el. Ochii ei cenuşii îl priviră lung – nu mai erau verzi de mânie, ci doar îngroziţi.

Şi urletele – urletele se auzeau peste tot împrejurul lui.

— *Descendez!* Reynaud urlă la un soldat care stătea în trăsură şi privea aiurea în jur. Formaţi o linie de apărare!

— Ce... începu domnişoara Corning.

Dar el nu o băgă în seamă. Un bărbat fusese lovit şi se zvârcolea în capul scărilor de la intrarea în casă, iar sângele lui mânjea piatra albă. Era cel mai tânăr soldat, cel care mărşăluise alături de el. La naiba. Era omul *lui.*

Şi era în continuarea expus.

— Rămâi cu domnişoara Corning, îi porunci soldatului de lângă ei.

Soldatul din trăsură coborî în cele din urmă şi li se alătură. Unde era sergentul? Unde erau ofiţerii? Aveau să fie cu toţii ucişi, acolo, în câmp deschis, prinşi în schimbul de focuri. Lui Reynaud îi zvâcneau tâmplele de durere; inima îi bătea cât pe ce să-i sară din piept. Trebuia să îşi salveze oamenii.

— Înţelegi? urlă la soldatul de lângă el.

Soldatul clipi uimit înspre el.

Reynaud îl luă pe om de braţ şi îl scutură.

— Rămâi cu domnişoara Corning. Contez pe tine.

Ceva de pe faţa soldatului se lumină. Ochii lui îl priviră fix, ca de obicei, şi încuviinţă din cap.

— Da, milord.

— Eşti un om de nădejde. Reynaud îl privi spre soldatul de pe scări şi aproximă distanţa până la el. Ultima împuşcătură se auzise acum mai puţin de un minut. Oare indienii mai erau ascunşi în pădure? Sau se făcuseră nevăzuţi, tăcuţi ca nişte stafii?

— Ce veţi face? îl întrebă domnişoara Corning.

Reynaud privi în ochii ei cenuşii şi limpezi.

— Luaţi-l pe omul meu. Rămâneţi aici. Ţineţi asta. Îi apăsă în palmă mânerul pumnalului. Să nu vă mişcaţi până când nu vă spun eu.

Şi o sărută cu putere, simţind viaţa – a lui şi a ei – alergându-i prin vene. Doamne, Dumnezeule, trebuia să o scoată de acolo.

Se ridică înainte ca ea să se împotrivească şi fugi spre trepte, aplecat în faţă. Se opri lângă soldatul care gemea atât cât să îl prindă în braţe. Băiatul ţipă când Reynaud deschise uşa de la intrare, un sunet ascuţit şi animalic, un strigăt de agonie primitivă. Erau atâţia în agonie! Atâţia erau morţi! Şi cu toţii, atât de tineri.

Al treilea glonţ lovi tocul uşii chiar în clipa în care Reynaud îl aruncă pe omul lui înăuntru şi aşchii de lemn îi explodară în obraz.

Reynaud gâfâia, dar măcar băiatul nu se mai afla în bătaia puştii. Nenorocitul nu îl mai putea împuşca încă o dată, nu îl putea scalpa când era pe moarte. „Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, trişti şi fără viaţă”. Reynaud clătină din cap şi îşi dori să poată gândi în durerea aceea ucigătoarea. Ceva… ceva nu era în regulă.

— Ce e asta? urlă Reginald St. Aubyn, cel care-i furase domeniul, cu faţa roşie. Dădu să o ia spre uşă.

Reynaud îşi trase arma şi îi tăie calea.

— Ţintaşii sunt în pădure. Să nu ieşiţi afară.

St. Aubyn îşi smuci capul şi îl privi de parcă ar fi fost

nebun.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Nu am timp de asta, mârâi Reynaud. Este un trăgător acolo, omule.

— Dar… dar nepoata mea e afară!

— E în siguranţă acum, la adăpost după trăsură.

Reynaud cercetă atent mulţimea soldaţilor pe care zarva îi făcuse să se adune în holul de la intrare. Doar că… doar că nu arătau ca soldaţii. Ceva nu era în regulă. Capul îi bubuia de durere şi nu avea timp să se gândească. Se îndoi de spate ştiind că indienii mai erau încă acolo şi aşteptau. Flăcăul gemu la picioarele lui.

— Tu. Arătă cu degetul spre cel mai în vârstă. Există vreo armă în casa asta? Pistoale de duel, flinte, puşti de vânătoare?

Bărbatul îl privi şi luă poziţie de drepţi.

— Există nişte pistoale de duel în biroul Excelenţei Sale.

— Bine. Adu-mi-le.

Omul se răsuci pe călcâie şi alergă spre coridorul din spate.

— Voi două, arătă Reynaud spre două femei uimite, aduceţi-mi nişte cârpe curate, aşternuturi, orice am putea folosi ca bandaje.

— Da, domnule. Plecară fără să spună vreun cuvânt.

Reynaud se întoarse spre băiat, dar o mână îl prinse de braţ.

— Ia ascultă aici, spuse St. Aubyn. Nu o să permit ca un dement nebun să le dea ordine servitorilor mei. Asta e casa mea. Nu poţi să…

Reynaud se răsuci şi din aceeaşi mişcare îl prinse pe bătrân de gât şi îl împinse în perete. Privi în ochii lui căprui şi apoşi, măriţi dintr-odată, şi se apropie.

— Casa *mea,* oamenii *mei,* răsuflă în faţa bătrânului. Ajută-mă sau dă-te din calea mea, nu-mi pasă, dar nu îmi pune niciodată la îndoială autoritatea – şi să nu îndrăzneşti să mă atingi. Tonul lui nu trăda nicio urmă de întrebare.

St. Aubyn înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

— Bine. Reynaud îi dădu drumul şi privi spre sergent. Uită-te pe uşă – repede – şi vezi dacă domnişoara Corning şi ceilalţi mai sunt lângă trăsură.

— Da, domnule.

Reynaud îngenunche lângă rănit. Chipul băiatului era ud de sudoare, iar ochii, mijiţi de durere. Era rănit la şoldul stâng. Reynaud îşi scoase haina şi găsi cuţitaşul subţire pe care îl ţinea în buzunar. Apoi mototoli haina şi o puse sub capul băiatului.

— O să mor, milord? şopti flăcăul.

— Nu, deloc. Reynaud îi tăie pantalonii până la genunchi şi dădu la o parte materialul plin de sânge. Cum te cheamă?

— Henry, milord. Băiatul înghiţi în sec. Henry Carter.

— Nu îmi place ca oamenii mei să moară, Henry, spuse Reynaud. Glonţul nu ieşise, trebuia să fie scos din şoldul băiatului – o operaţie riscantă pentru că uneori şoldul sângera foarte tare. Înţelegi?

— Da, milord. Sprâncenele băiatului se arcuiră întrebător.

— Aşa că nu o să mori, afirmă hotărât Reynaud.

Băiatul încuviinţă din cap, iar faţa i se linişti.

— Da, milord.

— Pistoalele, domnule. Soldatul mai bătrân reveni, gâfâind, cu o cutie pătrată în mâini.

Reynaud se ridică.

— Bravo.

Se întoarseră şi femeile cu aşternuturile, iar una din ele îngenunche imediat şi începu să îl bandajeze pe Henry.

— Am rugat-o pe bucătăreasă să cheme doctorul, domnule. Sper că am făcut bine.

Bucătăreasă? Senzaţia că ceva nu era în regulă îl făcu să întoarcă repede capul, dar îşi păstră expresia calmă. Un ofiţer nu îşi arăta niciodată frica în bătălie.

— Foarte bine. Reynaud încuviinţă din cap spre femeie şi faţa ei se lumină de bucurie. El se întoarse spre

sergent. Ce se întâmplă afară?

Sergentul reveni dinspre crăpătura uşii.

— Domnişoara Corning este încă lângă trăsură, milord, împreună cu vizitiul şi cu cei doi lachei. S-au adunat nişte oameni peste stradă, dar dincolo de asta, pare să fie ca de obicei.

— Bun. Numele tău?

Sergentul se îndreptă din spate.

— Hurley, milord.

Reynaud clătină din cap. Aşeză cutia cu pistoalele de duel pe o masă din apropiere şi o deschise. Pistoalele arătau ca de pe vremea bunicului său, dar fuseseră unse cum trebuie şi îngrijite. Reynaud se scoase, verifică dacă erau încărcate şi păşi spre uşă.

— Să stai departe de uşă, îl instrui pe sergent. Se poate ca indienii să mai fie încă acolo.

— Doamne, Dumnezeule, e nebun, mormăi St. Aubyn.

Reynaud îl ignoră şi se avântă afară pe uşă.

Strada era ciudat de liniştită – sau poate că doar părea aşa după haosul împuşcăturilor. Reynaud nu se opri, ci fugi repede pe scări şi se prăbuşi la pământ lângă domnişoara Corning care aproape că era sub trăsură.

— Sunteţi bine? întrebă el.

— Da. Destul. Ea se încruntă şi îi atinse obrazul cu un deget. Pierdeţi sânge.

— Nu contează. Îi luă mâna şi îşi linse sângele de pe degetul ei, iar ochii ei cenuşii se măriră. Mai aveţi încă pumnalul meu?

— Da. Ea îi arătă pumnalul ascuns între fuste.

— Bravo. Îi privi pe soldaţi… doar că erau un vizitiu şi doi lachei. Reynaud clipi furios. „Concentrează-te”. Aţi văzut de unde au venit împuşcăturile?

Vizitiul clătină din cap, dar unul dintre lachei, un bărbat înalt căruia îi lipsea un dinte din faţă spuse:

— O trăsură neagră s-a mişcat foarte repede, chiar după ce l-aţi cărat în casă pe Henry, domnule. Am impresia că împuşcăturile au fost trase din trăsură.

Reynaud încuviinţă din cap.

— Are sens. În orice caz, o vom duce înăuntru, cu toată grija pe domnişoara Corning. Îi dădu lacheului care vorbise unul din pistoale. Nu trage, dar asigură-te că oricine priveşte vede că eşti înarmat.

Bărbatul clătină din cap, şi Reynaud se ridică împreună cu mica lui companie. Îşi înfăşură unul din braţe în jurul domnişoarei Corning şi îi acoperi, pe cât posibil, trupul cu al lui.

— Du-te.

Vizitiul alergă spre trepte, iar Reynaud porni după el împreună cu domnişoara Corning, al naibii de conştient de cât erau de expuşi. Trupul ei era cald lângă al lui, firav şi delicat. Părea să dureze minute bune, dar reveniră în casă în câteva secunde. Nu se mai auziră împuşcături, şi Reynaud trânti uşa în urma lor.

— Doamne Sfinte! Domnişoara Corning îl zări pe Henry, soldatul rănit.

Dar Reynaud îşi dădu seama într-o clipită că nu era un soldat.

Henry era lacheul care fusese pus să păzească la uşa dormitorului său. Sergentul era majordomul, femeile erau servitoarele din casă; şi nu exista niciun soldat, ci doar lacheii care priveau precaut spre el. Şi indienii? În *Londra?* Reynaud clătină din cap şi simţi cum creierul îi explodează de durere.

Doamne, Dumnezeule, poate chiar *era* nebun.

*

Beatrice se întinse după o carte de rugăciuni şi o deschise. I se părea mai uşor să gândească atunci când avea mâinile ocupate.

După ce Henry fusese îngrijit, după ce lordul Hope se retrăsese în camera lui, după ce ea îi liniştise pe servitori şi îi trimisese înapoi la treburile lor, după ce totul fusese repus în ordine în casă, Beatrice revenise în camera ei ca să se

reflecteze la ce se întâmplase în după-amiaza aceea.

Cu toate astea, când se auzi un ciocănit la uşă, nu ajunsese la nicio concluzie clară. Oftă şi ridică privirea la al doilea ciocănit.

— Beatrice?

Era vocea unchiului Reggie, lucru straniu pentru că el nu o vizita mai niciodată în camera ei, dar ziua aceea fusese foarte stranie. Puse cartea pe măsuţa la care lucra şi se ridică din fotoliu ca să deschidă uşa.

— Am vrut să mă asigur că eşti bine, draga mea, spuse el de îndată ce intră. Privi pierdut prin cameră.

Beatrice simţi un junghi de vinovăţie. În toată nebunia împuşcăturilor, nu avusese ocazia să îi vorbească unchiului ei.

— Sunt destul de bine – nu am nici măcar o zgârietură. Tu? Cum te simţi?

— O, nimic nu poate să rănească un bătrân ca mine, se lăudă el. Sigur, impostorul ăla m-a cam izbit de perete.

Se uită atent la ea de sub sprâncenele lui stufoase, de parcă i-ar fi aşteptat reacţia.

Beatrice se încruntă.

— Aşa a făcut? Dar de ce?

— Din pură aroganţă, dacă mă întrebi pe mine, răspunse înverşunat unchiul ei. Tot aiura despre indienii din pădure. A început să dea ordine servitorilor şi mi-a poruncit să nu îi stau în cale. Cred că omul e nebun.

— Pe mine m-a salvat. Beatrice îşi privi pantofii.

Sănătatea lordului Hope era chiar subiectul cu care îşi bătea capul când unchiul Reggie o întrerupsese.

— Poate că a fost tulburat doar de cât de repede s-a întâmplat totul. Poate că a vorbit în pripă când i-a menţionat pe indieni.

— Sau poate că e nebun. Vocea unchiului Reggie se înmuie când îi văzu privirea. Ştiu că ţi-a salvat viaţa şi să nu crezi că nu îi sunt recunoscător nenorocitului că şi-a riscat viaţa pentru tine. Dar suntem în siguranţă dacă îl ţinem în casă? Dacă se trezeşte într-o bună dimineaţă şi decide că

eu sunt indian – sau tu?

— Altfel, pare sănătos.

— Chiar aşa, Bea?

— Da. Mai tot timpul. Beatrice se aşează în fotoliul de lângă masa ei de lucru şi îşi muşcă buza. Chiar nu cred că te-ar răni pe tine sau pe mine, unchiule, indiferent de starea lui mintală.

— Hmm… nu ştiu dacă îţi împărtăşesc optimismul. Unchiul Reggie se îndreptă spre ea şi aruncă o privire atentă la lucrul ei. A, ai început un nou proiect. Ce este?

— Vechea carte de rugăciuni a mătuşii Mary.

El atinse delicat cu un deget cartea deschisă.

— Îmi amintesc bine cum obişnuia să o ia la biserică, la ţară. Să ştii că a fost a stră-stră-străbunicii.

— Îmi amintesc că mi-a spus, răspunse Beatrice. Coperta e destul de uzată, cotorul s-a crăpat şi paginile ieşeau din legătură. M-am gândit să o cos din nou şi să o leg în piele de viţel albastră. Va fi ca nouă.

El încuviinţă din cap.

— I-ar fi plăcut asta. E bine că ai aşa mare grijă de lucrurile ei.

Beatrice îşi privi mâinile şi îşi aduse aminte de ochii albaştri şi blânzi ai mătuşii Mary, de pielea moale a obrajilor ei, de cum râdea din tot sufletul. Casa lor nu mai fusese aceeaşi fără ea. După moartea ei, unchiul Reggie îşi pierduse umorul, începuse să aibă prejudecăţi, era mai puţin dispus să înţeleagă sau să fie înduioşat de problemele altora.

— Îmi face plăcere, spuse ea. Nu-mi doresc decât ca ea să fi fost aici ca să vadă rezultatul.

— Şi eu, draga mea, şi eu. Mai mângâie o dată paginile şi se îndepărtă de masă. Cred că trebuie să îl trimit de aici, Bea, pentru siguranţa ta.

Ea oftă, ştiind că reveniseră la povestea lordului Hope.

— Nu reprezintă niciun pericol pentru mine.

— Bea, spuse cu blândeţe unchiul Reggie. Ştiu că îţi

place să pui lucrurile în ordine, dar unele lucruri nu pot fi îndreptate, şi mă tem că un om atât de sălbatic face parte din ele.

Beatrice strânse cu încăpăţânare din buze.

— Cred că trebuie să ne gândim la cum ar fi dacă îl dăm afară din reşedinţa Blanchard şi îşi recuperează titlul. Nu ne va privi cu ochi buni.

Unchiul Reggie încremeni.

— Nu va lua titlul înapoi – nu-i voi permite.

— Da, unchiule…

— Nu, sunt hotărât, Bea, spuse el cu o asprime pe care rareori o afişa. Nu o să îl las pe nebunul ăsta să ne ia casa. I-am jurat mătuşii Mary că voi avea grijă de tine aşa cum se cuvine şi aşa am de gând să fac. Accept să îl las să stea aici, însă doar ca să stau cu un ochi pe el şi să demonstrez că nu e demn de titlu.

Apoi, închise ferm uşa de la camera ei.

Beatrice se uită la cartea de rugăciuni a mătuşii Mary. Dacă nu făcea ceva, în curând avea să curgă sânge în casa ei. Unchiul Reggie era de neclintit, dar poate că putea să îl facă pe lordul Hope să înţeleagă că unchiul ei nu era decât un bătrân încăpăţânat.

*

— Nu e cu putinţă ca unchiul Reggie să fi trimis pe cineva să vă ucidă, spuse domnişoara Corning pentru a treia sau poate a patra oară. Vă spun că nu îl cunoaşteţi. Chiar este cel mai drăguţ om din lume.

— Poate cu dumneavoastră, răspunse Reynaud în vreme ce îşi ascuţea pumnalul, dar nu dumneavoastră sunteţi cea care îl lasă fără titlul şi banii pe care îi consideră ai lui.

O cercetă atent pe sub gene. Oare ea îl credea nebun? Îi era frică să fie în compania lui? Ce impresia avea despre ceea ce făcuse el cu câteva ore în urmă?

Dar nu văzu decât enervare pe chipul domnişoarei

Corning.

— Nu mă ascultaţi. Ea plecă de la fereastră apropiindu-se de locul unde stătea el pe marginea patului şi se opri în faţa lui, cu mâinile în şolduri asemenea unei bucătărese care-l mustra pe ajutorul măcelarului. Chiar dacă unchiul Reggie *ar fi vrut* să vă ucidă – ceea ce, după cum vă spun, nu ar face niciodată – nu ar fi atât de prost încât să însceneze o crimă în faţa propriei case.

— Casa *mea,* mormăi Reynaud.

Beatrice îi ţinuse morală în ultima jumătate de oră şi nu dădea semne că avea să se oprească.

— Dumneavoastră, spuse domnişoara Corning printre dinţii încleştaţi, sunteţi imposibil!

— Nu, eu sunt corect, îi răspunse el. Iar dumneavoastră pur şi simplu nu vreţi să recunoaşteţi că unchiul poate nu este atât de drăguţ pe cât îl credeţi.

— Eu… reluă ea, tonul vocii arătând că putea foarte bine să continue discuţia până la judecata de apoi.

Dar Reynaud se săturase până peste cap. Aruncă într-o parte pumnalul şi piatra de ascuţit şi se ridică din pat, aproape ciocnindu-se de ea.

— În plus, dacă mă consideraţi într-adevăr imposibil, nu m-aţi fi sărutat niciodată.

Ea se dădu în spate, iar Reynaud simţi cum se înfurie. Nu trebuia să îi fie frică de el. Nu era bine.

Apoi, gura ei se întredeschise într-un fel care sugera jignire. Pentru o clipă, rămase tăcută, apoi izbucni:

— *Dumneavoastră* m-aţi sărutat pe *mine!*

El făcu un pas spre ea. Ea făcu un pas în spate. O urmări tăcut prin cameră şi aşteptă ca frica să îi întunece privirea. Nu îşi dăduse ea seama ce anume îi strigase afară, lângă trăsură?

Nu ştia că era nebun?

Se aplecă spre ea şi se apropie până ce şuviţele ei de lângă urechea ei îi atinseră buzele şi inspiră adânc parfumul dulce de flori englezeşti.

— Mi-aţi răspuns la sărut, să nu credeţi că nu am

observat.

Şi chiar observase. Buzele ei moi se deschiseseră pentru o fracţiune de secundă înainte ca el să se întoarcă şi să alerge spre lacheul rănit. Sărutul acela avea să rămână imprimat în amintirea lui pentru totdeauna. El îşi lăsă capul într-o parte şi o privi direct în ochi.

În loc ca privirea ei să fie întunecată de frică, ochii îi scânteiau cu licăriri verzui.

— Credeam că veţi muri!

Ce fată nechibzuită!

— Puteţi să vă spuneţi asta, dacă aşa vi se potolesc simţămintele delicate, murmură el, dar faptul rămâne cert. M-aţi sărutat. Pe mine.

— Cât de arogant sunteţi, şopti ea.

— De acord.

El trase adânc aer în piept. Pielea ei mirosea a curat şi a femeie, cu nota aceea de săpun floral pe care indiencele nu o avuseseră niciodată. Era o aromă nostalgică pentru el, care evoca amintirea altor femei civilizate pe care le cunoscuse odată – mama lui, sora lui, tinere uitate cărora le făcuse ochi dulci la balurile de demult. Ea mirosea a Anglia însăşi şi, dintr-un motiv oarecare, gândul i se păru în acelaşi timp insuportabil de incitant şi extrem de înfricoşător. Ea nu avea cum să se apere de el.

Reynaud nu mai făcea parte din lumea ei.

— Dar v-a plăcut sărutul?

— Şi dacă mi-a plăcut ce? şopti ea.

Îi mângâie bărbia – uşor, delicat – cu buzele lui.

— Atunci vă compătimesc. Ar trebui să fugiţi de mine ţipând. Nu vedeţi ce monstru sunt?

Ea îl privi cu ochii ei cenuşii şi curajoşi.

— Nu sunteţi un monstru.

El închise ochii, căci nu voia să îi vadă chipul şi să profite de inocenţa aceea.

— Nu mă cunoaşteţi. Nu ştiţi ce-am făcut.

— Atunci povestiţi-mi, spuse ea în grabă. Ce s-a întâmplat în Colonii? Unde aţi fost în toţi anii ăştia?

— Nu.

„Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, trişti şi fără viaţă”. Se îndepărtă brusc de ea de teamă ca Beatrice să nu vadă demonii care rânjeau în spatele ochilor lui.

— De ce nu? întrebă ea. De ce nu-mi puteţi spune? Nu voi putea niciodată să vă înţeleg dacă nu ştiu ce vi s-a întâmplat.

— Nu fiţi ridicolă, i-o trânti el scurt. Nu e nevoie să mă înţelegeţi.

Ea îşi aruncă mâinile în aer.

— Sunteţi imposibil!

— Şi ne-am întors de unde am plecat, oftă el.

Beatrice se încruntă, cu ochii cenuşii scăpărând de neplăcere, şi începu să bată uşor din picior.

— Foarte bine, spuse ea în cele din urmă, las deoparte pentru moment chestiunea trecutului dumneavoastră, dar nu puteţi să ignoraţi faptul că astăzi cineva a încercat să vă ucidă.

— Nu, nu pot. Se întoarse şi strânse pumnalul, piatra şi o bucată de piele pe care o folosise la ascuţit. Nu cred că vă priveşte absolut deloc.

— Cum să nu mă privească? întrebă ea. Am fost acolo. Am auzit a treia împuşcătură. Poate primele două au fost trase la întâmplare, dar a treia vă viza chiar pe dumneavoastră.

— Şi iarăşi vă zic că nu vă priveşte.

Aşeză piatra şi pielea într-un sertar, dar îşi puse pumnalul la brâu. Îl avea de şapte ani, îl folosise ca să omoare căprioare şi urşi şi, o dată, cu ani în urmă, ucisese un om cu el. Pumnalul nu era un prieten – nu era legat emoţional de el –, dar îi fusese de folos şi se simţea mult mai bine când îl avea la el.

O privi curios pe domnişoara Corning care rămăsese lângă pat.

— De ce insistaţi?

— Pentru că îmi *pasă,* spuse ea, oricât de mult aţi

încerca să mă ţineţi la distanţă, nu poate să nu îmi pese. Şi pentru că s-ar putea să fiu singura care să vă facă să înţelegeţi că unchiul Reggie nu are nimic de-a face cu împuşcăturile. Gândiţi-vă: dacă nu a fost unchiul Reggie, atunci altcineva a încercat să vă ucidă.

— Şi cine credeţi că ar putea să fie?

— Nu ştiu. Îşi duse mâinile în jurul mijlocului şi se cutremură. Dar dumneavoastră?

El se încruntă spre scrin. Pe el nu erau decât un lighean şi un urcior cu apă – nimic din mobila pe care o avusese în dormitorul lui în casa aceea. Dar oricum era mai mobilată decât corturile indiene în care trăise atâţia ani. Pentru o clipă, se simţi năpădit de un sentiment de înstrăinare. Mai era locul lui undeva, oriunde? Demonii încercau din nou să preia controlul asupra lui.

Apoi scutură capul şi îi alungă.

— Vale spune că e deja pe urmele trădătorului de mai bine de un an. Este obsedat de căutarea lui. Şi a spus că mama trădătorului era franţuzoaică. Mama mea era franţuzoaică.

— Lordul Vale v-ar ucide dacă ar crede că sunteţi trădătorul?

Reynaud îşi aminti de bărbatul pe care îl ştia el, un bărbat vesel, prieten cu toţi cei pe care îi cunoştea. Acel Vale nu ar fi făcut niciodată aşa ceva, dar acel Vale aparţinea trecutului. L-ar ucide Vale dacă ar crede că el a trădat regimentul la Spinner’s Falls? Un bărbat putea să se schimbe în multe feluri în şapte ani, dar oare putea Vale să se transforme în ucigaşul prietenilor lui?

— Nu, răspunse propriei întrebări nerostite. Nu, Jasper nu ar face niciodată una ca asta.

— Atunci cine ar face-o? întrebă ea încet. Dacă vreunul dintre supravieţuitorii masacrului v-ar crede trădător v-ar ucide?

— Nu ştiu. El se încruntă şi se gândi, apoi îşi clătină frustrat capul. Nici măcar nu ştiu cine a supravieţuit masacrului, în afară de Vale şi de un bărbat pe nume

Samuel Hartley. *La naiba!* Şi-ar fi dorit să îl poată vizita pe Vale ca să-i ceară ajutorul, dar, după cele întâmplate cu o zi în urmă, părea imposibil. Nu ştiu în cine să am încredere.

O privi şi fu cuprins de o revelaţie.

— Nu sunt sigur că *există* cineva în care să am încredere.

*

— Se spune că glonţul i-a ratat capul cu puţin, tărăgănă ducele de Lister şi legănă paharul de vin între mâinile lui mari.

— Cu foarte puţin. Blanchard se încruntă. Avea sânge pe obraz. Deşi cred că a fost de la o aşchie care l-a lovit.

— Păcat că nu a fost mai aproape, spuse Hasselthorpe şi învârti vinul în pahar. Lichidul vişiniu era atât de întunecat că părea aproape negru. Ca un pahar de sânge. Îl aşeză pe masa de lângă scaunul lui cu un dezgust evident. Dacă glonţul i-ar fi zdrobit ţeasta, tu, lord Blanchard, nu te-ai teme pentru titlu.

Previzibil, Blanchard se înecă de la vin.

Hasselthorpe îl privi cu o urmă de zâmbet. Erau adunaţi în jurul mesei din salon; doamnele se retrăseseră la ceai în camera de zi. În curând aveau să li se alăture urma să fie nevoit să o suporte pe Adriana cu discuţiile ei prosteşti. Soţia lui de mai bine de douăzeci de ani fusese considerată o mare frumuseţe când debutase în societate, iar trecerea anilor nu o afectase aproape deloc. Din păcate, nici nu făcuse ceva ca să îi lumineze mintea. Adriana fusese singura decizie emoţională pe care o luase în viaţa lui – care se bazase întotdeauna pe strategie – şi plătise pentru asta cu vârf şi îndesat.

— A fost destul de curajos, mormăi Blanchard cu părere de rău. A luat-o pe nepoata mea din stradă chiar cu riscul vieţii lui. Dar amărâtul credea că se luptă cu indienii.

Lister începu să se agite.

— Cu indienii? Adică locuitorii sălbatici din colonii?

— Despre ei tot bătea câmpii, spuse Blanchard. Îşi trecu privirea de la Hasselthorpe la Lister, cu ochi gânditori. Cred că e nebun.

— Nebun, murmură Hasselthorpe. Dacă este nebun, sigur nu poate să-şi recapete titlul. Ăsta e planul tău?

Blanchard dădu o dată din cap.

— Nu-i rău, spuse Hasselthorpe. Şi te scuteşte şi de uciderea lui.

— Insinuezi că eu mă aflu în spatele tentativei de ucidere a lordului Hope?

— Ba chiar deloc, zise Hasselthorpe. Era conştient că Lister îi privea de sub gene. Doar subliniez un fapt. Unul pe care orice om inteligent din Londra îl va gândi – fără îndoială şi lordul Hope însuşi.

— Să te ia naiba, şopti Blanchard, făcându-se alb ca varul.

Lister izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji, milord. La urma urmei, făptaşul a ratat. Aşa că e prea puţin important cine a vrut să îl omoare pe de mult pierdutul lord Hope.

Hasselthorpe duse paharul la buze şi murmură încet:

— Nu şi dacă încearcă din nou.

*

— Nu înţeleg bărbaţii, anunţă Beatrice a doua zi în vreme ce ea şi Lottie se plimbau prin vastul salon al magazinului de mobilă Godfrey & Sons. Privi chiorâş şi dezaprobator spre câţiva domni de prin încăpere care păreau să se fi luat la întrecere pentru atenţia unei tinere drăguţe şi roşcate şi se apucaseră să vadă care din ei putea să ridice cel mai sus deasupra capului un fotoliu foarte greu. Nu înţeleg de ce lordul Hope m-a sărutat ieri şi m-a acuzat apoi că eu l-am sărutat pe el.

— Bărbaţii sunt un mister, răspunse Lottie grav.

— Chiar sunt. Beatrice şovăi, apoi spuse încet: Părea… derutat cât s-a petrecut tot incidentul cu

împuşcăturile.

Lottie o privi lung.

— Derutat?

Beatrice se strâmbă.

— Vorbea despre indieni şi forma linii de apărare.

— Doamne Sfinte! Lottie părea tulburată. Ştia unde este?

— Nu cred. Beatrice se încruntă şi îşi reaminti minutele în care se ghemuise lângă trăsură. Inima i se oprise când îşi dăduse seama că lordul Hope era pe cale să alerge în câmp deschis ca să meargă spre lacheul Henry. Eu… eu nu cred.

— Dar asta e nebunie, şopti îngrozită Lottie.

— Ştiu, murmură Beatrice. Şi mă tem că unchiul Reggie o va folosi împotriva lordului Hope ca să îşi păstreze titlul.

Lottie o privi lung.

— Dar dacă este nebun… Dragă Bea, sigur e mai bine să nu moştenească titlul, nu?

— Totul e mai complicat de-atât. Beatrice închise ochii pentru o clipă. Lordul Hope pare să fie foarte bine – când nu e ostil – mai tot timpul. E nevoie ca un bărbat să fie lipsit de titlul lui din cauza unui moment de confuzie?

Lottie îşi înclină capul, părând sceptică.

Beatrice se grăbi să continue:

— Şi mai sunt şi altele de luat în seamă. Dacă lordul Hope recuperează titlul, s-ar putea să îşi exercite dreptul de vot în parlament şi să voteze legea domnului Wheaton.

— Sunt de partea ei la fel de mult ca tine, spuse Lottie, dar nu ştiu dacă vreau să treacă pe spezele tale.

— Dacă ar fi doar ale mele, nu cred că m-ar deranja, zise Beatrice. Ştiu că ar fi greu de trăit la ţară şi în condiţii modeste după toţi anii aceştia petrecuţi în Londra, dar nu cred că ar fi chiar atât de rău. Pentru unchiul Reggie îmi fac griji. Îşi apăsă mâna pe inimă ca să uşureze durerea pe care o simţea.

— Nu se poate să câştige toată lumea, nu-i aşa?

spuse Lottie posomorâtă.

— Mă tem că nu, răspunse Beatrice. Se plimbară în tăcere pentru o clipă, apoi continuă: A fost îngrozitoare toată întâmplarea, Lottie. Săracul Henry era plin de sânge, unchiul Reggie urla, servitorii făceau o hărmălaie nebună, iar lordul Hope umbla de colo-colo cu un pistol pentru duel, arătând de parcă voia să ucidă pe cineva. Apoi, după două ore, îmi spune că eu l-am sărutat când, în mod evident, el m-a sărutat pe mine. Şi, până în clipa aceea, nici nu am crezut că mă *place.*

Lottie îşi drese delicat glasul:

— Ei bine, ca să spunem drept, ca să vrea să te sărute nu trebuie neapărat să te *placă.*

Beatrice o privi îngrozită.

— Îmi pare rău, dar aşa este. Lottie ridică din umeri şi apoi vorbi cu mult prea multă inocenţă: Desigur, în general, doamnei îi place domnul pe care îl sărută.

Beatrice strânse din buze, deşi ştia că faţa i se înroşise.

Lottie îşi drese glasul:

— îţi place? Adică îţi place de lordul Hope?

— Cum să îmi placă? întrebă Beatrice. E morocănos şi sarcastic, şi foarte posibil nebun.

— Şi totuşi, l-ai sărutat, îi reaminti Lottie.

— *El* m-a sărutat pe *mine,* spuse Beatrice de îndată. Doar că are o privire atât de intensă când se uită la mine, de parcă eram singura fiinţă de pe lumea asta. E atât de plin de pasiune.

Lottie ridică sprâncenele.

— Explic prost, spuse Beatrice. Cugetă o clipă. E ca şi cum singura muzică pe care a auzit-o vreodată cineva a fost sunetul de flaut. Ai crede că e suficient de bine, că muzica este un lucru aproape agreabil, dar că nu e nimic prea special. Dar dacă apoi asculţi simfoniile domnului Händel? Înţelegi? Ar fi copleşitor, frumos, ciudat, complex şi absolut fascinant.

— Cred că înţeleg, murmură Lottie. Sprâncenele i se

arcuiră.

De partea cealaltă a încăperii, unul dintre domni judecase greşit greutatea fotoliului şi îl scăpă. Fotoliul se izbi de podea, ceilalţi domni izbucniră în râs, iar doamna de companie a tinerei o conduse afară din salon, mustrând-o tot drumul. Proprietarul se grăbi la faţa locului, unde marfa lui ajunsese pe jos.

Beatrice clătină din cap.

— Nu am să-i înţeleg niciodată pe bărbaţi.

— Ascultă, draga mea, spuse Lottie. Ştii ce-a făcut soţul meu în dimineaţa asta?

— Nu. Beatrice scutură din cap. Dar nu vreau să…

— Îţi spun, zise Lottie fără să ţină *cont de* răspunsul prietenei sale. A coborât la micul dejun, a mâncat trei ouă, jumătate de cotlet fript, patru felii de pâine prăjită şi o cană cu ceai.

Beatrice clipi.

— Pare destul de multă mâncare.

Lottie îşi flutură mâna iritată.

— Micul lui dejun obişnuit.

— A. Beatrice se încruntă. Atunci de ce…?

— Nu mi-a adresat nici măcar un cuvânt în tot timpul ăsta! În schimb, s-a îndeletnicit cu cititul corespondenţei şi a bombănit deasupra unor ziare de scandal. Şi mai e un lucru – a plecat din cameră fără măcar să îşi ia la revedere. Şi când a revenit peste un minut, ştii ce a făcut?

— Nu am nicio idee.

— S-a dus la bufet, a mai luat o felie de pâine prăjită şi a trecut valvârtej pe lângă mine fără să spună un cuvânt!

— Ah! Beatrice se strâmbă. Poate că era cu gândul la treburi importante.

Lottie îşi arcui o sprânceană.

— Sau poate că este pur şi simplu un prost.

Beatrice nu ştiu ce să spună, aşa că pentru o clipă păstră tăcerea. Ambele doamne străbătură încet încăperea aglomerată şi se opriră într-o doară lângă o măsuţă decorată numai cu îngeraşi auriţi.

— Ăsta, spuse Lottie gânditoare, este cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată în viaţa mea.

— Este, nu-i aşa? E ca şi cum creatorul ei ar fi avut o antipatie morbidă pentru măsuţe. Beatrice înclină capul şi cercetă atent măsuţa. L-am vizitat pe Jeremy ieri.

— Cum se simte?

— Nu este bine. Simţi privirea lui Lottie îndreptată spre ea. Pentru mine e foarte important ca legea domnului Wheaton să fie votată. Sunt mulţi soldaţi care ar putea profita de pe urma ei – poate mii de bărbaţi, şi unii dintre ei s-au aflat sub comanda lui Jeremy. Îi pasă atât de mult de legea asta! Ştiu că i-ar face mult bine dacă veteranii ar primi o pensie mai bună.

— Sunt sigură că aşa este, draga mea. Sunt sigură, spuse încet Lottie.

— Are pur şi simplu… Beatrice se văzu nevoită să se oprească o clipă şi să înghită în sec înainte să continue; apoi spuse cu hotărâre: Are pur şi simplu nevoie de un motiv ca să… trăiască, Lottie. Chiar îmi fac griji pentru el.

— Sigur că îţi faci griji.

— Domnul şi doamna Oates îl lasă singur în camera aceea mult prea mult timp. Beatrice clătină din cap. Fusese foarte îngrijorată de reacţia pe care o avusese familia Oates la rănile îngrozitoare ale fiului lor când el revenise acasă. Cred că au renunţat la el.

— Îmi pare rău, draga mea.

— Când s-a întors acasă, şopti Beatrice, l-au privit de parcă era mort. De parcă nu însemna nimic pentru ei dacă nu era întreg şi sănătos. Acum se concentrează pe fratele lui Jeremy, Alfred, ca şi cum el ar fi moştenitorul, nu Jeremy.

Beatrice îşi privi prietena şi nu se putu abţine să nu izbucnească în lacrimi.

— Şi oribila aia de Frances Cunningham! Mă înfurii numai când mă gândesc cum l-a părăsit după ce s-a întors. Este de-a dreptul ruşinos!

— E păcat că nu a condamnat-o nimeni pentru cruzimea ei, spuse Lottie gânditoare. Şi-a pierdut picioarele

şi nimeni nu se aştepta să trăiască.

— Putea măcar să aştepte până ieşea din infirmerie, murmură Beatrice mâhnită. Şi este măritată acum. Ştii? Cu un baronet.

— Un baronet gras şi bătrân, completă Lottie cu mulţumire. Sau cel puţin aşa am auzit. Poate că a primit exact ce a meritat.

— Hmm. Beatrice privi lung îngeraşii. Cel din colţul cel mai apropiat de ea semăna extraordinar de mult cu un bătrân gras care avea probleme de digestie. Poate că Frances Cunningham *primise ce* meritase. Dar înţelegi, nu-i aşa, cât de important este ca legea să fie votată *acum* – nu peste un nu peste doi?

— Da, înţeleg. Lottie o luă de braţ şi îşi reluară plimbarea. Eşti atât de bună. Mult mai bună ca mine.

— Şi tu vrei ca legea să treacă.

— Dar interesul meu este unul pur teoretic. Lottie schiţă un zâmbet. Cred doar că bărbaţii care au servit ani la rând, uneori în condiţii deplorabile, merită să primească o compensaţie corectă. Tu, dragă Beatrice, eşti condusă de pasiune. Îţi pasă de oamenii ăştia nefericiţi poate tot aşa de mult ca de Jeremy.

— Poate, spuse Beatrice. Dar la final, de Jeremy îmi pasă cel mai mult.

— Exact. De aceea sunt atât de îngrijorată.

— De ce?

Lottie se opri şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Nu vreau să fii dezamăgită…

Beatrice îşi întoarse capul într-o parte, dar chiar şi aşa, nu putu să rateze cuvintele rostite de Lottie:

— … dacă legea nu trece la timp.

Capitolul 5

Ei bine, lui Longsword nu-i plăcu nicidecum ce se

întâmplase, dar un târg făcut cu regele spiriduşilor cu greu putea să fie rupt. Astfel, fu constrâns să lucreze pentru regele spiriduşilor şi chiar că era un lucru murdar; pot să vă spun! Nu vedea niciodată soarele, nu auzea niciodată râsete şi nu simţea niciodată adierea răcoroasă a vântului pe obraz, căci, după cum aţi aflat cu siguranţă, Regatul Spiriduşilor era un loc îngrozitor. Dar cel mai rău lucru pentru Longsword era să ştie că stăpânul pe care îl servea şi lucrurile pe care le făcea erau o ofensă adusă lui Dumnezeu şi însuşi raiului.

De aceea, în fiecare an în care Longsword se ducea la stăpânul lui, se punea în genunchi şi îl implora să fi eliberat din sclavia lui îngrozitoare.

Şi în fiecare an regele spiriduşilor refuza să îi îngăduie lui Longsword să plece...

din *Longsword*

— E ridicol să nu pot să mă ating de niciun ban din averea Blanchard, mormăi Reynaud toată ziua. Se plimba apăsat în micul salon, de la şemineu la fereastră, şi se simţea ca un leu în cuşcă. Cum să-mi plătesc avocaţii dacă nu am bani?

— Nu prea puteţi da vina pe unchiul Reggie pentru că e reticent când vine vorba de a plăti pentru propria izgonire, spuse domnişoara Corning.

— Ha! Dacă el crede că asta mă va opri, va fi foarte dezamăgit, i-o întoarse Reynaud. Am trimis o petiţie la parlament să se formeze o comisie specială care are să studieze cazul meu.

Domnişoara Corning aşează cu grijă ceaşca de ceai pe măsuţă.

— Deja? Nu ştiam.

Reynaud pufni:

— Să fie mâine şi tot nu ar fi destul de devreme pentru mine. De îndată ce îmi dovedesc identitatea, nu au cum să nu-mi dea titlul.

Domnişoara Corning se încruntă, jucându-se cu ceaşca.

Reynaud îşi arcui sprâncenele.

— Nu mă credeţi?

— Doar că… dacă… Ea îşi scutură încet capul.

— Dacă *ce?*

— Dacă o să spună că sunteţi nebun? îl întrebă ea repede.

Reynaud se uită fix. Nebunia era unul dintre puţinele motive pentru care un bărbat putea să fie ţinut la distanţă de titlul său.

— Aveţi vreo informaţie că ar face una ca asta?

— A fost doar ceva ce a pomenit în trecere, zise ea şi îşi coborî capul, ascunzându-şi ochii cenuşii de el.

Reynaud se încruntă şi se întrebă ce anume spusese unchiul ei. Simţi fiori reci de sudoare la ceafă. „Nu vei mai fi niciodată un veritabil domn englez", flecăriră drăcuşorii din capul lui. „Nu îţi vei mai găsi niciodată locul".

— Vă simţiţi bine? întrebă domnişoara Corning.

— Da, spuse răstit Reynaud. Sunt bine.

Ochii ei cenuşii părură tulburaţi.

— Poate că dacă vorbesc cu unchiul Reggie, va fi de acord să vă împrumute o parte din banii lui pentru haine noi şi alte lucruri.

— Banii *mei,* mârâi Reynaud.

Îi arunca un os de ros, şi amândoi o ştiau. Unchiul ei putea să se ducă naibii. El trase într-o parte draperiile şi se uită pe fereastră. Cu două etaje mai jos, o trăsură aştepta în faţa casei. Poate că unul dintre aliaţii politici ai lui St. Aubyn venise în vizită.

— Da, ei bine, banii dumneavoastră sau ai unchiului Reggie, faptul cert este că el îi deţine, remarcă domnişoara Corning. Nu ar strica dacă aţi fi mai civilizat cu el, mai ales că staţi în casa lui.

— Casa *mea.* Am tot dreptul să locuiesc în casa mea şi să fiu al naibii dacă mă voi târî în faţa lui. Reynaud trase draperia la loc.

Domnişoara Corning îşi dădu ochii peste cap.

— Nu am zis să vă *târâţi,* am spus să fiţi mai…

— Civilizat, ştiu. Se îndreptă spre ea. Era extrem de frumoasă în dimineaţa aceea, într-o rochiţă verde care echilibra rozul pal al obrajilor ei şi care făcea ca ochii să îi strălucească asemenea diamantelor. Singura persoană cu care mă interesează să fiu „civilizat" sunteţi dumneavoastră.

Ea se opri cu ceaşca aproape de gură şi îl privi îngrijorată. Bun. Prea nu se îndoia de el. Pentru numele Domnului, erau singuri într-o încăpere, iar el petrecuse şapte ani într-o societate în care relaţiile dintre un bărbat şi o femeie erau mult mai libere. De fapt…

Dar gândurile îi fură întrerupte de un lacheu care îşi făcu apariţia în uşă.

— Aveţi o vizită, milord.

Omul se dădu la o parte şi, în locul lui, apăru o femeie. O doamnă în vârstă stătea acolo, cu spatele drept ca lumânarea, cu părul alb ca zăpada prins într-un coc sobru în vârful capului şi cu ochii albaştri şi pătrunzători deja mijiţi dezaprobator. Reynaud nu o mai văzuse de şapte ani şi pentru o secundă se temu să nu îşi piardă stăpânirea de sine. Ştia că lacrimile – îngrozitor de nebărbăteşti – stăteau să izbucnească.

Apoi femeia vorbi:

— *Tiens!* Aşa o barbă oribilă, nepoate! Sunt cam dezgustată. Deci, asta poartă domnii din Colonii? Nu-mi vine să cred, nu, nu-mi vine să cred!

El se duse spre ea şi îi luă mâinile, apoi o sărută cu tandreţe pe obraz, în ciuda bolboroselilor ei dezgustate.

— Mă bucur să te văd, *tante* Cristelle.

— Aha! Cred că nu vezi nimic prin părul ăla. Îi trase părul de pe faţă cu una din mâinile cu vinişoare albăstrii. Atingerea ei, spre deosebire de vorbe, era tandră. Apoi îşi coborî mâna. Şi cine este copila aceasta? Ai pierdut atât de mult din civilizaţie că ai ajuns să te închizi singur cu o femeie, într-o casă onorabilă?

Reynaud se întoarse amuzat şi văzu că domnişoara Corning sări din fotoliul ei şi o privea cu îngrijorare pe *tante* Cristelle.

— E o verişoară de-a mea, domnişoara Beatrice Corning. Domnişoară Corning, mătuşa mea, domnişoara Cristelle Molyneux.

Domnişoara Corning făcu o reverenţă, şi *tante* Cristelle o privi atent prin lornion, apoi zise:

— Nu îmi amintesc de nicio verişoară pe nume Corning în familia surorii mele.

— Sunt nepoata lordului Blanchard, explică domnişoara Corning.

Privirea lui *tante* Cristelle se întunecă.

— *C'est ridicule!* Nepotul meu nu are nicio nepoată, doar un nepot care nu are nici zece ani.

Reynaud îşi drese glasul şi simţi că izbucneşte în râs pentru prima dată de când pusese piciorul pe pământ englezesc.

— Se referă la actualul conte Blanchard, *tante.*

Bătrâna doamnă pufni:

— *Pretendentul* la titlu. Înţeleg.

Domnişoara Corning privi cu prudenţă.

— Hmm… să aduc poate nişte ceai?

Reynaud ar fi preferat cafea sau coniac, dar cum domnişoara Corning părea fixată pe ceai, abia dacă încuviinţă din cap.

Ea plecă tăcută din cameră, şi el o urmări cu privirea.

— E drăguţă tare, observă *tante* Cristelle. Nu e frumoasă, dar are un aer foarte graţios.

— Într-adevăr. Reynaud o privi pe mătuşa lui. Ai menţionat-o pe sora mea. Este bine?

— Nu ştii? Sprâncenele ei se încruntară dezaprobator. Nu ai întrebat?

— Am întrebat, răspunse Reynaud şi o însoţi spre un fotoliu. Dar nimeni nu o cunoaşte aşa de bine ca tine, *tante.*

— Hmm, spuse mătuşa Cristelle şi se aşeză afectată pe fotoliu. Atunci îţi spun: Ştii că sora ta a rămas văduvă la

scurt timp după… dispariţia ta.

Reynaud încuviinţă din cap.

— Aşa mi-a zis şi domnişoara Corning.

Se duse să se uite pe fereastră. Poate că Londra nu se schimbase mult cât lipsise el, dar toate celelalte lucruri se schimbaseră.

Toate.

— *Bon,* spuse *tante* Cristelle. Apoi, anul trecut s-a căsătorit cu un ţărănoi, un bărbat din Noua Anglie. Numele lui este Samuel Hartley.

— Am aflat şi asta, răspunse el.

Era ciudat să ştie că Emeline se căsătorise cu un bărbat pe care el îl cunoscuse în armată – un colonist. Mai simţi o dată sentimentul acela neplăcut că lumea lui era în mişcare, trecutul şi prezentul erau contradictorii şi se înfruntau pentru sufletul lui.

Tante Cristelle continuă:

— A plecat să trăiască departe cu soţul ei, peste mări şi ţări, în oraşul Boston. Nu ştiu dacă a fost o alegere înţeleaptă din partea ei, dar o ştii pe sora ta. Poate să fie încăpăţânată ca un catâr atunci când vrea.

— Şi nepotul meu, Daniel?

— *Petite* Daniel este bine şi puternic. Bineînţeles, mama lui l-a luat să trăiască alături de ea în America.

Reynaud cugetă la spusele mătuşii lui. Ce ironie că era mai departe de sora lui în clipa aceea decât înainte să se întoarcă în Anglia. Şi-ar fi amânat revenirea dacă ar fi ştiut că ea era în Noua Anglie? Nu era sigur. Nevoia de a-şi recâştiga fosta viaţă – pământurile şi titlul – îl ajutase să supravieţuiască în acei şapte ani lungi. De fapt, îl ţinuse în viaţă şi zdravăn la minte în zilele şi nopţile fără de sfârşit ale captivităţii lui. Nimic, nici măcar dragostea pentru sora lui, nu ar fi putut să îl ţină departe de scopul lui.

— Unde ai fost, Reynaud? întrebă încet *tante* Cristelle.

El clătină din cap şi închise ochii. Cum să îi spună acestei aristocrate rafinate ce i se întâmplase?

După un moment, auzi oftatul femeii.

— *Bien.* Nu e nevoie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei.

Chiar în clipa aceea, Reynaud se întoarse spre ea. *Tante* Cristelle îl privea cu răbdare. Era sora mai mare a mamei lui. Ambele crescuseră la Paris şi veniseră în Anglia când mama lui se căsătorise. *Tante* Cristelle avea în jur de şaptezeci de ani, însă ochii ei albaştri şi pătrunzători erau aprigi, şi mintea, una din cele mai ascuţite din cele pe care le întâlnise.

— Am de gând să îmi iau titlul înapoi, *tante,* spuse el.

Ea încuviinţă o dată din cap.

— *Naturalement.*

— Am trimis o petiţie la parlament ca să se înfiinţeze o comisie specială şi să îmi fie analizat cazul. Când va fi convocată, va trebui să apar în faţa comisiei la Westminster şi să îmi pledez cauza. Actualul conte îşi va prezenta şi el cauza în acelaşi timp.

Mătuşa pufni:

— Uzurpatorul ăsta nu va renunţa atât de uşor la titlul lui furat, nu?

— Nu, spuse Reynaud încruntat. Va ţine de el atât cât va putea, sunt sigur. Şi poate va cere să păstreze titlul pe motiv că eu sunt nebun.

— Nebun? Sprâncenele subţiri ale bătrânei se arcuiră.

Reynaud îşi feri privirea.

— Deliram de la friguri când am ajuns aici. Mă tem că era o cameră plină cu oameni care au fost martori când aiuram ca un nebun.

— Şi asta e tot?

Reynaud se strâmbă stânjenit.

— A fost un… incident ieri. Am fost împuşcat…

— *Mon Dieu!*

El flutură cu o mână ca să-i alunge îngrijorarea.

— Nu a fost nimic grav. Dar cumva am uitat de mine. Am crezut că sunt din nou pe câmpul de luptă.

Tăcere.

Apoi *tante* Cristelle îşi trase răsuflarea.

— Ah! Regretabil. Vom avea nevoie de avocaţi buni şi de oameni de afaceri ca să ne luptăm cu uzurpatorul.

Reynaud o privi şi speranţa îl făcu să se simtă brusc slab.

— Atunci mă vei ajuta.

— *Mais oui. Tante* Cristelle îl privi supărată. Te-ai gândit că am să fac altfel?

Reynaud o ajută să se ridice şi simţi braţul ei plăpând sub mâna lui.

— Nu, dar nu am mai avut un aliat de multă vreme.

Ea îşi aranjă fustele.

— Cred că trebuie să punem la punct un plan. Îi voi căuta pe oamenii ăştia ai legii, pentru că mă ocup de proprietatea lui *petite* Daniel cât el locuieşte temporar în Colonii şi, deci, am multe legături. Iar tu, tu trebuie să te razi.

— Să mă rad? Sprâncenele lui Reynaud se ridicară de amuzament.

Tante Cristelle încuviinţă cu severitate din cap.

— Dar bineînţeles că da, să te *razi,* şi vei avea nevoie şi de haine noi, de o perucă adecvată şi de încălţări elegante. Pentru că trebuie să te întorci la înfăţişarea atât de plicticosului conte englez, nu-i aşa? Astfel îi vom înfrunta pe duşmanii tăi cu însuşi cumpătul tău.

Maxilarul lui Reynaud se încleştă.

— Nu am bani, mătuşă.

Ea scutură din cap, deloc surprinsă.

— Îţi voi împrumuta eu cât ai nevoie şi, când redevii conte, mi-i dai înapoi, da?

— Da. Bineînţeles. Reynaud făcu o plecăciune peste mâna ei. Nici nu pot să îţi spun, *tante,* cât de uşurat sunt să ştiu că tu eşti de partea mea.

— Ah! Bătrâna doamnă scoase un sunet dezaprobator. Văd că nu ţi-ai pierdut farmecul sub pădurea de pe faţa ta. Dar să îţi fie clar un lucru, nepoate: să te bărbiereşti şi să te tunzi e doar unul dintre lucrurile pe care trebuie să le faci ca să te transformi într-un gentleman

englez respectabil.

Reynaud se încruntă.

— Şi ce crezi că mai trebuie să fac? Spune-mi şi cumpăr.

— Ah, dar e ceva ce nu se cumpără. Pentru asta vei avea nevoie de farmecul tău. Ea se întoarse spre el şi îl privi direct în ochi, calm şi solemn. Ai nevoie de o soţie. O soţie *englezoaică,* de familie bună. Căci ce bărbat poate să fie nebun când are alături o soţie drăgălaşă şi nu mult prea frumoasă? Pune mâna pe o astfel de fetiţă şi vei fi la jumătatea drumului spre recuperarea titlului.

*

Dimineaţa următoarei zile era luminoasă şi însorită. După ce îşi făcu toaleta, Beatrice hotărî să discute cu bucătăreasa. Cobora scările spre intrarea principală când auzi nişte voci de bărbaţi.

Se opri pe coridor şi privi peste balustradă, spre holul de dedesubt. Acolo se aflau majordomul, doi lachei şi un domn pe care nu îl cunoştea, dar care îi părea oarecum – măcar de la spate – familiar. Coborî în continuare încet scările, privindu-l cu atenţie pe bărbat. Purta o perucă de curând pudrată şi o haină neagră cu o croială foarte frumoasă, cu manşete brodate cu verde şi argintiu. Majordomul îi spunea ceva, dar străinul trebuie să fi simţit privirea lui Beatrice. Se întoarse.

Şi ea încremeni pe scări.

Era lordul Hope – dar un lord Hope transformat.

Barba lui stufoasă dispăruse. Maxilarul îi era proaspăt ras şi dezvăluia bărbia pătrată şi suprafaţa puternică a obrajilor. Îşi tăiase pesemne părul foarte scurt, pentru că peruca pe care o purta era frumos ondulată şi pudrată şi i se potrivea de minune. Sub haina neagră de catifea, purta o vestă din brocart argintiu cu verde şi la încheieturi se vedea dantela. Era întruchiparea perfectă a unui gentleman englez, iar Beatrice poate că l-ar fi regretat pe bărbatul de

care se îngrijise în ultima săptămână, dacă nu ar fi fost două lucruri. Mai întâi, din urechea lui stângă, cruciuliţa lui din fier se legăna încă, primitivă şi necivilizată, pe lângă perfecţiunea perucii albe. Apoi, cele trei păsări tatuate îi încercuiau încă ochiul drept, la fel de neşters ca negrul de abanos al irisului.

Purta gătelile civilizaţiei, dar numai un neghiob le-ar fi confundat cu altceva decât cu o spoială subţire care acoperea sălbaticul de dedesubt.

El făcu o plecăciune spre ea, cu un picior întins şi braţul fluturând sarcastic în jos.

— Domnişoară Corning!

— Lord Hope! Îşi revenise oarecum în fire şi termină de coborât scările. V-aţi supus unei schimbări remarcabile.

El ridică din umeri.

— Ca să te lupţi cu diavolul, trebuie să te deghizezi în diavol.

Ea se uită la el.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Nu contează. El îşi întoarse privirea şi, dacă ar fi fost vorba despre oricare alt bărbat, l-ar fi crezut nesigur. Îi fac o vizită mătuşii mele în dimineaţa asta. Aţi dori să mă însoţiţi?

Era o invitaţie politicoasă, şi Beatrice şi-ar fi dorit să ştie ce anume avea de gând cu transformarea aceea bruscă, dar îşi muşcă buza. Era în siguranţă?

Şovăiala ei dură o fracţiune de secundă prea mult. Expresia lui plăcută se transformă într-o încruntare.

— Vă este teamă de mine, domnişoară Corning?

— Absolut deloc. Ea îşi ridică bărbia, provocându-l să o contrazică.

— Asta înseamnă nu v-ar deranja o simplă plimbare prin oraş.

Oare de ce voia să îl însoţească? Beatrice îl privi lung şi încercă să îi ghicească motivele.

— Haideţi, domnişoară Corning, mormăi el încet, e de ajuns un simplu da sau nu.

— Da, vă mulţumesc, spuse ea. Cu o condiţie.

— Şi care este aceasta? Ochii lui se mijiră ameninţător.

Ea trase adânc aer în piept.

— Vin dacă îmi spuneţi ceva despre unde aţi fost în ultimii şapte ani.

Chipul lui se întunecă şi, pentru o clipă, ea crezu că avea să îi întoarcă spatele şi să o lase în hol. Apoi el încuviinţă o dată din cap, brusc.

— S-a făcut. Mergeţi să vă luaţi pelerina.

Ea fugi sus înainte ca el să aibă timp să se răzgândească.

Dar când reveni în foaier, lordul Hope nu mai era acolo. Pentru o clipă, se simţi dezamăgită. Se jucase doar cu ea?

Apoi lacheul George îi spuse:

— S-a dus să îl vadă pe Henry, domnişoară. A spus că nu stă decât un minut.

— Oh! Beatrice răsuflă uşurată şi se linişti. Ei bine, în cazul ăsta, mă duc şi eu să îl văd pe Henry.

Desigur, slujitorii dormeau la mansardă, chiar în vârful casei. Dar pentru că Henry era un flăcău puternic şi pentru că avusese nevoie de îngrijire, fusese adus special pentru el un pat într-un colţ al bucătăriei. Un paravan vechi era amplasat în faţa patului lui Henry ca să aibă intimitate, dar când Beatrice intră în bucătărie văzu că era dat deoparte. Lordul Hope se ghemuise lângă pat şi vorbea cu o voce scăzută cu lacheul.

Beatrice se opri chiar lângă uşa de la bucătărie. Nu putea să vadă chipul lordului Hope – stătea cu spatele la ea –, dar Henry era atât de însufleţit, de parcă primise vizita vreunui zeu. Părea cumva un moment intim – chiar dacă protagoniştii erau înconjuraţi de agitaţia din bucătărie – şi nu voia să îi întrerupă.

Rămase pironită acolo şi privi.

Lordul Hope vorbea, şi Henry se uita la el cu atenţie. Beatrice îşi aminti cum îi chemase lordul Hope pe lachei,

confundându-i cu nişte soldaţi. Chiar şi atunci, când ea ştia că lordul era cuprins de un delir straniu, îi percepuse îngrijorarea. Îngrijorare adevărată pentru oamenii „lui”. Îşi apăsă buzele cu degete tremurătoare. Trebuia să arate cât de nobil era chiar când ea hotărâse că nu era decât un egoist, chiar când se temuse că nu era decât un nebun? Doamne sfinte, cum putea să fie de partea unchiului ei împotriva unui astfel de bărbat?

Vicontele mai şopti ceva, se apropie mai mult de lacheu şi-i puse mâna pe umăr. Cu o ultimă încuviinţare din cap, se ridică.

Se întoarse şi o zări.

Beatrice coborî repede mâna şi zâmbi cu voioşie.

— Îmi pare rău, nu intenţionam să rămân aici decât o clipă, spuse el când se apropie şi o privi ciudat.

— Nu este nicio problemă. Lăsă capul uşor pe spate ca să se uite la el, încă uluită de cât de albă îi era peruca şi de asprimea tatuajelor lui. Henry părea bucuros să vă vadă.

El se încruntă şi aruncă o privire înapoi spre patul lui Henry.

— Cât am fost în armată, am observat că uneori asta făcea o mare diferenţă.

— Ce anume?

— Să îl vizitezi pe rănit. El îi întinse braţul şi ea îşi puse degetele pe mâneca lui neagră, apoi părăsiră bucătăria, ea fiind foarte conştientă de cât de puternic erau muşchii ascunşi sub material. Să stai şi să vorbeşti cu un om descurajat. Cred că îi ridică omului moralul. Îl face să îşi dea seama că este nevoie de el pe lumea asta. Ceilalţi aşteaptă ca el să îşi revină.

— Şi ceilalţi ofiţeri îşi vizitau răniţii? întrebă ea când ajunseră în foaier.

— Unii. Nu mulţi. O ajută să urce în trăsura care îi aştepta, apoi intră şi el şi se aşeză în faţa ei. Mi s-a părut mereu că e un mare păcat că foarte puţini ofiţeri îşi dau seama cât de important este să îşi viziteze răniţii.

Bătu în acoperiş ca să îl anunţe pe vizitiu că erau gata

de plecare.

— Poate că nu erau la fel de miloşi ca dumneavoastră, spuse ea încet.

El păru iritat.

— Mila nu are nimic de-a face cu asta. Ţine de datoria unui ofiţer să aibă grijă de oamenii lui. Ei sunt responsabilitatea lui.

Beatrice îl privi întrebătoare. Poate că datoria era altceva decât mila, şi totuşi rezultatele erau aceleaşi. Citise respect în privirea lui Henry când lordul Hope vorbise cu el. Şi apoi, dacă lordului Hope îi păsa atât de mult de un lacheu pe care abia dacă îl cunoştea, dar pe care îl considera unul dintre oamenii „lui", nu i-ar fi păsat în egală măsură şi de cei care chiar îşi făcuseră serviciul militar în armata Maiestăţii Sale?

Ea îşi umezi buzele.

— Am auzit că mulţi bărbaţi din armata Maiestăţii sale sunt foarte săraci după ce părăsesc serviciul militar.

El o privi curios.

— Unde aţi auzit asta? Nu cred că e un subiect de conversaţie obişnuit pentru o doamnă.

— O, pe ici-colo. Ea ridică din umeri şi încercă să pară nepăsătoare. Am mai auzit şi că unii membri ai parlamentului încearcă să facă un proiect de lege care să le asigure veteranilor o pensie demnă.

— N-o să reuşească, pufni el. Sunt prea mulţi care şi-ar dori ca resursele ţării să meargă spre altceva.

— Dar dacă îl susţin suficienţi membrii…

— Nu îl vor susţine. Scutură din cap. Nimănui nu îi pasă de soldatul umil. De ce credeţi că sunt plătiţi atât de prost?

Beatrice îşi muşcă buza, neştiind cum să îl atragă de partea ei.

— Dacă dumneavoastră deveniţi conte, veţi face parte din Camera Lorzilor şi…

— Nu am timp acum să mă gândesc la locul meu din Camera Lorzilor. Se strâmbă şi clătină din cap. Trebuie să

îmi concentrez complet mintea, timpul şi energia ca să îmi obţin titlul. După ce am trecut puntea, mă voi gândi la iţele încurcate ale politicii, nu înainte.

Beatrice îşi pierdu speranţele. Când el avea să decidă să se implice în politică, putea să fie prea târziu pentru legea domnului Wheaton. Prea târziu pentru Jeremy.

Beatrice îşi muşcă buza şi se uită pe fereastra trăsurii. Oare cum putea să îl convingă pe lordul Hope că domnul Wheaton avea nevoie de ajutorul lui pentru ca legea să fie votată chiar atunci? Dacă ar fi ştiut de ce lua deciziile pe care le lua – de ce era atât de obsedat să îşi recupereze titlul.

Se îndreptă de spate şi se întoarse hotărâtă spre el. Era mai important ca niciodată să afle ce anume i se întâmplase în ultimii şapte ani.

Ce anume îl transformase în omul care devenise.

*

Reynaud o privi pe sub gene pe domnişoara Corning. Şedea înţepată pe bancheta din faţa lui şi îşi tot muşca buza plină de jos. Ce trecea prin mintea ei isteaţă? Şi de ce, dintre toate lucrurile, adusese în discuţie parlamentul? Unchiul ei era un politician înflăcărat. Poate că îşi dorea pur şi simplu să ştie dacă avea să fie interesat de politică de îndată ce îşi va obţine titlul. Să devină ca unchiul ei.

Se încruntă. Erau slabe şanse să se întâmple aşa ceva. Poate că purta o perucă şi haine corespunzătoare, dar nu avea să se mai complacă niciodată întru totul în satisfăcătoarea viaţă englezească. Timpul petrecut în Colonii îl schimbase, îl încovoiase. Nu mai era aristocratul englez cuviincios care părăsise Londra în urmă cu şapte ani. Poate că tocmai detaliul acela o şi deranja. Poate că ea reuşea să îl vadă limpede pe bărbatul care se ascundea sub spoielile civilizaţiei. Uneori o surprindea cum îl studia, cu o nelinişte curioasă, asemenea unei căprioare care adulmeca aerul, conştientă de pericol, dar fără să ştie că lupul se

ascundea între copacii din spatele ei.

Îşi întoarse capul şi privi absent pe fereastra trăsurii. Mătuşa lui îl sfătuise să îşi găsească o soţie englezoaică de familie bună. Ei bine, domnişoara Corning nu era chiar aşa? Ireproşabilă, o domniţă din familia duşmanului său? Era perfectă pentru rolul de soţie. Ignoră partea primitivă din el care exulta la gândul că exact femeia aceea putea să îi aparţină. În schimb, începu să facă planuri. Cu un an în urmă, ar fi răpit-o într-un raid. Dar acum trebuia să o curteze după regulile englezeşti, ceea ce însemna că trebuia să câştige favorurile doamnei.

În faţa lui, ea îşi drese glasul cu un sunet delicat.

El o privi.

Ea zâmbi, hotărâtă şi frumoasă, de sub borul ridicol de mare al bonetei.

— Cred că aţi promis ceva, milord.

El înclină capul chiar dacă inima începu să îi bată tare. Evident că nu uitase de târgul lor.

Iar gândurile îi fură întărite de cuvintele ei.

— Ştiu că nu mă priveşte, dar puteţi să îmi spuneţi unde aţi fost toţi anii ăştia?

O privi tăcut şi încercă din răsputeri să nu o pună la locul ei cu nişte cuvinte aspre şi nepăsătoare.

Obrajii ei se îmbujorară, dar se uită direct în ochii lui şi ridică bărbia.

— Vă rog.

Curajul avea să fie un bun de preţ al mamei copiilor lui.

— Ba vă priveşte, spuse el. Am fost în Coloniile americane.

— Da, ştiu, spuse ea cu blândeţe, dar unde? Şi de ce? V-aţi pierdut memoria? Cine eraţi? Am auzit de cazuri ciudate cu bărbaţi răniţi care uitau cine erau.

— Nu. Am ştiut întotdeauna cine sunt. Se uită la ea, atât de apărată de lume. Avea să fie şocată de o asemenea poveste? I-ar repugna? Dar ea întrebase. Am fost capturat de indieni.

— Chiar aşa. Ochii ei cenuşii se măriră. Dar sigur nu aţi stat cu ei şapte ani?

— Ba da. El şovăi.

Subiectul nu era unul de care voia să mai vorbească vreodată în viaţa lui, dar expresia de pe chipul domnişoarei Corning era fascinată. Nu o curtase aşa Othelo pe Desdemona? Dacă putea să o câştige cu nenorocitele lui poveşti de război, avea să o facă, indiferent de durerea pe care urma să o simtă. „Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, trişti şi fără viaţă”. Chiar dacă avea să i se frângă inima în două.

— Nu am avut de ales. Am fost sclav.

*

La cuvântul „sclav”, lui Beatrice i se tăie respiraţia. Trăsura se zdruncină atunci când dădu un colţ, iar Beatrice fu împinsă într-o parte, dar nu băgă de seamă, prinsă cum era de gândul că mândrul lord Hope fusese sclav. Numai gândul şi era absolut respingător.

— De acolo le aveţi? Arătă din cap spre păsările tatuate.

El le urmări cu mâna.

— Da.

— Povestiţi-mi, spuse ea pur şi simplu.

El coborî mâna.

— Aţi auzit de masacrul de la Spinner’s Falls.

Nu era o întrebare, dar ea răspunse oricum:

— A fost o ambuscadă. Aproape toţi din regiment au murit.

El clătină din cap, cu faţa întoarsă spre fereastră, deşi cumva ea îşi dădu seamă că nu vedea nimic din ce trecea prin faţa ochilor lui.

— Mărşăluiam prin pădure, de la Québec la Fort Edward. Poteca era îngustă şi oamenii erau nevoiţi să meargă în şir indian. Regimentul era înşirat. Mult prea înşirat.

Ea privi cum muşchiul maxilarului i se încordă. Nu îi plăcea ce îi povestea, dar o făcea oricum.

El trase adânc aer în piept.

— Când indienii ne-au atacat, eu plecasem călare să îi spun colonelului nostru că era mai bine să ne oprim ca să ne prindă din urmă şi cei de la capătul şirului.

Îşi strânse buzele şi, pentru o clipă, Beatrice crezu că nu avea să mai continue, dar se uită la ea, cu ochii lui negri şi disperaţi.

— Nu puteam să formăm o linie de apărare. Oamenii mei au fost puşi la pământ înainte să putem să strângem rândurile. Indienii trăgeau din ambele părţi ale drumului, ascunşi între copaci. Oamenii mei urlau şi se prăbuşeau, apoi colonelul meu a căzut de pe cal.

Privi absent spre mâini.

— L-au scalpat. Oamenii mei mureau cu toţii în jurul meu, urlau şi erau scalpaţi. Îşi strânse mâinile în pumni. Calul meu a fost împuşcat şi s-a prăbuşit la pământ. Am reuşit să sar la timp de pe el, dar am fost înconjurat. Nu mai ştiu ce s-a întâmplat după aceea – cred că am fost lovit în cap –, dar când m-am revenit în fire, mărşăluiam deja spre tabăra indienilor. Francezii ne oferiseră ca pradă de război aliaţilor lor.

— Dumnezeule, şopti Beatrice şi stomacul i se strânse.

Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru lordul Hope să îşi piardă oamenii în felul acela. Cât de neputincios trebuie să se fi simţit.

Privi iar lung pe fereastră şi nu dădu semne că ar fi auzit-o.

— După ce am ajuns în tabăra lor, am fost despărţit de ceilalţi de indianul care mă prinsese pe mine. Numele lui era Sastaretsi. M-a dezbrăcat în pielea goală, mi-a luat hainele şi mi-a dat să mă acopăr doar o pătură plină de purici. Apoi Sastaretsi a mers cu mine prin păduri timp de şase săptămâni. Când am ajuns în satul lui, mergeam cu picioarele goale prin iarba îngheţată.

El se opri şi îşi aminti de vremea aceea îngrozitoare, iar Beatrice rămase tăcută şi aşteptă.

— În tot timpul ăla, şopti el. În tot timpul ăla, nu m-am gândit decât la cum să îl ucid pe Sastaretsi. Dar mâinile îmi erau legate atât de strâns în faţă că toată carnea mi se umfla de la curelele de piele. Mi-a smuls unghiile de la degete ca să nu pot nici măcar cu puterea lor firavă să îmi slăbesc laţurile. Iar noaptea îmi lega mâinile de un ţăruş adânc înfipt în pământ. Eram slăbit de frig şi de înfometare. Cred că aş fi putut să mor în pădurea aia care nu se mai termina dacă nu ne-am fi întâlnit din întâmplare cu un francez, vânător de blănuri, şi cu fiul lui. Omul vorbea puţin limba indienilor Wyandot şi i se făcuse aparent milă de mine pentru că mi-a dat o haină veche şi o pereche de pantaloni. Pantalonii şi haina aia m-au salvat.

El tăcu din nou, şi Beatrice ştiu că de data aceea nu avea să mai continue.

— Dar de ce? rosti ea pe nerăsuflate. De ce v-a făcut asta Sastaretsi?

Apoi, el se uită la ea şi privirea îi era goală – lipsită de viaţă, de parcă ar fi fost mort.

— Pentru că atunci când ajungeam în satul lui avea de gând să mă ardă pe rug.

Capitolul 6

O clepsidră imensă se afla în sala tronului regelui spiriduşilor, iar nisipul ei se scurgea neîncetat până ce timpul însuşi avea să se scurgă. Aşa înregistrau spiriduşii trecerea timpului în tărâmul lor lipsit de lumina soarelui de sub pământ.

Se întâmplă ca într-un an în care Longsword se duse să îşi ceară eliberarea regele spiriduşilor să fie într-o stare de spirit deosebit de bună, căci, chiar în ziua aceea, învinsese în bătălie un mare prinţ.

Regele spiriduşilor se uită la clepsidra lui, apoi îi spuse lui Longsword:

— M-ai servit bine timp de şapte ani, sclavule. De aceea, voi face un târg cu tine.

Longsword plecă fruntea pentru că ştia prea bine că un târg cu regele spiriduşilor era doar în serviciul regelui.

— Poţi să umbli pe pământ timp de un an, spuse regele spiriduşilor. Ţine minte, doar un an. La sfârşitul lui, dacă vei găsi un suflet de creştin care să îţi ia de bunăvoie locul în regatul meu, vei fi eliberat, şi eu te voi lăsa în pace.

— Şi dacă nu găsesc? întrebă Longsword.

Atunci regele spiriduşilor râânji.

— Atunci mă vei sluji pentru totdeauna…

din *Longsword*

Lottie Graham sorbi din vin şi privi atentă pe deasupra paharului spre soţul ei. Nathan era cufundat în gânduri în seara aceea, cu fruntea lui lată uşor încruntată, cu ochii albaştri fantomatici şi privind în gol.

Ea aşeză cu grijă paharul pe masă şi spuse:

— Am primit astăzi o invitaţie la un bal găzduit de domnişoara Molyneux.

Urmă o pauză care dură atât de mult, încât Lottie crezu că nu avea să primească vreun răspuns.

Apoi, Nathan clipi.

— Cine?

— Domnişoara Crystelle Molyneux. Lottie tăie friptura de raţă din farfuria ei. Este mătuşa din partea mamei a lui Reynaud St. Aubyn. Cred că plănuieşte să îi facă din nou intrarea în societate, în orice caz, invitaţia a fost trimisă cu foarte puţin timp înainte – are de gând să îl organizeze joi.

— E stupid să fie plănuit cu atât de puţin timp înainte, spuse Nate. Oare va participa cineva?

— O, nu va avea probleme să umple sala de bal. Lottie luă în furculiţă o bucăţică de raţă, dar o lăsă la loc pe farfurie. Nu avea poftă de mâncare. Toată lumea va dori să

îl vadă pe misteriosul conte nebun.

Nate se încruntă.

— Nu este conte încă.

— Dar nu este decât o chestiune de timp, nu? Lottie învârti piciorul paharului.

— Doar un nerod ar crede aşa ceva.

Lottie simţi că izbucneşte în lacrimi. Privi în poală.

— Îmi pare rău că mă crezi neroadă.

— Ştii că nu asta am vrut să spun. Vocea lui era vioaie şi nerăbdătoare.

Înainte să se căsătorească, fusese o vreme când şi cea mai mică încruntătură a ei l-ar fi făcut să îi ceară mii de scuze. O dată, îi trimisese un aranjament floral atât de mare, că fusese nevoie de doi lachei ca să i-l aducă. Şi totul pentru că el nu putuse să o scoată la o plimbare călare într-o zi în care ploua.

Iar acum o credea neroadă.

— Cred că va fi nevoie de o comisie parlamentară, spuse Nate când ea se gândea la lucrurile acelea teribile, ca să se decidă dacă omul ăsta este într-adevăr St. Aubyn şi, dacă este, cine are să fie până la urmă conte de Blanchard. Sau cel puţin aşa cred cei mai mulţi dintre parlamentari. Nu s-a mai auzit niciodată de aşa ceva, şi foarte mulţi sunt interesaţi de implicaţiile legale.

— Da? murmură Lottie.

Îşi pierduse interesul pentru discuţie când soţul ei începu, într-un final, să fie captivat de subiect. Fusese căsătoria ei întotdeauna aşa?

— În orice caz, m-am gândit că ar fi drăguţ să participăm la bal. Pot să jur că avem de-a face cu cea mai bună bârfă a anului.

Îl privi chiar în clipa în care o expresie iritată apăru pe chipul lui Nate.

— Ştiu că e vital pentru tine să ţii pasul cu ultimul scandal, draga mea, spuse el. Dar să ştii că sunt şi alte lucruri mult mai importante pe lume.

Urmă un scurt, dar îngrozitor moment de tăcere.

— Mai întâi sunt neroadă, iar acum mă interesează doar bârfele, spuse ea apăsat, pentru că încerca din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Încep să mă întreb, domnule, de ce te-ai căsătorit cu mine.

— Hai, Lottie, ştii că nu am vrut să sune aşa, răspunse el fără să încerce măcar să-şi ascundă exasperarea din voce.

— Dar cum ai vrut să sune, Nathan?

El scutură din cap ca un om raţional hărţuit de o soţie nebună.

— Eşti extenuată.

— Nu sunt „extenuată”, spuse Lottie şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

El oftă, îşi împinse scaunul de lângă masă şi se ridică.

— Discuţia asta n-are nicio noimă. Te las în pace până când îţi revii. Noapte bună, doamnă.

Şi plecă. Ea rămase în sufragerie, cu răsuflarea întretăiată şi tremurândă şi umilită de-a binelea.

Era ultima picătură.

*

— E foarte rănit, Jeremy, spuse Beatrice în vreme ce reveni dinspre fereastra cu draperii grele spre patul lui Jeremy. Nu ai idee. Mi-a spus doar o părticică din ce i s-a întâmplat în Colonii, şi mi-a fost greu să nu urlu. Cum de-a supravieţuit în asemenea condiţii? Şi totuşi, e incredibil de puternic şi de hotărât. De parcă ar fi eliminat din inima lui orice fărâmă de blândeţe pe care ar fi avut-o vreodată.

— Pare să fie foarte interesant, spuse Jeremy.

Beatrice se uită la el.

— Nu am mai întâlnit niciodată în viaţa mea un domn ca el.

— Cum arată lordul Hope acum că s-a transformat?

— E înalt şi are umerii foarte laţi, şi o privire exagerat de distantă în cea mai mare a timpului. De fapt, e destul de intimidant şi are o înfăţişare mai curând sălbatică.

— Dar spuneai că şi-a tăiat părul şi că poartă perucă şi haine civilizate. Mie mi se pare destul de normal, spuse din pat Jeremy.

Aceea era cea mai bună calitate a lui Jeremy – mereu se arăta interesat de gândurile şi problemele cuiva, oricât de banale ar fi fost.

— Poate că poartă aceleaşi haine ca alţi domni, dar stau cumva diferit pe el. Beatrice luă o sticlă verde înaltă din dulăpiorul cu medicamente al lui Jeremy şi cercetă lichidul închis la culoare dinăuntru, apoi o puse la loc. Şi tot mai poartă cercelul ăla despre care ţi-am vorbit. Nu poate să îşi şteargă tatuajele, dar de ce crezi că nu a renunţat la cercel?

— Habar n-am, răspunse Jeremy cu o încântare evidentă. Dar mi-aş dori să îl întâlnesc.

Beatrice se întoarse şi îl privi lung. Jeremy stătea în pat toată ziua. Îi aranjă pernele şi îl ajută să se aşeze mai sus. Obrajii îi erau încă îmbujoraţi, ochii prea strălucitori, dar lui Beatrice îi plăcea să creadă că era un pic mai bine decât ultima dată când îl văzuse.

Sau, cel puţin, aşa spera.

— Poate că îl aduc pe aici într-o zi, spuse ea.

El îşi întoarse privirea de la ea.

— Nu, Bea.

Ea clipi nedumerită.

— De ce nu?

Privirile li se întâlniră şi, pentru o clipă, toată voia bună de pe chipul lui Jeremy dispăru. Extraordinarii lui ochi albaştri deveniră severi, aproape reci, iar Beatrice se întrebă, pentru o fracţiune de secundă, dacă nu cumva aşa arătase şi pe câmpul de luptă atunci când îşi conducea oamenii.

Apoi expresia lui se îmblânzi puţin.

— Ştii de ce.

Beatrice se strâmbă, pentru că nu ştia de ce.

— Eşti prea sensibil. Mulţi oameni se întorc acasă fără un braţ sau fără un picior sau chiar fără un ochi şi continuă

să fie văzuţi la baluri şi evenimente. Nimeni nu atrage atenţia asupra lor decât ca să spună cât de curajoşi au fost.

— Frances nu a spus asta. Ochii lui Jeremy erau bătrâni şi trişti.

Ea îşi muşcă buza.

— Frances a fost o mare proastă, şi cred că atunci când a rupt logodna te-a scăpat de ani de conversaţii insipide despre ceaiul de dimineaţă.

Din fericire, el râse, dar râsul i se transformă în tuse, şi Beatrice fu nevoită să se grăbească şi să îi pună nişte apă în cană.

— În orice caz, gâfâi el când îşi recăpătă suflul, nu am de gând să mă mai afişez în public. Ştii prea bine.

— Dar de ce? Beatrice se aşeză pe un taburet capitonat de lângă patul lui ca să fie mai aproape de el. Ştiu că ţi-e teamă de privirile altora, dragă Jeremy, dar trebuie să ieşi din camera asta. Trăieşti de parcă ai fi deja sub pământ, într-un sicriu. Nu este aşa. Trăieşti şi respiri, şi râzi şi vreau să fii fericit.

Îi prinse mâna într-a lui, şi Beatrice se simţi de parcă ar fi fost cuprinsă de flăcări.

— E nevoie de doi lachei ca să mă ridice în fotoliul ăla şi să mă aşeze lângă foc. Ultima dată când au încercat să mă ducă jos, unul dintre lachei s-a împiedicat şi aproape m-a scăpat. Închise ochii lui strălucitori şi albaştri şi se crispă de durere. Ştiu că mă crezi laş, dar nu pot să mai înfrunt aşa ceva.

Şi Beatrice închise ochii pentru că simţea că era pe punctul de a-şi pierde cel mai vechi şi bun prieten. În ultimii cinci ani, de când se întorsese din războiul de pe Continent, ştia că se îndepărtase încet de ea. De fiecare dată când îl vedea, era un pic mai distant şi mai puţin uşor de abordat. În curând nu avea să îl mai poată atinge.

— Hai să ne căsătorim. Beatrice îl prinse de mână, dând la o parte propriile dorinţe de teama disperată de a nu-l pierde. De ce nu, dragă Jeremy? Apoi, am putea să ne cumpărăm o căsuţă şi să trăim împreună, doar noi doi. Nu

am avea nevoie de mulţi servitori – doar de o bucătăreasă, de câteva slujnice şi câţiva lachei şi de niciun majordom înţepat cu care să ne batem capul. Nu ar fi minunat?

— O, chiar ar fi, dragă Bea. Ochii lui Jeremy deveniră din nou blânzi. Dar mă tem că nu ar merge. Îţi vei dori copii într-o bună zi, iar eu m-am împăcat deja cu ideea că mă voi însura cu o femeie brunetă şi poate cu ochii verzi.

— Mi-ai frânge inima pentru o femeie cu ochi verzi pe care nici măcar nu o cunoşti? Beatrice schiţă un zâmbet şi îşi înghiţi lacrimile. Nu am crezut că valorez atât de puţin pentru tine, domnule.

— Eşti dincolo de aşteptările mele, dragă Bea. Jeremy râse. Însă cu toţii avem visurile noastre. Iar visul meu este ca într-o bună zi tu să ai familia ta.

Beatrice îşi plecă fruntea, neştiind ce ar fi putut să-i răspundă. Şi în mintea ei, se vedea înconjurată de o mulţime de copii. Dar când şi-l imagina pe tatăl lor, nu vedea chipul lui Jeremy, ci pe al vicontelui Hope.

*

— Îmi veţi spune ce s-a întâmplat când aţi ajuns în tabăra lui Sastaretsi? întrebă Beatrice în dimineaţa aceea.

Îl însoţise pe lordul Hope la cumpărături pe Bond Street în speranţa că va găsi ocazia să îi pună din nou întrebări despre trecutul lui. Mătuşa lui plănuia un bal măreţ chiar a doua zi ca să îi facă din nou intrarea în societate, şi mai erau multe lucruri care trebuiau cumpărate pe ultima sută de metri, inclusiv pantofii lui de dans. Dar şi mai important – cel puţin pentru ea – voia să audă restul poveştii lui.

— Credeam că aţi uitat deja de chestiunea asta, răspunse el.

Trecuse aproape o săptămână de când îi povestise cum mărşăluise spre tabăra indiană. De atunci, abia dacă-l mai văzuse, căci fusese foarte ocupat să se consulte cu mătuşa lui şi făcuse alte câteva lucruri misterioase.

Dispărea înainte ca ea să se trezească pentru micul dejun şi uneori nu revenea la reşedinţa Blanchard decât înainte de cină sau chiar mai târziu. Ceea ce însemna că el şi unchiul Reggie nu se întâlneau decât rareori – ceea ce era bine dar însemna şi că Beatrice nu se mai bucurase de compania lui sarcastică în ultima săptămână.

— Nu, murmură ea uşor. Mă îndoiesc că voi uita vreodată ce mi-aţi povestit.

— Atunci de ce vreţi să continui? întrebă el aproape furios. Nu e suficient că trebuie să îndur imaginile alea în minte? De ce să le împărtăşiţi şi dumneavoastră?

— Pentru că vreau, spuse ea pur şi simplu. Nu putea să explice mai bine de atât. Voia să ştie prin ce trecuse; nevoia era mult mai mult decât o simplă curiozitate.

El o privi întrebător.

— Nu vă înţeleg.

— Bine, spuse ea satisfăcută.

El mormăi ceva ce ar fi putut să fie un râset. Se întoarse şi îl privi lung, dar chipul lui deveni grav şi trase adânc aer în piept.

— Când am ajuns în tabără indienilor, Sastaretsi mi-a înnegrit faţa cu cărbune ca să arate că aveam să mor. Mi-a legat o funie în jurul gâtului şi a umblat triumfător cu mine prin sat. A răcnit de bucurie când am ajuns în sat ca să le dea de veste tuturor că se întorsese cu un prizonier.

— Cât de înfricoşător! Beatrice se cutremură.

— Da. Trebuia să fie înfricoşător pentru prizonier. Trebuia să trec prin furcile caudine, spuse lordul Hope chiar când ajunseră în dreptul unei băltoace scârboase de pe stradă.

Era destul de mare, şi Beatrice o privi cu nesiguranţă, dar el o prinse de talie şi o trecu pur şi simplu pe deasupra ei.

— O, ţipă uşor ea. Pentru o clipă, el rămase nemişcat de partea cealaltă a băltoacei, ţinând-o în braţe fără să fi dat vreun semn evidentă de efort. Milord!

El îşi înclină capul şi îi studie cu atenţie chipul care

era uşor deasupra lui.

— Da?

Lui Beatrice i se tăie răsuflarea, foarte conştientă de braţele lui puternice înfăşurate în jurul taliei ei şi de licărirea din ochii lui negri.

— Ar trebui să îmi daţi drumul, şopti Beatrice. Se uită oamenii la noi.

Şi chiar aşa era. Câteva doamne chicotiră nervos din spatele mâinilor înmănuşate şi un vizitiu se uită chiorâş când trecu pe lângă ei.

— Chiar aşa? spuse el absent.

— Lord Hope…

Dar el o lăsă din braţe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Într-adevăr! Nu o avertizase în niciun fel. Chiar *voia* să se creadă despre el că era nebun?

Ea îl privi pe furiş şi îşi drese glasul:

— Cum adică furcile caudine?

— Indienii aveau un obicei josnic cu care îşi primeau prizonierii în tabără.

El îi întinse braţul, iar ea îşi puse degetele înmănuşate pe mâneca lui.

Locuitorii din tabără formau două rânduri şi prizonierul trebuia să alerge printre ei.

— Nu sună atât de rău.

El o privi, cu păsările acelea tatuate ce îi decorau pielea smeadă şi crucea de fier care i se legăna în ureche. Arăta ca un pirat.

— Loveau prizonierul cu mâinile şi cu picioarele când alerga printre ei.

— Oh. Ea înghiţi în sec. Şi ce se întâmpla când ajungea la capătul rândurilor?

— Depindea, spuse el în timp ce o îndrumă pe lângă câteva doamne care priveau curioase şi cu interes într-o vitrină. Dacă prizonierul era copil sau băiat, uneori era adoptat de vreun trib indian.

— Şi dacă era mai mare? şopti ea, temându-se de răspuns.

— Atunci cel mai adesea era torturat şi omorât.

Ea inspiră adânc. O spusese atât de firesc.

— Aţi fost şi dumneavoastră… Ea înghiţi în sec. Cum putea să îl întrebe? Dar avea nevoie să ştie. Oricât de groaznică ar fi fost experienţa, era parte din el. Aţi fost şi dumneavoastră…

— Nu am fost torturat. Strânse din buze şi privi drept înainte. Nu atunci, în orice caz.

Ea începu să lăcrimeze deodată. „Nu”, urlă o parte din ea. „Nu el. Nu acest bărbat”. Ştia că trebuia să i se fi întâmplat, dar era absolut devastator să o audă chiar de la el. Ideea că bărbatul acela fusese rănit – înjosit – îi sfâşie o parte din suflet. Se simţi deodată mai bătrână. Mai obosită pentru că ştia.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

— M-a salvat Gaho, spuse el.

— Cine este Gaho? Şi cum v-a salvat el?

— Ea.

Ea se opri şi îl privi, ignorând murmurele trecătorilor care erau nevoiţi să îi ocolească.

— V-a salvat o indiancă?

El îi zâmbi, iar păsările se încreţiră de parcă şi-ar fi luat zborul.

— Da. O indiancă puternică m-a salvat. Deţinea mai multe blănuri, vase şi sclavi decât oricine altcineva în satul ăla. Ar fi putut să fie numită şi prinţesă.

— Hmm. Ea privi drept înainte şi începu să meargă, dar nu putu să nu întrebe: Era frumoasă?

— Foarte. Beatrice îi simţi în ureche răsuflarea tăcută atunci când se aplecă să o tachineze. Pentru o femeie la vreo şaizeci de ani.

— Oh! Ea îşi veni în fire şi se simţi nespus de uşurată. Şi cum v-a salvat Gaho?

— Se pare că Sastaretsi avea o reputaţie proastă. Îl omorâse cu un an înainte, într-o ceartă, pe unul dintre sclavii preferaţi ai lui Gaho. Cum ştia că Sastaretsi nu avea mare lucru, a aşteptat până când el a dobândit ceva ce i-ar

fi putut cere la schimb pentru pierderea sclavului ei – pe mine.

— Şi ea ce v-a făcut?

— Dumneavoastră ce credeţi, domnişoară Corning? Gura lui mare şi senzuală se încreţi, arcuindu-se sarcastic. Eram fiul unui conte, căpitan în armata Maiestăţii Sale şi am devenit sclavul unei indience bătrâne. Asta vreţi să auziţi? Că în tabăra aia indiană am coborât la cel mai de jos nivel?

El se opri în mijlocul străzii, dar nimeni din cei care încercară să îi ocolească atent nu protestă în vreun fel. Poate că lordul Hope era îmbrăcat ca un aristocrat, dar înfăţişarea lui era sălbatică în clipa aceea.

Beatrice simţi nevoia nebună şi laşă de a fugi, dar îşi păstră cumpătul, ridică bărbia spre el şi privi ţintă în ochii lui negri şi sălbatici atunci când spuse:

— Nu. Nu, nu am vrut niciodată să aud că aţi fost umilit.

El se aplecă spre ea, mare şi intimidant.

— Atunci de ce tot întrebaţi?

— Pentru că trebuie să ştiu, spuse ea pe nerăsuflate. Trebuie să ştiu tot ce vi s-a întâmplat, prin tot ce-aţi trecut în locul acela. Trebuie să ştiu de ce sunteţi ceea ce sunteţi acum.

— De ce? Ochii lui negri deveniră din ce în ce mai derutaţi. De ce?

Ea nu putu decât să şoptească:

— Doar trebuie să ştiu.

Pentru că nu era în stare să recunoască nici faţă de sine însăşi de ce.

*

Reynaud îşi condusese oamenii în luptă, îndurase fără să clipească tortura, fusese timp de şapte ani sclavul duşmanului său şi supravieţuise. Făcuse totul fără urmă de frică. Prin urmare, era pur şi simplu imposibil ca balul să îi

dea emoţii. Şi totuşi, oricât ar fi părut de imposibil, măsura emoţionat holul de la intrare în timp ce o aşteptă pe domnişoara Corning să coboare.

Reynaud se opri şi inspiră adânc. Era fiul unui conte. Participase la nenumărate baluri înainte să fie făcut prizonier în Colonii. Sentimentul acela teribil pe care îl avea – că locul lui nu mai era în societatea londoneză, că avea să fie denunţat şi repudiat – era ridicol. Ridică din umeri în noua lui haină şi îşi răsuci capul ca să îşi destindă muşchii de la ceafă. Ştia că peruca lui nouă era impecabilă – angajase, cu banii împrumutaţi de la mătuşa lui, cel mai bun valet –, dar tot părea nelalocul ei pe capul lui. Cât trăise cu indienii, singurul lucru cu care îşi acoperise capul fusese o pătură şi asta doar atunci când iernile erau deosebit de reci. Purtase o coadă lungă împletită şi se îmbrăcase cu o cămaşă, o bucată de pânză, pantaloni şi mocasini – doar materiale moi, uzate şi comode. Acum purta o perucă pe capul proaspăt tuns, o lavalieră care aproape îl sugruma şi pantofi noi care îl strângeau. De ce oare aşa-zişii oameni civilizaţi alegeau să poarte…

— Credeam că aţi plecat deja la nenorocitul ăla de bal, spuse o voce de bărbat în spatele lui.

Reynaud se răsuci, cu umerii aplecaţi în faţă şi pumnalul în mâna dreaptă. St. Aubyn se trase înapoi.

— Aveţi grijă, ţipă uzurpatorul. Puteţi să răniţi pe cineva cu pumnalul ăla.

— Doar dacă vreau, spuse Reynaud şi se îndreptă din spate. Inima îi bătea mai să îi sară din piept. Puse pumnalul la loc în teaca făcută special pentru el şi privi spre scări. Domnişoara Corning întârzia. Şi să ştiţi că o aştept pe nepoata dumneavoastră.

— Cum adică o aşteptaţi? Chipul lui St. Aubyn se întunecă.

— Adică, spuse Reynaud apăsat, intenţionez să o însoţesc pe domnişoara Corning la balul pe care îl dă mătuşa mea.

— Prostii! bolborosi bătrânul. Dacă o însoţeşte cineva,

eu sunt acela.

Reynaud ridică o sprânceană.

— Nu ştiam că participaţi la bal.

Sigur că St. Aubyn fusese invitat, dar cum nu pomenise nimic despre asta, Reynaud crezuse că omul aruncase invitaţia.

Dar se pare că nu.

— Bineînţeles că particip. Credeţi că m-aş lăsa gonit de un flecar ca dumneavoastră?

Reynaud făcu un pas spre celălalt bărbat şi aproape îl copleşi cu totul.

— Când îmi recapăt titlul, mă voi bucura să vă gonesc personal din casa mea.

St. Aubyn părea aproape de o criză de apoplexie.

— Titlul dumneavoastră! Titlul dumneavoastră! Nu îl veţi recăpăta niciodată, domnule!

— Am stabilit deja data la care o să îmi pledez cazul în faţa comisiei parlamentare.

Reynaud rânji văzând cum chipul bătrânului se făcu alb ca varul.

St. Aubyn făcu o grimasă.

— Vă vor arunca doar o privire şi vă vor refuza titlul. Sunteţi nebun, şi toată Londra o ştie. Nu trebuie decât să se uite la tatuajele alea şi…

Dar ceva se frânse înăuntrul lui Reynaud. Se aruncă spre bătrân, îl apucă de gât şi îl izbi de perete. Chipul uzurpatorului se înroşi, emanând mirosul acru al fricii, apoi, dintr-odată, ochii lui verzui priviră undeva în spatele lui Reynaud.

În aceeaşi clipă, simţi cum pumni fragili îl loveau în spate.

— Daţi-i drumul! Daţi-i drumul! ţipă domnişoara Corning.

Reynaud îşi dezgoli dinţii spre St. Aubyn şi se retrase.

Domnişoara Corning se apropie într-o clipită de unchiul ei.

— Eşti bine?

— Sunt bine, spuse bătrânul.

Dar ea se năpusti spre Reynaud cu o mânie răzbunătoare.

— Cum vă *permiteţi?* Ce Dumnezeu v-a apucat de v-aţi purtat atât de grosolan cu el?

Reynaud ridică mâinile în semn de pace. Avea suficientă minte cât să îşi dea seama că nu avea şanse de izbândă. Dar apoi o privi cu atenţie pe domnişoara Corning. Purta o rochie de un arămiu aprins care-i făcea pielea catifelată să strălucească. Avea corsajul uşor coborât şi drept, iar sânii i se desenau în două coline ademenitoare.

— Hmm!

Îşi ridică brusc privirea când auzi murmurul ei tăios.

Poate că sânii domnişoarei Corning erau îmbietori, dar expresia de pe chipul ei era oricum numai îmbietoare, nu.

— Nu aveţi niciun drept să puneţi mâna pe unchiul Reggie. E bolnav…

— Beatrice! protestă unchiul ei şi păru ruşinat.

— E adevărat, şi el trebuie să ştie. Puse mâinile în şold şi îl privi lung pe Reynaud. Unchiul Reggie a avut o criză de apoplexie cam acum o lună. Aţi fi putut să îl ucideţi chiar acum. Promiteţi-mi că nu o să-l mai atingeţi niciodată.

Reynaud rămase cu ochii pironiţi la bătrânul care nu părea prea mulţumit de intervenţia nepoatei sale.

— Lord Hope. Ea se apropie mai mult şi puse o mână pe pieptul lui, privindu-l fix în ochi. Promiteţi-mi, milord.

El îi luă mâna şi, uitându-se în ochii ei, o duse încet la buze.

— Cum doriţi, şopti el uşor peste degetele ei.

Ea roşi şi îşi retrase mâna. Reynaud zâmbi.

Dar St. Aubyn nu era prea interesat să evite cearta.

— Sigur nu intenţionezi să îl însoţeşti pe acest… acest filfizon la bal, Beatrice?

Domnişoara Corning şovăi, apoi îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre unchiul ei.

— Ba mă tem că da.

— Dar, draga mea, dacă ştiam că vrei să mergi, te-aş

fi însoţit eu.

— Ştiu, dragă unchiule. Ea puse mâna pe braţul bătrânului. Mereu ai fost foarte grijuliu şi m-ai dus la orice petrecere am vrut să merg. Dar vezi tu, lordul Hope m-a invitat la acest bal şi vreau să merg cu el.

St. Aubyn îi înlătură mâna grosolan.

— Asta e deci alegerea ta, fetiţo? El? Pentru că îţi spun că trebuie să alegi: el sau eu. Nu se poate să le ai pe amândouă.

Mâna domnişoarei Corning se lăsă în jos, dar privirea îi era aţintită ferm şi neclintit spre unchiul ei. Pentru prima dată, Reynaud îşi dădu seama că sub purtarea ei amabilă se ascundea tărie de caracter.

— Poate că într-o bună zi va trebui să fac o alegere. Dar nu-mi doresc deloc asta. Nu-ţi dai seama?

— Nu contează ce îţi doreşti, fetiţo. Să nu uiţi asta. Scutură un deget în faţa ei. Şi nu uita cine a avut grijă de tine în ultimii nouăsprezece ani. Dacă ştiam cât de nerecunoscătoare ai să fii pentru toată grija pe care ţi-am purtat-o…

— Gata. Reynaud se îndreptă spre bărbat.

— Nu.

Domnişoara Corning puse o mână pe braţul lui Reynaud, dar, spre deosebire de unchiul ei, el nu avea de gând să îi rănească sentimentele şi nici să îi îndepărteze mâna.

St. Aubyn observă gestul ei, iar buzele i se ţuguiară. Apoi se întoarse pe neaşteptate şi se repezi în sus pe scări.

— Nu are dreptul să vă vorbească aşa, bombăni încet Reynaud.

— Ba are tot dreptul. Se întoarse şi, chiar dacă privirea îi era serioasă, în ochii ei cenuşii licăreau lacrimile. Are perfectă dreptate; mi-a oferit o casă – şi dragoste – timp de nouăsprezece ani. Iar eu i-am rănit sentimentele.

Reynaud îi luă mâna şi o duse la braţul lui ca să o conducă spre trăsura care-i aştepta.

— Totuşi, nu vreau să se poarte cu dumneavoastră

aşa cum a făcut-o. Aveţi nevoie de un şal?

— Camerista mea l-a pus în trăsură, şi nu încercaţi să schimbaţi subiectul. Nu e de datoria dumneavoastră să mă apăraţi de unchiul meu.

El se opri lângă treptele trăsurii obligând-o şi pe ea să se oprească.

— Dacă aleg să vă apăr de unchiul dumneavoastră – sau de oricine altcineva – să fiu al naibii că o s-o fac cu sau fără permisiunea dumneavoastră, doamnă.

— Doamne, cât de grosolan, spuse ea. Mă ajutaţi să urc în trăsură sau mă ţineţi aici până îngheţ ca să vă declaraţi dreptul de a mă apăra?

El se încruntă, dar orice răspuns la care se putea gândi l-ar fi făcut să pară un necioplit, aşa că o ajută să urce în trăsură fără să mai spună ceva. Portiera se închise în urma lui şi, într-o clipă, caii o luară la trap.

El se uită la domnişoara Corning care îşi acoperise umerii cu un şal subţire.

— Rochia vi se potriveşte de minune.

Ea zâmbi, scurt şi minunat.

— Dar vă mulţumesc, domnule.

El căută să mai spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte. Până la urmă, îşi ieşise din mână când venea vorba de arta discuţiilor mondene. Cele mai multe dintre discuţiile purtate în ultimii şapte ani erau mai ales legate de mâncare – pe unde se putea vâna şi dacă era suficientă carne cât să hrănească peste iarnă mica ceată a lui Gaho.

Domnişoara Corning rupse prima tăcerea:

— Îmi veţi spune prin ce aţi trecut în tabăra indienilor? Reynaud rămase tăcut pentru un moment, neştiind dacă să îşi continue povestea. Totul făcea parte din trecut. Nu era mai bine să uite? Să vorbească iar despre foame şi tortură, nopţi de nesomn departe de casă şi de familie, temându-se că nu avea să mai revadă vreodată în Anglia… Oare chiar era nevoie să reînvie toate poveştile acelea?

— Vă rog? şopti ea, iar el simţi parfumul de flori englezeşti – parfumul ei.

De ce i-o cerea? Nu părea să se cunoască nici măcar pe sine. Şi totuşi, se simţi obligat să răspundă la rugămintea ei.

Chiar dacă însemna să deschidă o rană care mai sângera încă.

— Mai târziu.

Felinarul trăsurii îi lumina chipul şi umerii, dar ascundea restul trupului ei în întuneric şi o învăluia într-un aer misterios. Reynaud simţi cum începe să-l tulbure ceea ce vedea în faţa lui. Dacă povestea lui nenorocită avea să o apropie de el, atunci tot chinul merita cu vârf şi îndesat.

Îşi întinse picioarele şi atinse delicat fustele voluminoase ale rochiei ei.

— Am să vă povestesc totul despre cum am trăit în satul indienilor, cum am vânat căprioare şi ratoni şi chiar despre cum m-am luptat cu un urs.

— Oh! Frumoşii ei ochi cenuşii se măriră de încântare.

El zâmbi.

— Dar nu astă-seară. Mai e foarte puţin până ajungem acasă la mătuşa.

— Oh.

Ea îşi ţuguie uşor buza de jos. El urmări cu privirea buza aceea plină şi strălucitoare în lumina trăsurii. Îi venea s-o muşte.

— Mă tachinaţi atât de mult, milord, spuse ea încet.

Reynaud privi în ochii ei mari şi inocenţi care aveau o licărire feminină deloc inocentă.

— Chiar aşa? Şi vă place să fiţi tachinată, domnişoară Corning?

Beatrice îşi cobori privirea.

— Cred că… da, îmi place să fiu tachinată. Atât timp cât nu durează prea mult.

El zâmbi larg şi viclean.

— Este o provocare?

— Poate.

Reynaud se aplecă spre ea şi îi mângâie obrazul. Atât de moale. Atât de caldă. Ea rămase nemişcată.

El inspiră şi se retrase.

— Am trăit multă vreme departe de civilizaţie. Mă tem că am uitat de subtilităţile flirtului. Nu vreau să vă sperii.

Beatrice îşi umezi buzele, iar ochii lui se aţintiră spre gura ei. O privea mişcându-se, plină şi îmbietoare, când spuse:

— Eu... nu mă sperii atât de uşor, milord. Şi nu m-am dat niciodată în vânt după arta flirtului.

Inima lui începu să o ia la goană când îi auzi cuvintele, muşchii i se încordară, gata să sară la pradă. „A mea", urlă o parte din el care de multă vreme nu mai avea nicio legătură cu lumea civilizată. „A mea". Habar nu avea ce ar fi făcut în continuare, dar trăsura se zgudui şi se opri. El răsuflă uşurat şi se îndreptă de spate, relaxându-şi umerii încordaţi. Privi pe fereastră şi văzu că se aflau în faţa reşedinţei mătuşii lui.

Se întoarse spre domnişoara Corning şi îi întinse mâna.

— Mergem?

Ochii ei rămaseră o clipă aţintiţi spre mâna lui, apoi i-o apucă. Iar el îşi stăpâni un zâmbet. Curând, foarte curând, avea să revendice ce era al lui, dar în clipa aceea trebuia să înfrunte ororile unui bal londonez.

Capitolul 7

Ei bine, chiar că era o înţelegere cumplită! Dar Longsword privi în ochii portocalii strălucitori ai regelui spiriduşilor şi ştiu că nu avea de ales dacă voia să mai vadă vreodată lumina zilei. Încuviinţă o dată din cap. La consimţământul lui, fu cuprins de o rafală puternică de vânt care îl învârti şi îl purtă în zbor sus, tot mai sus până ce se trezi aruncat pe un petic de pământ tare şi prăfuit. Longsword deschise ochii şi zări soarele pentru prima dată în şapte ani. Vânticelul îi mângâia faţa. Doar ce se ridică şi

îşi apucă sabia când auzi în spatele lui un răcnet.

Longsword se întoarse şi zări cea mai frumoasă domniţă din lume... prinsă în ghearele unui balaur uriaş.

din *Longsword*

Domnişoara Molyneux avusese la dispoziţie ceva mai mult de o săptămână ca să plănuiască balul în cinstea lordului Hope, dar făcuse adevărate minuni. Beatrice încercă din răsputeri să nu se holbeze în timp ce vicontele o conducea spre fastuoasa sală de bal. Trei candelabre imense erau agăţate în tavan şi străluceau ca mii de steluţe. De-a lungul unui perete, oglinzi înalte erau împodobite cu ghirlande de flori şi mătase aurită, şi o superbă piramidă floralã îi ascundea într-un colţ pe muzicieni.

— Cât de minunat! exclamă Beatrice. Mătuşa dumneavoastră trebuie să fie o vrăjitoare dacă a reuşit într-un timp atât de scurt să decoreze sala aşa de încântător.

— Nu m-ar mira, mormăi el. Mereu am crezut că *tante* Cristelle e înzestrată cu puteri pe care niciun alt muritor nu le are.

Beatrice îl privi amuzată. Trupul lui se încordă în clipa în care intrară în minunata sală de bal şi când toate capetele se întoarseră spre ei. Oamenii se holbau la ei şi şuşoteau în spatele evantaielor. Reynaud păru însă să se relaxeze un pic, deşi atinse cu degetele pumnalul de la brâu.

— Locuieşte singură în casa asta? întrebă ea.

— Poftim? Vocea îi era uşor tulburată în timp ce se uita prin încăpere, apoi reveni cu privirea la ea. Nu. De fapt, casa asta îi aparţine surorii mele – sau, mai curând, fiului ei.

— Fiului ei?

— Da. El este lordul Eddings – a moştenit titlul de la tatăl lui. Când sora mea, Emeline, s-a măritat şi s-a stabilit în Colonii împreună cu soţul ei, *tante* Cristelle a acceptat să locuiască aici şi să administreze proprietatea.

Beatrice îşi puse mâna pe mâneca lui.

— Sigur îi duceţi dorul surorii dumneavoastră.

— Mă gândesc la ea în fiecare zi.

Pe chip îi apăru o expresie neaşteptată de tristeţe, tăioasă şi vremelnică şi cu atât mai impresionantă cu cât Reynaud rareori trăda vreo emoţie.

Ea se apropie de el, surprinsă de reacţia lui.

— Hope! se auzi în spatele lor o voce de bărbat.

Beatrice ridică privirea şi zări ochii turcoaz ai vicontelui Vale privind-o cu interes. Avea o vânătaie albăstruie pe maxilar. Lângă el se afla soţia lui, o doamnă înaltă şi subţire, cu un chip calm şi uşor amuzat.

Braţul lordului Hope se încordă sub degetele lui Beatrice, dar faţa îi rămase indiferentă.

— Vale!

Lordul Vale înclină capul.

— Păcat că ţi-ai ras toată barba aia. Îţi dădea un aer mai degrabă biblic.

Lordul Hope strânse din buze.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Ba chiar deloc, spuse lordul Vale. Bănuiesc că trebuie să porţi şi tu costumul local cum o facem cu toţii.

Doamna de lângă el oftă.

— Vale, spuse ea, ai de gând să mă prezinţi sau vei continua să faci schimb de insulte cu lordul Hope pentru tot restul serii?

— Îţi prezint scuzele mele, draga mea soţie. Lordul Vale se întoarse şi îi întinse mâna doamnei care îşi aşeză uşor degetele pe ea. Ţi-l prezint pe Reynaud St. Aubyn, viconte Hope şi, fără îndoială, foarte curând conte de Blanchard. Hope, aceasta este soţia mea, Melisande Renshaw, vicontesa Vale.

Doamna făcu o reverenţă maiestuoasă când lordul Hope făcu o plecăciune deasupra mâinii ei.

— Este o onoare, milady, dar cred că ne-am cunoscut deja. Nu eraţi o prietenă dragă şi vecină cu sora mea, Emeline?

Obrajii palizi ai lui Lady Vale se îmbujorară uşor.

— E adevărat, milord. Am petrecut multe după-amiezi minunate la domeniul Blanchard din Suffolk. Am convingerea că sora dumneavoastră va fi încântată să ştie că sunteţi bine. Vestea morţii dumneavoastră a fost o lovitură îngrozitoare pentru ea.

Lordul Hope încremeni şi doar încuviinţă din cap spre Lady Vale.

— Iar aceasta, continuă lordul Vale, este verişoara lui Hope, domnişoara Corning, pe care am cunoscut-o primăvara trecută, la petrecerea în aer liber a mamei.

— Îmi pare bine, milady, murmură Beatrice şi făcu o reverenţă.

Când se ridică, observă că doamna şi soţul ei păreau să-şi spună ceva din priviri.

Lady Vale zâmbi şi se întoarse spre Beatrice.

— Aţi dori să mă însoţiţi la o plimbare, domnişoară Corning, ca să admirăm minunatele decoraţiuni ale domnişoarei Molyneux? Vale spune că trebuie să organizăm şi noi un bal, şi v-aş fi recunoscătoare pentru părere.

— Desigur, spuse Beatrice.

Domnii se purtară din cale afară de politicos, dar era o tensiune între ei. În mod evident, lordul Vale voia să vorbească între patru ochi cu lordul Hope.

Lady Vale o luă de braţ pe Beatrice şi porniră agale prin încăpere.

— Locuiţi şi dumneavoastră în Londra, domnişoară Corning? întrebă Lady Vale.

— Locuiesc cu unchiul meu, milady, la reşedinţa Blanchard. Beatrice aruncă o privire furişă peste umăr. Lordul Vale vorbea înflăcărat cu lordul Hope, dar măcar nu se luaseră la bătaie. Îşi întoarse privirea. Unde locuieşte şi lordul Hope în acest moment.

— O. Trebuie să fie… interesant, murmură Lady Vale.

— Da, cu siguranţă este. Cred că lordul Hope locuieşte cu noi din pură încăpăţânare. Beatrice o privi pe cea care o însoţea. Îl cunoaşteţi de când era copil?

— De obicei era plecat la şcoală când vizitam domeniul Blanchard de la ţară, dar da, era mai degrabă un copil, nu chiar bărbat. Îmi amintesc că eu şi Emeline nu ne făcuserăm debutul când el a cumpărat brevetul pentru armată.

— Cum era atunci?

Lady Vale tăcu pentru o clipă, de parcă încerca să îşi amintească.

Ajunseră într-un hol lateral şi întrebă:

— Vă deranjează? Nu îmi plac prea mult mulţimile.

— Ba dimpotrivă, răspunse Beatrice.

După lumina orbitoare din sala de bal, coridorul părea întunecat. Portrete înalte erau aliniate de-a lungul pereţilor. Alţi câţiva invitaţi se plimbau pe ici, pe colo, dar erau suficient de departe cât să nu tragă cu urechea la discuţia lor.

— M-aţi întrebat despre lordul Hope, continuă Lady Vale. Nu l-am văzut de prea multe ori când eram mai mică, dar îmi amintesc că îl veneram.

— Serios?

Lady Vale încuviinţă din cap.

— Era atât de chipeş, chiar şi atunci. Dar era mai mult de-atât. Era tânărul moştenitor al tronului, ca să spun aşa. Părea aproape învăluit într-o aură.

Beatrice plecă fruntea şi se gândi la spusele doamnei cât continuară să se plimbe. Ce cumplit trebuie să fi fost pentru un bărbat cu o „aură” să fie făcut sclav. Cât de umilitor trebuie să fi fost pentru mândrul lord Hope să fie atât de înjosit. Ajunseră în faţa unui portret mare cu un bărbat în armură, pictat în stilul secolului trecut, şi Lady Vale se opri.

Ea lăsă capul într-o parte şi privi atent tabloul.

— Tunsoarea lui e destul de îndrăzneaţă, nu?

Beatrice se uită la tablou şi zâmbi. Domnul avea bucle întunecate şi bogate care îi încadrau faţa.

— Şi e mândru de ea, nu?

— Chiar aşa.

Rămaseră tăcute pentru o clipă.

Apoi Beatrice spuse:

— În salonul de zi de la reşedinţa Blanchard e un portret al lordului Blanchard. A fost dintotdeauna acolo, chiar de când am ajuns eu, la vârsta de nouăsprezece ani. Cred că a fost realizat în perioada despre care vorbeaţi. E atât de chipeş şi pare atât de senin în el. Obişnuiam să cred că ascundea, cu siguranţă, vreun gând năstruşnic atunci când i s-a făcut portretul. Mărturisesc că l-am privit ore în şir. M-a cam fascinat. Simţi că Lady Vale se întoarce să se uite la ea şi se îmbujoră. Poate mă credeţi nebună.

— Chiar deloc, spuse cu blândeţe cealaltă doamnă. Ci pur şi simplu romantică.

— Dar, vedeţi, de când s-a întors lordul Hope... Fu nevoită să se oprească şi să înghită în sec pentru că i se pusese un nod în gât. A fost capturat de indieni. Ştiaţi?

— Nu, nu ştiam, murmură Lady Vale.

Beatrice dădu din cap şi trase adânc aer în piept.

— Nu mai regăsesc în el nimic din băiatul acela – băiatul zâmbitor din tablou. Ce i s-a întâmplat în Colonii a fost atât de îngrozitor, încât a devenit un cu totul alt om. Este necruţător acum. Nu doreşte decât să îşi recapete titlul. Se poartă de parcă ar fi uitat complet cum era pe vremuri, de parcă nu mai ştie cum să se bucure de viaţă.

Lady Vale oftă.

— Şi soţul meu a fost la război. Din afară pare destul de vesel, dar credeţi-mă că înăuntru mai sunt răni.

Beatrice se gândi la spusele ei.

— Dar domnul Vale pare cumva mai liber. E fericit, nu?

— Cred că da. Lady Vale zâmbi misterios. Dar înţelegeţi că lordul Vale s-a întors din Colonii în urmă cu aproape şapte ani, în vreme ce lordul Hope a revenit acasă abia acum. Cred că trebuie să îi acordaţi timp.

— Bănuiesc că aşa este, spuse şovăielnic Beatrice.

Era adevărat că lordul Hope încerca să se acomodeze cu reîntoarcerea lui, dar oare timpul avea să îl vindece cu

adevărat? Avea să devină mai senin sau experienţa lui îl înrăise într-atât, că se schimbase pentru totdeauna? Un alt gând îi trecu prin minte.

— Lordul Vale chiar crede că lordul Hope le-a trădat regimentul?

— Poftim?

Beatrice se întoarse spre Lady Vale. Coridorul era întunecat, dar privirea doamnei părea uluită.

— Lordul Hope a spus că, atunci când l-a vizitat săptămâna trecută, lordul Vale l-a acuzat că a trădat regimentul la Spinner’s Falls.

— Sigur că nu!

— Vă asigur că aşa este.

Lady Vale oftă.

— Se pare că uneori bărbaţii sunt incapabili să se exprime aşa cum trebuie, şi trebuie să recunosc că soţul meu, chiar dacă îi place să vorbească, nu comunică întotdeauna foarte eficient. Nu a crezut niciodată că lordul Hope este un trădător.

— Chiar aşa? Beatrice se simţi uşurată.

— Da, spuse ferm Lady Vale. Dar problema este că, dacă lordul Hope a rămas cu impresia că soţul meu nu are încredere în el, nu va renunţa prea uşor la acest gând.

— O, Doamne! şopti Beatrice. Bărbaţii pot fi uneori atât de nerozi, nu-i aşa? Şi dacă nu reuşesc să se înţeleagă?

Cealaltă doamnă păru serioasă.

— Atunci mă tem că lunga lor prietenie se va sfârşi.

— Iar lordul Hope are acum atâta nevoie de un prieten! şopti Beatrice.

*

— Ai grijă, bombăni Reynaud. Am trăit prea mult departe de lumea civilizată. Nu mă mai deranjează să provoc la duel pe cineva care mă jigneşte.

— Când te-am jignit eu? murmură Vale. Tu m-ai lovit,

omule!

Rămaseră încă în mijlocul sălii de bal şi, dacă vorbeau mai tare, riscau să işte un scandal. Reynaud era deja subiect al privirilor intrigate. Dacă se pierdea cu firea acolo, în timpul balului mătuşii lui, cauza lui avea să sufere iremediabil.

Fu cuprins de o sudoare rece, dar reuşi să schiţeze un fel de rânjet.

— Te-am lovit pentru că ai îndrăznit să mă acuzi că am trădat regimentul nostru.

— Ba nu.

— Ba sigur că da.

— Eu am… Vale se opri şi trase adânc aer în piept. Zici că suntem nişte puşti care se ceartă pe bomboane.

— Hmm, mormăi Reynaud şi întoarse privirea, simţind o nevoie cumplită de a-şi lua tălpăşiţa.

Pentru o clipă, rămaseră amândoi tăcuţi ascultând pălăvrăgeala din jurul lor.

Vale râse pe sub mustăţi.

— Mai ţii minte când ai furat tartele alea cu căpşuni de la bucătarul tatălui meu?

Reynaud ridică o sprânceană.

— Da. Am fost prinşi şi biciuiţi.

— Ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă tu nu ai fi spus să ne ascundem în porumbar.

— Prostii! Reynaud strânse din buze. Ar fi fost ascunzătoarea perfectă dacă nu ai fi râs tu şi nu ai fi speriat porumbeii, lucru care ne-a dat de gol.

— Măcar am înfulecat tartele înainte să ne descopere. Vale oftă. Nu am intenţionat niciodată să te acuz, Reynaud.

Reynaud încuviinţă o dată şi scurt din cap.

— Atunci ce ai vrut să spui?

— Hai să facem o plimbare.

Reynaud ridică o sprânceană, dar îl urmă pe prietenul său din copilărie fără să se împotrivească.

— Am auzit că cineva a vrut să te omoare săptămâna trecută, zise Vale în şoaptă.

— Este clar că cineva a tras spre mine. Reynaud se încruntă. Domnişoara Corning a fost în bătaia directă a puştii.

— Neglijent.

— Nebunesc, îl corectă Reynaud încruntat. Când îl găsesc, îl ucid.

— Domnişoara Corning este atât de importantă pentru tine?

Reynaud simţi privirea curioasă a lui Vale.

— Da.

Ideea deveni şi mai puternică atunci când o rosti. Beatrice Corning însemna mult pentru el – nu era sigur cât de mult. Dar ştia că voia să o ţină aproape. Voia să o protejeze.

— Chiar aşa? spuse Vale gânditor. Şi domnişoara ştie?

— Este treaba ta?

Vale tuşi ca pentru a-şi acoperi un chicotit, şi Reynaud se întoarse şi îl privi lung.

Vicontele ridică împăciuitor o mână.

— Nu vreau să te jignesc, dar domnişoara este extraordinar de cuviincioasă şi tu… ei bine.

Reynaud se încruntă şi privi în podea. Vale avea dreptate. Domnişoara Corning era o adevărată englezoaică. De fapt, era tot ceea ce el nu mai era. Poate de aceea îi răspunse cu o replică tăioasă:

— Te anunţ când mă va interesa părerea ta.

— Fără îndoială. Vocea lui Vale era seacă. Şi abia aştept să vină ziua aceea, dar până atunci, avem altele de discutat. Ştii că s-a tras şi asupra lui Hasselthorpe vara trecută?

— Nu, nu ştiam. Reynaud privi în cealaltă parte a camerei, acolo unde se aflau lordul Hasselthorpe şi apropiaţii lui obişnuiţi. Ducele de Lister, Nathan Graham şi, bineînţeles, uzurpatorul St. Aubyn erau adunaţi în jurul lui şi păreau destul de posaci. Crezi că e vreo legătură?

— Nu ştiu, spuse Vale îngândurat. Hasselthorpe a fost atins în braţ – din cât am înţeles nu a fost o rană serioasă.

Pare să îşi fi revenit complet. Era călare în Hyde Park când a fost împuşcat. Nu s-a aflat niciodată cine a tras. Pare totuşi ciudat.

— Hasselthorpe aspiră să devină prim-ministru, sublinie Reynaud. Poate că a fost doar un asasinat politic care a ieşit prost.

— Desigur, desigur, murmură Vale. Dar nu pot să nu observ că a fost împuşcat la scurtă vreme după ce am încercat să vorbesc cu el despre ce s-a întâmplat la Spinner’s Falls.

Reynaud se opri şi îl privi lung pe Vale.

— Serios?

— Da. Vale privi prin sala de bal. Mă întreb dacă ştii unde au dispărut oare draga mea soţie şi domnişoara Corning a ta?

— S-au dus spre galeria portretelor. Reynaud arătă din cap coridorul care ducea afară din sala de bal. Crezi că Hasselthorpe ştie ceva despre afacerea asta?

— Poate. Vale începu din nou să meargă, şi Reynaud îl urmă. Sau poate pur şi simplu altcineva crede că ştie. Sau poate nu există nicio legătură între toate astea şi mă gândesc la cai verzi pe pereţi.

Reynaud mormăi ceva. Poate că lui Vale îi plăcea să o facă pe prostul, dar îl cunoştea încă din copilărie şi nu se lăsă păcălit. Vale era unul dintre cei mai deştepţi oameni pe care îi cunoştea.

— La început am crezut că atacul trebuie să fi fost pus la cale de Reginald St. Aubyn.

— Şi acum?

— Domnişoara Corning a subliniat faptul că ar fi trebuit să fie idiot să încerce să mă omoare în faţa casei lui.

— Ah!

— Dacă atacul asupra mea e legat de încercarea de asasinare a lordului Hasselthorpe, atunci are ceva de-a face cu Spinner’s Falls, spuse Reynaud căzut pe gânduri. Dar ce?

— Cred că ştii ceva, spuse Vale.

Reynaud se opri şi îl privi aspru pe celălalt.

— Ce vrei să spui?

Vale ridică mâinile în aer.

— Nu te acuz. Cred doar că trebuie să ştii ceva despre trădător, o informaţie la care nu ne-am gândit.

Reynaud se încruntă.

— M-am despărţit de tine la tabăra indienilor şi nu te-am mai văzut până zilele trecute. Ce ştiu eu şi tu nu ştii?

— Nu am habar. Vale ridică din umeri. Dar cred că trebuie să ne întâlnim cu Munroe şi să vorbim despre ce ne amintim.

— Munroe a scăpat viu din tabără? Reynaud ridică din sprâncene. Nu se mai gândise de mulţi ani la biolog.

— Da, însă e speriat. Vale întoarse privirea. A pierdut un ochi în tabără, Reynaud.

Reynaud se strâmbă. Ştia mult prea bine ce soartă îi aştepta pe cei care căzeau prizonieri în mâinile indienilor. Pierduse şapte ani din viaţa lui, iar acum părea că totul se întâmplase pentru că cineva – cineva dintre ei – îi trădase la Spinner’s Falls.

— Atunci hai să ne întâlnim cu Munroe şi să vedem ce s-a întâmplat acolo, spuse el hotărât. Hai să îl găsim pe nenorocit şi să ne asigurăm că e dus la spânzurătoare.

*

— A stabilit data la care îşi va pleda cazul în faţa comisiei din Parlament. Lordul Blanchard şopti vestea de parcă floarea din ghiveciul din spatele lor ar fi avut urechi.

Lister ridică o sprânceană şi păru plictisit ca întotdeauna în timp ce îi cerceta cu atenţie pe oamenii din sala de bal.

— Eşti surprins?

Blanchard se înroşi.

— Nu e nevoie să pari atât de indiferent. Dacă St. Aubyn îmi ia titlul şi cariera dumitale politică devine incertă.

Lister ridică din umeri, chiar dacă faţa îi era ca de

piatră.

— Vă rog, domnilor, spuse uşor Hasselthorpe. Nu facem niciun bine cauzei noastre dacă ne certăm între noi.

— Atunci ce face bine? Blanchard părea ursuz. Niciunul dintre voi nu mi-a oferit sprijinul. Sunt singur – până şi nepoata mea s-a întors împotriva mea. Nemernicul de Hope îi face curte.

— Chiar aşa? Hasselthorpe se întoarse şi se uită spre Hope care se plimba cu Vale prin sala de bal. Deşteaptă tactică. Dacă ar avea o soţie, ar putea să risipească toate zvonurile astea despre nebunia lui. Un bărbat pare mereu mai aşezat când are o soţie alături.

— Într-adevăr, rosti tărăgănat Lister. Nu eşti de acord, Graham?

Nathan Graham clipi absent. Privea în podea, pierdut în gânduri.

— Poftim?

— Spuneam că o soţie face cariera unui bărbat, spuse Lister. Nu eşti de acord?

Frumosul chip al lui Graham se înroşi. În seara aceea, prin sala de bal circula zvonul că se certase cu soţia lui. Dar răspunse destul de ferm:

— Bineînţeles.

Lister miji ochii de parcă ar fi simţit miros de sânge.

Hasselthorpe îşi ţuguie buzele.

— Nu am mai văzut de ceva vreme un eveniment la care să participe toată crema societăţii noastre.

Lister se întoarse spre el cu un aer nedumerit.

Hasselthorpe zâmbi.

— Mărturisesc că admir curajul domnişoarei Molyneux.

— Ce vrei să spui? întrebă Blanchard.

Hasselthorpe ridică din umeri.

— Dacă nepotul ei ar avea o criză de nebunie chiar aici, toată societatea ar fi martoră.

Tânărul Graham fu primul care înţelesese. Se făcu alb ca varul şi aruncă la repezeală o privire spre lordul Hope, în

partea cealaltă a încăperii.

Lister dădu să spună ceva, dar fu întrerupt de Adriana care îşi făcu apariţia lângă Hasselthorpe. Purta o rochie galben pal cu violet şi semăna cu un fluturaş frivol.

— Dragul meu! jubilă ea. O, lasă discuţiile tale politice plicticoase şi vino să dansezi cu mine. Sunt convinsă că domnii nu se vor supăra dacă îi acorzi puţină atenţie şi soţiei tale.

Şi îşi flutură genele spre Lister, Blanchard şi Graham.

Lister, care rămăsese cu ochii pironiţi pe întinderea moale a pieptului ei descoperit, făcu o plecăciune.

— Dimpotrivă, doamnă.

— Uite, vezi! Excelenţa Sa şi-a dat permisiunea.

Adriana făcu o reverenţă cochetă.

Hasselthorpe oftă. Dacă s-ar împotrivi, Adriana l-ar linguşi şi măguli în feluri şi mai supărătoare, până ce s-ar vedea obligat să cedeze rugăminţilor ei sau să provoace un scandal.

— Foarte bine. Vă rog să mă iertaţi, domnilor!

Ceilalţi făcură o plecăciune când soţia lui Hasselthorpe se prinse de el şi îl târî spre ringul de dans.

— Credeam că tânărul Bankforth trebuia să te însoţească şi să danseze cu tine în seara asta, murmură el.

Ea chicoti, veselă ca o fetiţă în sala de clasă, nu ca o femeie la patruzeci de ani.

— L-am epuizat. În plus – îl aranjă în poziţia potrivită – ştii cât de mult îţi place să dansezi!

Hasselthorpe oftă din nou. Nu putea să sufere dansul şi i-o spusese de nenumărate ori Adrianei. Dintr-un motiv anume, ea alesese să creadă că el o tachina de fiecare dată când se împotrivea. Sau poate era prea grea de cap ca să reţină o informaţie pentru mai multă vreme.

Aşteptând ca muzica să înceapă, Hasselthorpe se uită pe deasupra capului soţiei şi îl văzu pe Blanchard aruncând priviri ucigătoare prin încăpere. Nu era greu de înţeles la ce se uita – lordul Hope se îndrepta spre domnişoara Corning care stătea într-un colţ al sălii cu doamna Graham. Se uită

din nou la Blanchard. Dacă privirile ar fi putut să ucidă, lordul Hope ar fi zăcut secerat pe podea, într-o baltă de sânge. Interesant. Părea că ura lui Blanchard faţă de Hope era pur personală.

Interesant de văzut ce era în stare să facă un om care simţea o ură aşa de puternică.

*

— Acum spune-mi, zise Beatrice puţin mai târziu. Ce e atât de urgent încât a trebuit să mă iei de lângă Lady Vale?

— Am vrut să o auzi de la mine, spuse Lottie solemn.

Se aşezară amândouă pe o canapea din mătase aurie, undeva la marginea sălii de bal. Statuia unui zeu grec aflată într-o parte şi un ghiveci cu o plantă de cealaltă parte le ofereau puţină intimitate.

— Eşti foarte secretoasă, spuse Beatrice.

Ochii i se îndreptară spre pântecul prietenei ei. Se putea ca…?

— L-am părăsit pe Nathan.

Privirea lui Beatrice se îndreptă brusc în sus.

— Dar de ce? Se uită la Lottie profund îngrijorată. Credeam că îl iubeşti pe domnul Graham.

— Îl iubesc, spuse Lottie. Sigur că îl iubesc. Dar asta nu face decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

— Nu înţeleg de ce.

Lottie oftă şi, pentru prima oară, Beatrice îşi dădu seama că prietena ei era chiar epuizată. Sub ochi ei avea cearcăne mari, şi îşi împreună strâns mâinile ca pentru a le împiedica să tremure.

— Îl iubesc şi cred că şi el mă iubeşte, dar nu îi mai pasă. Sunt… un simplu obiect pentru el, Bea.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui, draga mea. Îmi poţi explica?

— O! Lottie îşi ridică mâinile din poală şi strânse pumnii. O, este atât de greu de explicat.

Beatrice îşi puse mâna pe unul din pumnii lui Lottie.

— Ascult.

Lottie trase adânc aer în piept şi închise ochii.

— Parcă aş fi unul din lucrurile pe care le deţine sau le posedă. Are o trăsură, are un majordom, are o reşedinţă în oraş şi are o soţie. Eu ocup o poziţie, ca să zic aşa, şi poate mă iubeşte undeva în adâncul lui, dar aş putea fi oricine altcineva, Bea. Deschise ochii şi o privi lung, cu un fel de disperare. Aş putea fi Regina Rockford sau Pamela Thistlewaite sau fata aceea care s-a măritat cu contele italian.

— Meredith Brightwell, murmură Beatrice. Avusese mereu o memorie mai bună a numelor decât Lottie.

— Da, spuse Lottie. Oricare dintre ele. Eu ocup un… spaţiu în viaţa lui, nimic mai mult. Dacă aş muri, m-ar plânge, apoi ar ieşi şi ar găsi alta care să ocupe spaţiul ăla.

— Sigur nu, murmură Beatrice, deloc surprinsă. Asta însemna cu adevărat căsătoria? Iubirea, complimentele şi curtatul chiar nu durau?

— Crede-mă, este adevărat. Lottie îşi şterse ochii cu pumnul. Nu mai puteam să îndur aşa ceva. Poate că sunt naivă, dar vreau să fiu iubită – iubită pentru cine sunt eu, nu pentru poziţia pe care o ocup –, aşa că am plecat.

Beatrice îşi stăpâni emoţiile şi îşi privi mâna strânsă peste mâinile lui Lottie.

— Unde stai?

— Acasă la *papa,* spuse Lottie. Nu e prea bucuros, şi mama se teme de un scandal, dar m-au lăsat să stau cu ei.

— Dar… Beatrice se încruntă. Ce vei face?

— Nu ştiu. Lottie râse, dar sunetul i se oprise în gât şi se linişti. Poate voi fi absolut scandaloasă şi o să îmi iau un amant.

Nu părea prea entuziasmată de idee. Beatrice se uită prin sala de bal. Începuse un menuet şi cuplurile se îndreptau graţios spre ringul de dans. Putea să îl vadă pe lordul Hope îndreptându-se spre ele şi inima îi tresări în piept. În spatele lui, se întrezări clar domnul Graham – Nate – care le privea mai degrabă melancolic.

— Poate încerci să vorbeşti cu el. Chiar când rosti cuvintele, ştiu că sugestia ei era complet nepotrivită.

Lottie schiţă un zâmbet obosit.

— Am încercat. Nu a mers.

— Îmi pare rău, spuse neputincioasă Beatrice. Îmi pare atât de rău!

Rămase lângă Lottie, fără să mai spună nimic, şi se uită la lordul Hope care se apropia de ele. Se simţi vinovată pentru că, deşi ştia că întreaga viaţă a lui Lottie era o harababură şi că prietena ei era profund rănită, se înveseli când îl zări. Lordul Hope părea atât de puternic şi mergea atât de drept. Era încă prea slab, dar chipul începuse să i se împlinească un pic, obrajii şi ochii nu îi mai erau atât de goi. Avea o frumuseţe foarte impunătoare, în ciuda expresiei severe pe care o afişa de obicei, iar Beatrice nu putu să oprească tresărirea de bucurie pe care o simţi când îl văzu.

El continuă să înainteze prin mulţime până ce ajunse în dreptul lor. Făcu o plecăciune.

— Doamnelor.

— Milord, spuse Beatrice cu răsuflarea tăiată.

El aruncă o privire spre dansatori.

— Cred că dansul acesta se încheie în curând. Pot avea onoarea următorului, domnişoară Corning?

— Eu… sunt flatată, bineînţeles. Beatrice îşi muşcă buza. Dar cred că nu.

— Du-te, Bea. Lottie, care se îndreptase de spate când se apropiase lordul Hope de ele, zâmbi larg. Vorbesc serios. Îmi doresc atât de mult să te văd dansând!

Beatrice se întoarse şi se uită fix în ochii prietenei ei. Amărăciunea i se mai citea pe chip, chiar dacă Lottie era hotărâtă să dea impresia că totul era în regulă.

— Eşti sigură?

Lottie încuviinţă ferm din cap.

— Da, desigur.

Beatrice îşi întinse mâna şi lordul Hope i-o luă. El o privi pe Lottie şi spuse cu un zâmbet:

— Vă mulţumesc.

Apoi o conduse pe Beatrice prin mulţime, cu umerii lui largi şi puternici. Ajunseră pe ringul de dans şi se opriră în acordurile finale ale menuetului. Dansatorii făcură plecăciuni şi se înclinară în faţa partenerilor, apoi plecară de pe ring. Beatrice şi lordul Hope îşi ocupară poziţiile şi aşteptară ca muzica să reînceapă. Ea se uită pe furiş la el. Părea cufundat în gânduri.

Beatrice îşi drese glasul:

— A fost în regulă discuţia cu lordul Vale?

— Da. Muzica începu şi paşii de dans îi despărţiră pentru o clipă. Când se apropiară din nou, lordul Hope era încruntat. De ce întrebaţi?

— Este prietenul dumneavoastră, răspunse ea şi apoi, mai încet, adăugă: îmi fac griji pentru dumneavoastră.

Se despărţiră iar. Un domn din apropiere se împiedică şi se înghionti în lordul Hope. El încremeni şi se uită urât la bărbat, apoi păru să îşi revină.

Când se regăsiră, ea şopti:

— Vă simţiţi bine?

— Bineînţeles, i-o întoarse el, puţin cam prea tare.

Capetele se întoarseră spre ei.

El se roti în jurul ei şi, chiar dacă făcea parte din coregrafie, ea tot avu impresia că un animal de pradă îi dădea târcoale.

Atunci se întâmplă ceva groaznic.

Acelaşi bărbat, care se înghiontise în lordul Hope cu câteva clipe în urmă, se împiedică şi îl lovi din nou, de data aceea mult mai tare, îmbrâncindu-l. Reynaud se întoarse spre bărbat şi îşi scoase imensul pumnal de sub haină. Dansatorii din apropierea lor se opriră năuciţi. O femeie ţipă.

Bărbatul se făcu alb ca varul şi se retrase cu mâinile în sus.

— Eu… îmi pare teribil de rău!

— Ce vrei să spui? întrebă lordul Hope. Ai intrat în mine intenţionat.

Beatrice păşi spre Reynaud.

— Milord…

Dar lordul Hope îl luă de gât pe celălalt.

— Răspunde-mi!

Doamne, Dumnezeule, înnebunise din nou? Domnii le împingeau pe doamne în spatele lor, iar mulţimea se dădea înapoi, lăsând în mijlocul ringului de dans un spaţiu larg şi gol.

— Reynaud, spuse Beatrice uşor. Atinse braţul cu care ţinea pumnalul. Reynaud, lasă-l în pace.

El se opri când îşi auzi numele rostit de Beatrice şi întoarse capul, cu ochii lui negri şi înfricoşători.

Beatrice înghiţi în sec şi şopti:

— Reynaud, te rog.

Lordul Hope îi dădu drumul atât de brusc omului că acesta se clătină pe picioare.

— Plecăm. Cu mâna rămasă liberă, lordul Hope o apucă de braţ pe Beatrice şi începu să o tragă după el prin mulţime. Mai ţinea încă strâns pumnalul în cealaltă mână.

Şi pe măsură ce înaintau, oamenii le făceau loc, iar câţiva dintre ei chiar căzură în graba cu care încercară să se facă nevăzuţi din calea lordului Hope. Beatrice remarcă exact aceeaşi expresie pe fiecare din chipurile pe lângă care treceau.

Frică.

Capitolul 8

Longsword îşi ridică sabia lui mare. Balaurul scoase din nou un răcnet şi suflă flăcări mistuitoare spre el.

Dar Longsword trăise şapte ani în Regatul Spiriduşilor şi nu se mai temea de foc. Sări prin flăcări şi îşi flutură sabia pe care o înfipse între ochii balaurului. Fiara fioroasă se clătină şi se prăbuşi la pământ fără suflare, şi, în timp ce se întâmplau toate astea, o scăpă din gheare pe cea mai frumoasă domniţă din lume. Longsword văzu că domniţa

era cât pe ce să se izbească de pietrele de sub ea, şi fugi să o prindă în braţele lui puternice.

Domniţa se agăţă de umerii lui laţi şi îl privi cu ochii ei de culoarea mării.

— Mi-aţi salvat viaţa, bunule cavaler, şi vă rămân recunoscătoare. Dar dacă veţi salva viaţa tatălui meu, regele, vă voi oferi mâna mea...

din *Longsword*

A doua zi, Beatrice se trezi devreme, îşi chemă camerista şi se îmbrăcă în grabă cu o rochie simplă cu dungi albastre şi albe. Luă micul dejun singură – atât unchiul Reggie, cât şi lordul Hope mai dormeau încă – şi ceru să i se pregătească trăsura. Era mult prea devreme pentru vizite de curtoazie, dar ştia că Jeremy avea deseori probleme cu somnul şi îi plăcea să aibă companie atunci când se trezea. În plus, trebuia să vorbească neapărat cu cineva despre ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Aşa că, după o jumătate de oră şi după ce trecuse de odiosul Putley, Beatrice turna ceai în ceşti pentru ea şi Jeremy.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? întrebă el când ea îi aşeză cu grijă ceaşca în mână. O umpluse doar parţial – el stătea rezemat pe două perne, şi Beatrice se temu să nu verse ceaiul fierbinte pe el.

— Rochia mea arămie, răspunse ea şi amestecă laptele în ceaşca ei. Ţii minte că ţi-am arătat modelul şi o bucată de material vara trecută, înainte să mi-o fac?

— Mătasea care avea un fel de irizaţii? El zâmbi când ea încuviinţă din cap. Aduce cu felul în care străluceşte coniacul într-un pahar atunci când îl ţii în lumină. Sorbi din ceai şi lăsă capul pe perne, cu ochii închişi. Cred că ai fost foarte frumoasă.

Ea râse.

— Cred că am arătat destul de bine.

El deschise pe jumătate un ochi.

— Modestă ca întotdeauna. Lordului Hope cum i s-a părut?

Ea privi spre ceaşca ei, mult prea ruşinată ca să se uite în ochii lui.

— Mi-a spus că rochia îmi vine de minune.

— Atunci, nu e un bărbat prea curtenitor, spuse sec Jeremy.

— Poate că nu, dar mi-a plăcut complimentul lui.

— Ah.

Ea aşeză cu atenţie ceaşca pe farfurioara din poala ei.

— A avut loc un fel de… scenă la bal.

Jeremy se îndreptă de spate.

— Şi?

Beatrice strâmbă din nas şi continuă să se uite la ceaşca de ceai.

— Un domn s-a lovit de lordul Hope pe ringul de dans şi el a reacţionat urât.

— Cu cine dansa lordul Hope?

Ea scoase un oftat.

— Cu mine, dacă vrei neapărat să ştii.

— O, trebuie să ştiu, spuse încântat Jeremy. Şi ce vrei să spui mai exact prin „urât”?

— Şi-a scos pumnalul – are mereu la el un pumnal lung – şi l-a cam fluturat prin aer. În vreme ce-l strângea de gât pe celălalt domn. Beatrice strânse ochii când imaginea îi reveni în minte.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Jeremy spuse:

— O, cât mi-aş dori să fi fost acolo!

Beatrice deschise brusc ochii.

— Jeremy!

— Ei bine, chiar aş fi vrut, spuse el fără vreo urmă de remuşcare. Cred că a fost un tărăboi pe cinste. Şi lordul Hope a fost dat afară din sala de bal?

— Era sala de bal a mătuşii sale, îi reaminti Beatrice. Aşa că nu cred că putea să fie dat afară din casă de fapt şi de drept, dar oricum nu contează, pentru că am plecat imediat după aceea.

— A, te-a luat cu el, nu-i aşa?

— Da. Ea şovăi, apoi continuă încet: Nu a scos nici măcar un cuvânt pe drumul spre casă. Să fi văzut cum se uita toată lumea la el, Jeremy! De parcă lordul Hope era o fiară periculoasă.

— Şi este? întrebă liniştit Jeremy. Periculos, vreau să zic?

— Nu. Clătină din cap, apoi recunoscu: Ei bine, cred că nu e periculos cu mine.

— Eşti sigură, Bea?

Ea îşi muşcă buza şi se uită neputincioasă spre Jeremy.

— Nu mi-ar face niciodată vreun rău. Chiar nu mi-ar face.

— Sper că nu, draga mea Bea. Jeremy îşi sprijini capul la loc pe perne, părând obosit. Nu mi-aş dori să te rănească în vreun fel.

În vocea lui Jeremy se simţea curiozitatea. În timp ce sorbi din ceai, Beatrice putu să îi simtă privirea aţintită spre ea, dar nu dori să-i spună nimic nici măcar lui Jeremy. Simţea ceva special, ceva gingaş, mult prea delicat ca să fie destăinuit.

Se ridică şi luă ceaşca goală din mâinile lui, apoi o puse deoparte când Jeremy îi făcu semn că nu mai voia. Când se aşeză iar pe fotoliu, spuse:

— Lottie mi-a spus aseară că l-a părăsit pe domnul Graham.

— Probabil vreo ceartă între soţ şi soţie. Crede-mă când îţi spun că se întoarce la el până la sfârşitul săptămânii.

— Nu prea cred, spuse Beatrice. Părea cam afectată, nu era deloc în apele ei.

Se uită la ochii închişi ai lui Jeremy, la chipul lui tras. Lăsă ceaşca din mână şi se ridică, iar el deschise ochii de parcă el ar fi ştiut că Beatrice îl privea.

El clipi şi se încruntă.

— Nate Graham nu mi s-a părut un tip aşa de rău. Şi-a

luat vreo amantă şi a scos-o în lume?

Beatrice şovăi, dar hotărî să îşi joace rolul în continuare şi să pretindă că nu observase scurtul lui moment de slăbiciune.

— Lottie nu mi-a spus că ar exista altă femeie. Şi nu cred să existe vreuna. A spus că domnul Graham o consideră ca pe o proprietate şi că orice altă doamnă i s-ar potrivi la fel de bine de nevastă. Mărturisesc că sunt…

— Dezamăgită? întrebă Jeremy.

Ea dădu tăcută din cap.

— Mă tem că bărbaţii pot fi dezamăgitori, spuse Jeremy. Nu suntem decât nişte bucăţi de lut, nişte netoţi care trecem peste sentimentele persoanelor la care ţinem. De aceea ne bizuim atât de mult pe îndurarea doamnelor, pentru că să ştii că, dacă n-aţi mai fi înţelegătoare şi v-aţi supăra şi ne-aţi părăsi în masă, ne-am duce de-a binelea de râpă.

Beatrice zâmbi la gluma lui.

— Tu nu eşti aşa, dragă Jeremy.

— A, dar amândoi ştim că nici nu prea sunt ca alţi bărbaţi, dragă Bea, adaugă el. Şi continuă înainte ca ea să îi răspundă: Ai vorbit cu lordul Hope despre legea veteranilor?

— Ei, am început, spuse ea încet.

— Şi?

Ea scutură din cap.

— Are de gând să îşi recapete titlul şi nu îi stă mintea la altceva acum.

— Ah! Jeremy se uită în gol şi se încruntă.

Beatrice se grăbi să adauge:

— Dar a vorbit foarte frumos despre oamenii lui – soldaţii pe care i-a avut în subordine în război –, şi asta îmi dă speranţe că poate va fi sensibil la cauza noastră. Cred că problema este să îl facem să acţioneze. Şi încă nu îmi dau seama cum aş putea să fac asta.

— Pare destul de egoist, murmură Jeremy.

— Nu cred că este, spuse încet Beatrice. Nu chiar.

Doar că e atât de concentrat pe recâştigarea lucrurilor pe care le-a pierdut, că nu e loc şi de altceva chiar acum.

— Hmm. Cred că noi, toţi soldaţii, încercăm să ne recăpătăm, atunci când ne întoarcem acasă, viaţa pe care am lăsat-o în urmă când am plecat. Vocea lui Jeremy devenea din ce în ce mai slăbită. Problema este că, odată pierdute, unele lucruri nu mai pot fi recăpătate. Mă întreb, oare nu şi-a dat încă seama de asta?

— Nu ştiu.

— În orice caz, ar trebui să vorbeşti cu el cât de curând. Proiectul va fi prezentat în faţa parlamentului luna viitoare. Avem puţin timp la dispoziţie – foarte puţin timp. Jeremy închise iar ochii şi se rezemă din nou pe perne.

Ea îşi muşcă buza.

— Eşti obosit. Ar trebui să plec.

— Nu, nu pleca. Deschise ochii lui atât de albaştri şi de limpezi pe albul pernei. Ştii că îmi place la nebunie să stau cu tine.

— O, Jeremy, spuse ea, atât de impresionată că i se puse un nod în gât. Eu…

Un bubuit tare se auzi dinspre scări.

Ea privi uşa închisă a dormitorului.

— Ce…?

Se auzeau strigăte de dedesubt care păreau să se apropie din ce în ce mai mult când o voce de bărbat zbieră:

— Am să o văd, la naiba! Dă-te din drumul meu!

Aducea foarte mult cu lordul Hope. Beatrice dădu să se ridice din fotoliu.

— Nu cred că ar…

Vocile se apropiau şi mai mult. Dacă Beatrice nu făcea nimic, lordul Hope avea să dea buzna în cameră. Aşa că se năpusti spre coridor şi închise hotărât uşa după ce ieşi. Venind pe scări şi arătând ca turbat, chipul lordului Hope era necruţător. Cu câteva trepte în spate, Putley mergea în urma lui, fără perucă şi cu o faţă speriată în vreme ce insista pe lângă viconte.

— Ce credeţi că faceţi? întrebă ea.

— Îl caut pe iubitul dumneavoastră, mormăi el şi se apropie cu paşi mari de ea.

— Nu am niciun iubit!

El păşi într-o parte ca să o ocolească, dar făcu şi ea aceeaşi mişcare.

— Duceţi-vă acasă! şuieră ea. Vă faceţi de râs.

— A venit după dumneavoastră, se auzi Putley, undeva în spatele lordului Hope.

— Taci din gură, Putley! strigă Beatrice şi scoase un sunet ascuţit când lordul Hope o luă în braţe şi o mută din calea lui. O, nu faceţi asta!

Dar era prea târziu. Deschise uşa, dădu buzna în încăpere şi încremeni pe loc, blocându-i ei vederea.

Beatrice îl auzi pe Jeremy râzând.

— Lordul Hope, bănuiesc?

— La naiba! spuse vicontele.

— O, daţi-vă la o parte! Beatrice se împinse cu putere în spatele lui mare şi nătâng.

El se dădu ascultător într-o parte.

Ea trecu valvârtej pe lângă el.

— Jeremy, eşti bine?

— Destul de bine, spuse el, roşu în obraji. Nu m-am mai distrat aşa de ani de zile.

— Şi nu îţi face bine.

Îi luă mâna şi se întoarse ca să îl privească pe lordul Hope care rămăsese în picioare în pragul uşii. Omul nici măcar nu avea decenţa să pară stânjenit.

— Ce căutaţi aici? întrebă ea.

— V-am spus, zise şi închise neglijent uşa în spatele lui, să vă găsesc pe dumneavoastră în braţele amantului. Se pare că m-am înşelat.

— *Se pare?* Beatrice îşi puse o mână în şold. V-aţi purtat absolut prosteşte şi ne-aţi jignit şi pe mine, şi pe Jeremy. E *evident* că nu suntem amanţi…

— Nu e nimic evident aici, mârâi el şi privi lung spre ce rămăsese din picioarele lui Jeremy. Ştiu bărbaţi care şi-au pierdut picioarele, dar nu şi…

— *Nu* fiţi dezgustător! strigă ea, complet ieşită din minţi.

Cum îndrăznea? Ce fel de femeie credea că este? O umilise! În spatele ei, Jeremy scotea sunete ciudate, şi ea se întoarse repede şi îngrijorată spre el.

Încerca să îşi stăpânească râsul, dar nu reuşea foarte bine.

— O, nu şi tu, spuse ea, exasperată de-a binelea şi îi turnă apă în pahar.

— Mulţumesc, draga mea, spuse Jeremy. Şi îmi pare rău. În clipa asta, simt că trebuie să cer iertare pentru tot sexul masculin.

— Aşa ar trebui, bombăni ea. Sunteţi stricaţi până în măduva oaselor cu toţii.

— Da, ştiu, spuse el umil. Eşti o sfântă că ne suporţi pe toţi. Dar am să-ţi cer o favoare, draga mea.

— Ce anume? întrebă ea, nu foarte graţios.

— Te-ar deranja să te duci să vezi dacă Putley nu e prea furios? Ştiu că e o sarcină nesuferită, dar aş prefera să nu meargă să ciripească despre cele întâmplate la părinţii mei.

— Of, bine. Ea îl privi lung pe lordul Hope. Dar ar trebui să te las aici cu *dumnealui.*

— Ştiu. Jeremy afişă o expresie angelică, dar care nu o păcăli nici măcar o clipă. Speram să stau puţin de vorbă cu lordul Hope.

— Hmm, spuse ea. Se ridică în faţa lordului Hope până ce bărbiile aproape li se întâlniră – chiar dacă Beatrice trebui să o ridice pe a ei foarte sus – şi îl împunse cu arătătorul în piept.

— Au, spuse lordul Hope.

— Dacă îl atingeţi cu un deget, spuse ea printre dinţi, sau îl supăraţi în vreun fel, vă smulg prostia aia de cercel din ureche.

În spatele ei, Jeremy izbucni în râs, dar ea nu se mai deranjă să îşi întoarcă privirea spre el. Trânti uşa în urma ei şi se duse să îl caute pe Putley.

Bărbaţii!

*

Reynaud frecă locul în care domnişoara Corning parcă încercase să îi găurească pieptul cu degetul.

— Vă cer iertare.

— Nu eu am nevoie de scuze, spuse bărbatul din pat încă râzând. Vă vând un pont – florile ei preferate sunt lăcrămioarele.

— Chiar aşa? Reynaud privi gânditor spre uşă. Nu mai cumpărase de secole flori unei femei, dar se putea prea bine ca situaţia să aibă nevoie de metoda englezească a căzutului la pace cu o femeie. Totuşi, în clipa aceea, avea altceva de rezolvat. Se întoarse spre bărbatul din pat. Răni de război?

— Mi-au fost retezate de un foc de tun la Ernsdorf, pe Continent, spuse Oates. Avea o culoare nefiresc de roşiatică în obraji, de parcă ar fi avut febră. În 1760.

Reynaud încuviinţă din cap. Se îndreptă spre măsuţa pe care erau sticluţele cu doctorii, de toate mărimile şi formele. Picioarele pierdute de un om nu mai puteau să fie puse la loc de nicio doctorie din lume.

— V-a spus că am făcut parte din Regimentul 28 Infanterie în Colonii?

— Mi-a spus. Îşi lăsă capul pe pernă, părea epuizat. Eu am fost în 15 Cavalerie uşoară. În care eşti mult mai cutezător decât un infanterist – evident, până când calul îţi este împuşcat.

— Bătălia nu e niciodată atât de pitorească pe cât s-ar crede, spuse Reynaud.

Îşi amintea bine de viziunea romanţioasă pe care o avusese despre armată. Fusese năruită rapid de mâncarea proastă, ofiţerii incompetenţi şi atmosfera apăsătoare. Prima lui încăierare distrusese şi ultimul dram de iluzie.

— Regimentul nostru fusese înfiinţat de curând, spuse Oates, şi nu luasem încă parte la acţiune. Majoritatea

soldaţilor erau croitori londonezi care făcuseră grevă şi fuseseră obligaţi să ni se alăture. Nu am avut nici măcar o şansă.

— Aţi fost învinşi deci?

Oates zâmbi cu amărăciune.

— O, nu. Am ieşit victorioşi. Numai în regimentul meu au fost ucişi o sută douăzeci şi cinci de oameni, dar am câştigat lupta. Eu m-am dus la fund în a doua acţiune.

— Îmi pare rău.

Oates ridică din umeri.

— Ştiţi la fel de bine ca mine cum sunt soldele în război – poate mai bine ca mine.

— Nu am să discut chestiunea aceasta. Am venit pentru cu totul altceva. Reynaud se aşează în fotoliul de lângă pat. Ce sunteţi pentru ea?

Jeremy îşi arcui sprâncenele, parcă amuzat.

— Apropo, eu sunt Jeremy Oates.

Nu putea face altceva decât să întindă mâna.

— Reynaud St. Aubyn.

Oates îi luă mâna şi i-o scutură, privindu-l în ochi de parcă ar fi căutat ceva. Degetele îi erau subţiri ca nişte nuiele.

— Îmi face plăcere să vă cunosc.

Ciudat era că părea sincer.

Reynaud îşi retrase mâna.

— Întrebarea mea?

Oates schiţă un zâmbet şi închise ochii când îşi rezemă spatele pe perne.

— Prieteni din copilărie. Ne jucam de-a v-aţi ascunselea în camera de zi de la mine de acasă, o ajutam cu lecţiile la geografie, am însoţit-o la primul ei bal.

La spusele bărbatului, Reynaud simţi o strângere de inimă. Poate că efectele împunsăturii ei ascuţite mai persistau încă, dar i se păru că era mai degrabă gelozie.

Gelozie. Nu mai simţise niciodată acest sentiment.

Era adevărat că fusese furios de dimineaţă când aflase că domnişoara Corning plecase să îşi viziteze

misteriosul admirator. Ajunsese acolo într-o clipită cu intenţia clară de a-i pune faţă în faţă şi, la nevoie, de a-l ciomăgi pe bărbat, dar stătuse să îşi mai analizeze şi sentimentele. „A mea”, îi spusese instinctul, aşa că acţionase fără să se mai gândească. Îşi dădu seama că reacţia lui era pur emoţională şi o simţi ca pe şoc nedorit.

— O iubiţi? întrebă el.

— Da, spuse simplu Oates. Din toată inima. Dar nu aşa cum credeţi dumneavoastră.

Reynaud se foi în fotoliu, stingherit de nevoia de a afla la ce anume se referea omul.

— Explicaţi-mi.

Oates zâmbi, şi Reynaud îşi dădu seama că pe vremuri, înainte ca boala să sape linii de suferinţă pe chipul lui, fusese un bărbat frumos.

— Beatrice îmi este mai dragă decât o soră de sânge.

Reynaud miji ochii. Poate că bărbatul spunea că relaţia lui cu domnişoara Corning era fraternă, dar nu erau rude de sânge. Atunci, cum putea relaţia lor să fie atât de inocentă pe cât susţinea el?

— Deci, nu v-aţi fi însurat cu ea nici dacă nu vi s-ar fi întâmplat asta. Arătă cu bărbia spre picioarele lipsă ale lui Jeremy.

Mulţi s-ar fi simţit jigniţi, dar Oates doar rânji.

— Nu. Chiar dacă Beatrice mi-a vorbit despre căsătorie de mai multe ori.

Reynaud simţi o tresărire neplăcută. Se îndreptă de spate.

— Poftim?

Oates rânji şi mai larg şi îl făcu să vadă că îi căzuse în capcană.

— De-a ce vă jucaţi aici? mormăi Reynaud.

— Un joc despre viaţă şi moarte, dragoste şi ură, răspunse încet Oates.

— Trăncăniţi aiurea.

— Nu. Râjnetul dispăru deodată. Sunt cât se poate de serios. Dumneavoastră veţi avea grijă de ea.

— Ce?

Reynaud se încruntă. Uneori infirmii aiurau de la durere şi de la medicamentele menite să o calmeze. Era oare Oates zăpăcit de doctorii?

— Promiteţi-mi că veţi avea grijă de ea, spuse şi, chiar dacă vocea îi era slăbită, tonul trăda urmele unui ordin dat de un bun ofiţer. Beatrice este o femeie specială şi trebuie apreciată pentru ceea ce este. Se ascunde în spatele unei măşti de simţ practic, dar sub ea se află o romantică incurabilă care este predispusă la suferinţă. Să nu îi frângeţi inima. Nu voi întreba dacă o iubiţi – cred că nici dumneavoastră nu ştiţi –, dar promiteţi-mi că veţi avea grijă de ea. Că vă veţi da şi viaţa pentru ea dacă va fi nevoie. Promiteţi-mi.

Şi Reynaud înţelese dintr-odată. Fusese orbit de emoţiile lui şi nu văzuse realitatea care se dezvăluia în faţa lui. Mai văzuse privirea aceea în ochii altor bărbaţi şi ştia al naibii de bine ce însemna.

Aşa că spuse simplu şi sincer:

— Jur pe ce am mai sfânt că voi avea grijă de ea, o voi proteja şi voi face orice ca să fie fericită.

Oates încuviinţă din cap.

— Nu pot să mai cer nimic altceva. Vă mulţumesc.

*

Cum îşi permitea aşa ceva?

Beatrice deschise uşa de la intrare a reşedinţei lui Jeremy şi ieşi afară pentru că avea nevoie disperată de aer proaspăt. Îl convinsese deja pe Putley să nu sufle o vorbă despre năvala violentă a lordului Hope, dar trebuia să se ocupe şi de reacţiile pe care i le provocaseră suspiciunile lordului. Şi ce suspiciuni îngrozitoare! Îi insultase şi pe Jeremy, şi pe ea. Când îi dăduse motive să creadă că era o stricată? Şi nu înţelegea cum de crezuse că putea să dea pur şi simplu buzna acolo şi să se apuce să îi dea ordine.

Beatrice bătea din picioare ca să se încălzească şi ca

să îşi liniştească propria mânie.

Trei bărbaţi umblau hai-hui în josul străzii – doi băieţi sfrijiţi, în haine zdrenţăroase maronii şi un bărbat mai înalt, îmbrăcat în negru. Bărbatul în negru se întoarse când o auzi bătând din picioare. Irisul lui drept se deplasă spre colţul orbitei şi albul ochiului se dezvălui într-un fel oribil. Ea îşi luă repede privirea de la sărmanul acela. Trebuia să intre înăuntru, dar mai era încă furioasă.

Voia să fie liniştită când avea să îl revadă pe lordul Hope – era mai bine ca să îi spună ce credea despre el.

Căruţa unui berar trecu prin faţa casei, huruind pe caldarâm, şi unul dintre bărbaţii care umblau pe acolo strigă ceva spre vizitiu.

Uşa se deschise atât de brusc în spatele ei, că Beatrice aproape se prăbuşi pe spate. Dar fu prinsă de nişte braţe puternice.

— V-am căutat peste tot, spuse lordul Hope. Ce căutaţi aici afară?

Ea încercă să se retragă, dar el o prinse repede de braţe.

— Aveam nevoie de nişte aer.

O privi cu neîncredere şi Beatrice nu putu să nu observe cât de frumos îi erau încadraţi ochii negri de genele lui dese.

— În frig?

— Mi se pare foarte *înviorător*, spuse ea, şi se trase din nou din braţele lui. *Aţi putea* să mă lăsaţi?

— Nu, murmură el, apoi o întoarse şi o îndrumă în jos, pe trepte, ţinând-o strâns de un braţ.

— Poftim? întrebă ea.

— Nu vă dau drumul, spuse el. Niciodată.

— Nu e deloc amuzant.

— Nici nu trebuie să fie, spuse el pe un ton înnebunitor când ajunseră în stradă. Unde e blestemata aia de trăsură?

— După colţ, nu are loc să oprească aici. Vă arde de glume de nu îmi daţi drumul?

— Nu mă ţin de glume.

— E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse ea pe un ton destul de ridicat. Toată lumea glumeşte, chiar şi oamenii lipsiţi de umor ca dumneavoastră.

El smuci braţul pe care îl ţinea încă strâns şi ea se lovi de pieptul lui. Tare.

— Vă asigur, mormăi el, că…

Dar apoi se întâmplă ceva straniu. Se simţi împinsă de la spate, o lovitură ascuţită venind într-o parte. Mâinile lordului Hope se strânseră dureros de tare pe braţele ei şi îl zări privind ucigător peste umărul ei.

— Ce…? începu ea.

Dar el o împinse în spatele lui, spre treptele casei, şi scoase pumnalul lui mare de sub haină.

— Mergeţi înăuntru!

Beatrice văzu atunci cum cei trei bărbaţi înaintau spre el. Şeful lor – bărbatul cu albeaţă la ochi – avea un cuţit în mână, iar lama îi era pătată de sânge.

Beatrice ţipă.

— Intraţi înăuntru! urlă din nou lordul Hope şi se năpusti spre şeful lor.

Bărbatul masiv îşi ridică pumnalul plin de sânge şi dădu să îl lovească pe viconte. Dar lordul Hope îl prinse de încheietură şi opri lovitura chiar în clipa pumnalul lui străpunse pântecele bărbatului. Şeful îşi supse burta şi sări înapoi, cu cămaşa şi vesta făcute ferfeniţă. Un al doilea bărbat, aproape chel şi fără pălărie, îl înşfăcă pe lordul Hope din spate şi îi imobiliză braţele. Omul cu ochiul alb rânji şi dădu să lovească din nou. Vicontele mormăi şi îşi smulse braţul stâng exact la timp ca să oprească pumnalul cu mâna lui. Lama cuţitului îi străpunse mâneca hainei şi sângele se împrăştie pe drum.

Beatrice îşi duse mâna la gură şi se prăbuşi deodată pe treptele casei. Văzu negru în faţa ochilor.

Un bărbat urlă şi ea ridică privirea.

Cheliosul căzu la pământ, ţinându-se cu mâna într-o

parte. Lordul Hope se lupta cu şeful lor, iar al treilea bărbat ridică pumnalul în spatele vicontelui.

Beatrice încercă să îl avertizeze, dar nu reuşi să spună nimic. Parcă era un coşmar. Voia să urle, dar niciun sunet nu-i ieşea pe gură. Nu putea decât să privească îngrozită.

Cuţitul coborî, dar şeful se prăbuşi sub atacul feroce al lordului Hope, trăgându-l în jos şi pe viconte, dar nu reuşi să îl rănească. Lordul Hope se răsuci deodată şi îl trase pe şef după el, apoi îl împinse în atacatorul din spatele lui. Amândoi bărbaţi se prăbuşiră la pământ într-o învălmăşeală de mâini şi picioare. Şeful avea la cap o rană care sângera rău şi urechea părea să îi atârne într-o parte.

Ca un lup care ochise un iepure rănit, lordul Hope se îndreptă de spate şi înaintă cu paşi apăsaţi şi înverşunaţi spre bărbaţii căzuţi la pământ. Avea un rânjet războinic, sălbatic şi vesel. Pumnalul lui cu lama mânjită de sânge era ridicat deasupra capului. Dinţii îi erau albi pe pielea negricioasă. Cei doi bărbaţi păreau mai civilizaţi ca el.

Iar apoi, totul se termină la fel de brusc cum începuse. Omul cu albeaţă la ochi şi colegul lui se ridicară în picioare, îl prinseră în braţe pe cel de-al treilea care era rănit şi trecură la repezeală strada, aproape nimerind sub roţile unui atelaj. Vizitiul le aruncă o înjurătură. Lordul Hope dădu să o ia la fugă după ei, dar se opri. Cu o expresie de dezgust, îşi vârî pumnalul la loc în teacă.

Se întoarse spre Beatrice, cu înfăţişarea încă fioroasă, dar ea nu vedea decât mâna lui stângă din care-i curgea sânge.

— De ce nu aţi intrat în casă? întrebă el.

Îl privi năucită.

— Poftim?

— V-am cerut ceva. De ce naiba nu m-aţi ascultat?

Ea nu putea să se gândească decât la rana lui. Îşi ridică mâna dreaptă ca să o prindă pe a lui. Dar ceva nu era în regulă. Avea sânge pe mână.

— Beatrice!

Ea se încruntă derutată la mâna ei.

— O, sânge.

Apoi lumea se învârti în jurul ei şi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 9

— Eu sunt Prinţesa Seninătate, spuse doamna când Longsword o ajută să se ridice. Tata este regele acestui ţinut, dar o vrăjitoare rea trăieşte în munţii din apropiere. Vrăjitoarea i-a spus tatii că dacă nu îi plăteşte un tribut în fiecare an, îl va distruge împreună cu tot ţinutul lui. Tata a plătit tributul anul trecut, dar anul acesta a refuzat să o mai facă. Vrăjitoarea a trimis balaurul ca să îl răpească pa tata şi să îl ducă la ea. Dar când am plecat cu un grup de cavaleri să îl salvăm pe tata, a apărut balaurul şi i-a ucis pe toţi, mai puţin pe mine.

Prinţesa Seninătate puse mâna ei albă pe braţul lui Longsword.

— Dacă nu îl salvez, vrăjitoarea îl va ucide mâine pe tata. Mă veţi ajuta?

Longsword se uită la balaurul mort, la mâna albă de pe mâneca lui şi la ochii albaştri ca marea ai Prinţesei Seninătate, dar luase deja o decizie înainte ca ea să mai spună ceva.

— Vă voi ajuta…

din *Longsword*

— Beatrice!

Reynaud urlă din nou, chiar dacă ştia că nu îl putea auzi.

Ea leşinase şi se prăbuşise în stânga treptelor. O pată de sânge mare cât o palmă se vedea în partea ei dreapta înspre spate, iar priveliştea îi trezi o groază cumplită. Văzuse mult mai mult sânge în luptă – văzuse răni îngrozitoare, bărbaţi fără mâini şi fără picioare, trupuri

sfâşiate – şi nu îşi pierduse cumpătul. Şi totuşi, degetele îi tremurară când o prinse în braţe. Era uşoară ca o pană când o ridică. Simţi materialul umed sub degete; sângele i se îmbibase în fuste, şi pentru o clipă, Reynaud încremeni de teamă să nu moară. „Ochii ei căprui se holbau printr-o mască de sânge, trişti şi fără viaţă”. *Nu.* Nu! Femeia acesta nu putea să moară. El nu putea permite aşa ceva.

O strânse la pieptul lui şi se îndreptă spre locul în care îi spusese că aştepta trăsura. Locul acela nu îi inspira încredere; atacatorii, oricine erau ei, ştiau că el era acolo. Trebuia să plece. Trebuia să o ducă acasă. Acolo putea să o păzească, să o îngrijească şi să o apere. Trecu în grabă pe lângă case, cu inima cât pe ce să-i sară din piept. Ea gemu şi îl apucă strâns de vestă, dar nu reuşi să deschidă ochii.

Gata! Văzu trăsura Blanchard când coti după colţ şi alergă spre ea, urlând ceva vizitiului. Văzu ochii bulbucaţi ai omului, figura uluită a lacheului şi sări direct în trăsură fără să aştepte să fie coborâtă scăriţa.

— Dă-i drumul! răcni el şi trăsura se puse în mişcare, vizitiul înjurând spre cai.

O ţinea în poală şi se uita la ea. Era albă ca varul, atât de palidă că pistruii micuţi pe care el nu-i observase niciodată până atunci ieşeau în evidenţă. O, Doamne, nu avea să permită aşa ceva. Îi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi, dar mâna lui era pătată de sânge şi nu făcu decât să lase dâre stacojii pe tâmpla ei. La naiba! Trebuia să vadă cât de gravă era rana.

Reynaud căută sub haină şi scoase pumnalul. Trăsura se clătină când luă o curbă, şi el se sprijini în picioare şi coate. Tăie cu grijă rochia, corsetul şi cămăşuţa, de la talie spre partea de sus a corsajului, în faţă şi în spate. Trase materialul şi văzu rana. Era o tăietură de vreo cinci centimetri într-o parte, spre spate, deschisă şi urâtă pe întinderea pielii ei netede şi palide. Asasinii îl vizaseră pe el, dar o nimeriseră pe ea atunci când o ţinuse în faţa lui.

Un scut necugetat. Sânge proaspăt se prelingea din rană, roşu şi strălucitor. Ţesătura rochiei se lipise de corp, iar el redeschisese rana când o trase într-o parte.

Reynaud înjură încet şi tăie o fâşie din jupoanele ei, o făcu sul şi o apăsă pe rană. Îşi înfăşură celălalt braţ în jurul umerilor ei şi o strânse tare la piept, ţinându-i capul sub bărbie. Era atât de moale, atât de firavă în braţele lui, şi putea să simtă cum sângele uda bandajul făcut din ţesătura ruptă, umezindu-i degetele.

— Hai, şopti el.

Afară, case şi prăvălii se perindau pe lângă ei. Mergeau repede, dar tot nu erau aproape de casa lui. Vizitiul strigă ceva şi trăsura se zdruncină. Reynaud alunecă pe banchetă şi se lovi tare, dar încercă să atenueze mişcarea cu trupul lui.

Beatrice gemu.

— La naiba! La naiba! La naiba! Îi dădu într-o parte părul de pe faţă cu mâna cu care o ţinea şi îşi apăsă gura pe fruntea ei, şoptind: Rezistă. Doar rezistă.

Trăsura se opri şi el era deja în picioare şi cu Beatrice în braţe, înainte ca lacheul să deschidă portiera.

— Întoarce-te cu spatele! se răsti el la bărbatul care rămase gură cască.

Reynaud coborî din trăsură, conştient că Beatrice era aproape goală până la talie. Se îndreptă în salturi spre treptele casei când majordomul deschise uşa.

— Trimite după un doctor, îi spuse majordomului care făcu ochii mari. Şi să aduci de îndată, în camera domnişoarei Corning, apă fierbinte şi cârpe.

Începu să o ia în sus, pe scări, dar fu oprit de St. Aubyn care le cobora.

— Beatrice! Chipul roşiatic al bătrânul păli. Ce i-ai făcut nepoatei mele?

— A fost înjunghiată, răspunse tăios Reynaud. Doar îngrijorarea din vocea bărbatului îl făcu să nu îl trântească într-o parte. Nu de mine.

— Doamne sfinte!

— Lăsaţi-mă să trec.

St. Aubyn se dădu într-o parte, şi Reynaud trecu în grabă pe lângă el, urcând treptele cât putea de repede. Dormitorul lui Beatrice era la primul etaj. Putea să audă gâfâitul unchiului ei în spatele lor. Când ajunseră, uşa era deschisă şi camerista făcea patul.

— Doamne fereşte, murmură femeia. Părea o femeie capabilă, scundă, roşcată şi robustă.

— Stăpâna ta a fost înjunghiată, spuse Reynaud. Ajută-mă să o dezbrac.

— Ei, ia vezi tu! bolborosi St. Aubyn din uşă. Nu poţi să faci una ca asta!

— Pierde sânge, spuse Reynaud cu o voce joasă şi intensă. Pot să ţin bandajul cât o dezbracă camerista. Sau preferaţi să păstraţi castitatea nepoatei dumneavoastră şi să o lăsaţi să piardă sânge până moare?

St. Aubyn înghiţi cu noduri, dar nu spuse nimic, cu ochii aţintiţi spre chipul lui Beatrice.

Reynaud încuviinţă spre cameristă, iar St. Aubyn se întoarse bodogănind cu spatele şi închise uşa când ea începu să tragă de rochia lui Beatrice. Un gentleman şi-ar fi ferit privirea, dar Reynaud nu mai era un gentleman de ceva vreme. Urmări cum servitoarea o dezbrăcă pe Beatrice. Sânii ei erau mari şi rotunzi, sfârcurile de un roz frumos. Apoi camerista îi trase rochia în jos, şi Reynaud se uită posesiv la triunghiul feminităţii ei, atât de vulnerabil, de dulce, mângâiat de firicele de un auriu-închis. Aceea era femeia lui şi nu reuşise să o protejeze. Camerista îi acoperi cu pătura sânii lui Beatrice şi un braţ, lăsându-i partea dreaptă neacoperită pentru ca Reynaud să ţină apăsată pe rană cârpa deja îmbibată cu sânge.

— Unde e blestematul ăsta de doctor? mormăi el.

Beatrice nu scosese niciun sunet cât camerista o mişcase. Dormea profund.

— Fă focul! îi ordonă el.

— Da, milord. Ea se întoarse spre şemineu şi îngrămădi nişte cărbuni peste jăraticul care mai era acolo.

— Cum te cheamă? întrebă el când femeia se întoarse lângă pat, mai curând ca să îşi abată gândurile de la Beatrice decât pentru altceva.

— Quick, domnule, spuse ea.

— De cât timp eşti cu stăpâna ta?

Mintea i-o lua razna, ca un şoarece prins în cursă. Unde era doctorul? Cât sânge pierduse? Se oprise sângerarea?

— De opt ani, domnule, răspunse Quick. Sunt cu domnişoara Corning de când şi-a făcut debutul.

— Deci, de multă vreme, spuse el absent. Îşi puse dosul palmei pe fruntea lui Beatrice. Era caldă încă. Era în viaţă.

— Da, domnule, şopti camerista. Este o stăpână foarte bună.

Uşa se deschise şi mai mulţi lachei intrară cu cârpe şi apă fierbinte. Unul dintre ei era Henry care se întristă când o văzu pe stăpâna lui inconştientă.

— Aţi chemat doctorul? îl întrebă Reynaud.

— Da, milord, răspunse el. Am trimis după el imediat, şi lordul Blanchard s-a dus jos să îl aştepte.

Reynaud clătină din cap.

— Dă-mi altă cârpă.

— O să fie bine, milord? întrebă Henry când îi întinse cârpa.

— Doamne sfinte, sper, răspunse Reynaud.

Înlocui bucata ruptă din jupoanele ei cu o cârpă curată. Sângele curgea foarte încet din rană. Era un semn bun. Închise ochii. Dacă ar mai fi crezut în rugăciuni, ar fi fost în genunchi în clipa aceea.

Agitaţia de pe scări îl făcu să îşi ridice capul.

Un bărbat înalt şi slab cu o perucă cenuşie păşi apăsat în cameră, urmat îndeaproape de St. Aubyn. Doctorul o examină dintr-o privire pe Beatrice şi apoi se întoarse spre Reynaud.

— Cum este?

— Nu s-a trezit de când a leşinat, spuse Reynaud. Dar

sângerarea s-a mai oprit.

— Bine. Bine. Mi s-a spus că a fost înjunghiată. Doctorul se apropie de pat. Îmi permiteţi?

Reynaud lăsă cârpa, doctorul o ridică şi scoase nişte murmure aprobatoare.

— Da. Da. Văd. Câţiva centimetri şi cred nu e adâncă. Bine. O închidem cât doarme. Aduceţi-mi apă.

Ultimele cuvinte îi fură adresate lui Henry care aduse un lighean cu apă.

Reynaud se ridică pentru a-i face loc doctorului, simţindu-se ciudat de inutil.

Doctorul stropi rana cu apă şi curăţă sângele.

— Trebuie să văd ca să o cos. Scoase un ac cu aţă din geanta lui. Puteţi să ţineţi de margini? o întrebă pe cameristă.

Femeia păli.

— Ţin eu, murmură Reynaud. Prinse uşor rana închisă.

— A. Bun. Doctorul străpunse pielea lui Beatrice cu acul.

Reynaud tresări când sânge proaspăt se strânse în jurul înţepăturii. Beatrice gemu.

— Grăbiţi-vă, şopti el spre doctor. Ar fi fost distrus să vadă că suferă.

— Graba strică treaba, murmură doctorul şi trase cu grijă de firul sângeriu. Făcu a doua cusătură şi se mişcă atent.

— Iisuse, mormăi St. Aubyn.

Reynaud se uită la el. Faţa uzurpatorului era albă ca varul, şi pentru prima dată i se făcu milă de el – părea teribil de îngrijorat pentru nepoata lui.

Reynaud privi înapoi spre locul unde doctorul înţepa pielea gingaşă.

— Nu e nevoie de atâţia oameni aici. Ieşiţi cu toţii, mai puţin contele şi Quick.

Picioare târşâiră spre uşă.

— Încă una ca să o închidem de tot, spuse doctorul.

Beatrice gemu din nou.

— O poţi ţine de umeri? îi spuse Reynaud cameristei. Să nu o laşi să se mişte.

— Da, milord.

Se duse la capul patului. Doctorul făcu un nod, uşor şi cu grijă. Reynaud se încruntă spre mâinile lui, îndemnându-l să se grăbească.

— Este gata, spuse în cele din urmă doctorul şi tăie aţa cu foarfecă.

— Slavă Domnului! Reynaud simţi picături de sudoare curgându-i pe faţă.

— O bandajăm, spuse repede doctorul, apoi Dumnezeu cu mila.

Reynaud clătină din cap, se ridică în picioare şi urmări îndeaproape cum doctorul o bandaja. Scoase din geantă o sticluţă cu un fel de poţiune în ea, îi spuse cum trebuia administrată doctoria când avea să se trezească pacienta, apoi plecă la fel de repede pe cât venise. Uzurpatorul îl urmă afară din cameră, probabil ca să îl conducă spre ieşire, şi Reynaud se întoarse spre Quick.

— Hai să o aranjăm.

Camerista încuviinţă din cap şi aduse apă proaspătă într-un lighean. Şterse cu cârpa şi uscă zona din jurul rănii în vreme ce Reynaud tamponă uşor chipul lui Beatrice. Nu se trezise încă, iar el o privi încruntat în timp ce îi scoase agrafele din păr şi îi aranjă şuviţele aurii pe pernă. Măcar nu părea să sufere deloc.

— E aranjată atât cât se poate, milord, spuse Quick. Rămân aici dacă…

— Nu, spuse el repede, întrerupând-o. Rămân eu. Lasă-ne singuri, te rog.

Camerista păru nesigură pentru o clipă, dar când Reynaud îi aruncă o privire urâtă, făcu o reverenţă şi părăsi încăperea, închizând uşa în urma ei.

Reynaud scoase pumnalul şi îl puse pe noptieră. Îşi scoase peruca şi o puse pe scaun. Apoi îşi trase cizmele din picioare şi se urcă în pat. O luă în braţe pe Beatrice, cu grijă şi delicateţe, sprijinindu-i partea nevătămată de el.

Îi dădu părul de pe faţă şi se simţi neputincios. Toată puterea lui, toată hotărârea lui nu făcea nici doi bani. Totul depindea de Beatrice şi de puterea pe care o avea ea.

— Trezeşte-te, scumpa mea, şopti el în părul ei. Doamne, te rog, trezeşte-te.

*

Ceva cald stătea lângă ea. Mare şi cald şi oh! se simţea atât de bine lângă el. Beatrice se mişcă puţin şi încercă să îşi îngroape nasul în căldura aceea, dar simţi o împunsătură într-o parte.

— Au.

— Nu te mişca.

Deschise larg ochii când auzi vocea aceea adâncă şi pentru o clipă privi lung în ochii negri încadraţi de gene dese şi întunecate. Avea nişte gene aşa de frumoase; era aproape geloasă. De ce trebuia să aibă un *bărbat...*

Mintea i se opri în loc la gândul acela şi apoi îşi reveni încet. Un *bărbat...*

Beatrice clipi nedumerită spre lordul Hope.

— Ce faceţi în patul meu?

— Am grijă de dumneavoastră.

Cuvintele lui erau blânde, dar chipul, nu. Îl studie, prea obosită ca să se ridice. Îşi scosese peruca, şi părul proaspăt tuns abia dacă era mai lung decât ţepii din barbă. Voia să îl atingă, să vadă dacă era moale sau înţepa. Cele trei păsări zburau sub ochiul lui drept şi semănau între ele, dar fiecare în parte era uşor diferită. Ochii lui întunecaţi ca noaptea o priveau, iar sprâncenele îi erau încruntate de îngrijorare.

— De ce trebuie să aveţi grijă de mine? şopti ea.

— Pentru că aţi fost rănită, spuse el, şi a fost vina mea.

— Cum?

— Erau trei asasini în faţa casei lui Jeremy Oates.

Beatrice îşi aminti – bărbatul cu albeaţă la ochi şi

ceilalţi indivizi mai mici de înălţime care hoinăreau pe stradă.

— De ce? De ce erau acolo?

— Ca să mă omoare, spuse el înverşunat.

Ea întinse o mână şi atinse una dintre cele trei păsări tatuate sub ochiul lui.

— De ce încearcă cineva să vă omoare? Ştiţi?

El închise ochii când îl atinse.

— Nu, nu ştiu. Vale crede că e cineva din trecutul nostru.

— Nu înţeleg. Îşi retrase mâna.

— Nici eu. El deschise ochii care erau de un negru intens. Tot ce ştiu este că aţi fost rănită din cauza mea.

Ea se încruntă, încă nedumerită.

— Dar de ce este vina dumneavoastră?

— Nu am reuşit să vă protejez, spuse el.

Ea ridică amuzată din sprâncene.

— Asta e datoria dumneavoastră? Să mă protejaţi?

— Da, spuse el. Este.

Şi îşi aplecă foarte încet capul spre ea. Beatrice privi cum îşi coborî capul spre ea, păsările erau din ce în ce mai aproape şi se gândi: „Mă va săruta”.

Şi o sărută.

Buzele lui erau mult mai moi decât şi-ar fi imaginat vreodată – şi se mişcau peste ale ei cu blândeţe fermă. O mai sărutase o dată, dar atunci totul se întâmplase atât de iute, că abia avusese timp să îşi dea seama ce simţea. De data asta, putea să o facă. Obrajii lui aspri îi zgâriau pielea, dar nu îi păsa. Era pierdută în senzaţia gurii lui, în parfumul lui – cald şi masculin – şi în sunetul respiraţiei lui care devenea din ce în ce mai rapid pe măsură ce îşi adâncea sărutul. Îi dezmierdă alene buzele cu limba, şi Beatrice se simţi atât de încântată că le întredeschise şi îl lăsă să intre. Gustul lui masculin îi invadă gura, şi ea scoase un geamăt uşor şi scurt, dar fu suficient pentru ca el să se retragă.

— Vă rănesc, spuse el, şi se strâmbă.

— Nu, răspunse ea, dar era deja prea târziu.

El se ridică din pat şi luă cu el căldura aceea minunată şi magia gurii lui.

Beatrice se bosumflă.

— O chem pe cameristă, spuse el, şi îşi trase cizmele în picioare. Vreţi ceva? Ceai? Nişte supă?

— Aş vrea nişte ceai, răspunse ea. Privi spre fereastră, dar draperiile erau trase. Cât e ceasul?

— E aproape noapte, spuse el. Aţi dormit toată ziua.

— Chiar aşa? Cât de straniu era să îşi amintească dimineaţa şi apoi nimic altceva până la înserare. Gândul o zdruncină. Aţi fost rănit!

El se întoarse şi se uită la ea.

— Poftim?

— Braţul dumneavoastră. Am văzut cum unul dintre bărbaţii aceia v-a rănit la braţ.

— Asta? El dădu la o parte mâneca hainei şi lăsă la vedere o cămaşă ruptă şi pătată de sânge uscat.

— Da, aceea! Se chinui să se ridice. De ce nu v-aţi îngrijit de ea?

El o împinse gingaş înapoi pe spate.

— Pentru că nu este importantă.

— Poate nu pentru dumneavoastră…

— Sst. Privirea lui era destul de aprigă. Aţi avut o zi grea şi rana trebuie să doară. Odihniţi-vă şi vin să vă văd când veţi fi îmbrăcată cum se cuvine.

Ieşi plin de încredere din cameră.

„Îmbrăcată cum se cuvine?” Beatrice se încruntă şi abia atunci îşi dădu seama că sub pătură nu avea nimic pe ea.

O, Doamne!

*

Era trecut de zece când Reynaud ajunse acasă la Vale şi începu să bată cu putere în uşă. Era prea devreme, dacă Vale era plecat la vreun eveniment, şi mult prea târziu ca Reynaud să fie primit, dacă prietenul lui îşi petrecea seara

acasă. Reynaud bătu iar. Din câte îşi dădea seama, Vale era singurul lui aliat, şi în clipa aceea chiar îi trebuia unul.

Uşa se deschise şi apăru silueta severă a unui majordom, a cărui expresie se schimbă foarte puţin când văzu că un gentleman bătea în uşă.

— Domnule?

Reynaud îşi făcu drum pe lângă bărbat. Nu avea de gând să stea la uşă ca un cerşetor.

— Lord şi Lady Vale nu primesc musafiri astăzi. Poate dacă…

— Nu mă întorc mâine, îl întrerupse Reynaud. Ori te duci tu să îl trezeşti, ori mă duc eu.

Majordomul se îndreptă de spate şi pufni.

— Dacă puteţi să aşteptaţi în salonul de zi, milord.

Reynaud se îndreptă spre camera indicată şi îşi petrecu următoarele zece minute plimbându-se dintr-o parte în alta a încăperii. Era pe punctul să renunţe şi să plece când Vale îşi făcu apariţia în uşa deschisă.

Vale intră agale, căscând şi legându-şi halatul în jurul mijlocului.

— Oricât de mult m-aş bucura că ai revenit printre cei vii, prietene, trebuie să ştii că insist să îmi dedic serile soţiei mele.

— Este important.

— La fel este şi armonia conjugală. Vale se îndreptă spre o tavă pe care erau o carafă şi nişte pahare. Ridică sticla. Coniac?

— Beatrice a fost înjunghiată azi-dimineaţă.

Vale se opri cu sticla în mână.

— Beatrice?

Reynaud flutură nerăbdător o mână.

— Domnişoara Corning. S-a interpus în calea unei tentative de asasinare a mea.

— Doamne sfinte, spuse Vale. Este bine?

— A leşinat şi a pierdut destul de mult sânge, murmură Reynaud, cu imaginea pielii delicate vătămate a lui Beatrice încă proaspătă în minte. Dar s-a trezit cam

acum o oră şi părea bine.

— Slavă cerului! Vale turnă nişte coniac într-un pahar şi luă o gură. Şi cât de apropiată îţi este domnişoara Corning?

Reynaud îi aruncă o privire.

— Nu atât de apropiată.

— Mă bucur să aud asta. Vale se aruncă într-un fotoliu. Sper să îşi revină complet ca să o ceri de soţie. Pentru că îţi spun, căsătoria este o adevărată binecuvântare de care se pot bucura toţi bărbaţii înţelepţi şi cu oarece talente în dormitor.

— Mulţumesc pentru gândurile tale, mârâi Reynaud.

Vale flutură paharul.

— Cu cea mai mare plăcere. Adică nu ai uitat cum să te porţi cu o doamnă în dormitor, nu?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ai fost departe de societatea rafinată ani de zile. Pot să-ţi vând nişte ponturi dacă ai nevoie de ele.

Reynaud miji ochii.

— Şi asta îmi spune un bărbat pe care a trebuit să îl scap de o târfă nebună pe vremea când aveam şaptesprezece ani?

— Doamne, am şi uitat de incidentul ăla.

— Eu nu, mormăi Reynaud. Avea o brută de peşte.

— Da, ei bine, argumentul ei a fost că am refuzat să îi plătesc de trei ori preţul atunci când a apărut peştele ei, nu că nu eram talentat în pat, sublinie Vale. Chiar şi la şaptesprezece ani, aş fi putut să îţi arăt o şmecherie, două…

— Jasper, mârâi Reynaud ca un avertisment.

Vale ascunse un rânjet în spatele paharului şi deveni serios când îl luă de la gură.

— Cine erau asasinii?

Reynaud se aruncă într-un fotoliu.

— Trei golani, cred că nu foarte pricepuţi. Erau conduşi de un bărbat cu albeaţă la un ochi.

— Chiar aşa? Vale îşi lăsă capul pe spate şi se uită

lung în tavan. Mai avea alte trăsături interesante care să îl facă mai uşor de recunoscut?

— Înalt, iute, ştia cum să folosească un cuţit. Reynaud ridică din umeri. Mă tem că nimic altceva.

— Ce culoare avea părul?

— Şaten.

— A. Vale se gândi o clipă. Îi mai trimit o scrisoare lui Munroe. Avem nevoie de el aici.

Reynaud se încruntă.

— Crezi că atacul e cumva legat de ce s-a întâmplat acum şapte ani?

— Da.

— De ce?

— Uite aici. Vale se aşeză pe marginea fotoliului – nu mai era aristocratul comod, ci un bărbat cu o inteligenţă profundă. Am crezut că ne-am blocat în găsirea trădătorului de la Spinner's Falls. Apoi, ai revenit tu acasă şi în mai puţin de o săptămână s-a atentat de două ori la viaţa ta. E un lucru extraordinar!

— Mă bucur că îţi provoc puţină bucurie, mormăi Reynaud.

Vale îi ignoră sarcasmul.

— Sunt mai sigur ca niciodată că ştii ceva important care ori îl va demasca pe trădător, ori îl va face în vreun fel vulnerabil.

— Deci, ai renunţat complet la ideea că în spatele atacurilor s-ar afla St. Aubyn? Reynaud ajunsese deja la acea concluzie, dar voia să ştie ce credea Vale.

Celălalt clătină din cap.

— Blanchard este un flecar infatuat, dar are suficientă minte cât să nu atenteze la viaţa ta. În plus, ştiu că omul nu îţi place, dar nu mi s-a părut niciodată atât de lipsit de principii încât să angajeze un asasin.

Reynaud se strâmbă.

— Asta e…

— Şi apoi, de ce ar încerca Blanchard să te ucidă când le-ai dat bârfitorilor destulă apă la moară noaptea trecută?

Reynaud se întoarse şi se uită la prietenul lui.

— Te înţeleg. Vale ridică din umeri. Dar trebuie să recunoşti că giumbuşlucurile tale de pe ringul de dans nu ţi-au ajutat cu nimic cauza.

— Vorbim despre Blanchard acum…

Vale flutură o mână şi îl întrerupse:

— Nu Blanchard e problema. Ne apropiem din ce în ce mai mult de trădătorul de la Spinner’s Falls. Nu ştiu cum, dar dacă ne gândim la atacuri, aşa trebuie să fie. Dacă îl aducem aici pe Munroe şi dacă ne punem minţile la contribuţie, poate aflăm ce şi cum, o dată pentru totdeauna.

— Foarte bine, spuse Reynaud uşor. Dar poate ar trebui să trimitem un mesager. Un călăreţ ajunge în Scoţia înaintea poştei. Sau mai degrabă mergi chiar tu?

— Trimitem un mesager cu o scrisoare. Vale sări în picioare şi se duse să scotocească după ceva prin birou, de parcă avea de gând să scrie o scrisoare chiar în clipa aceea. Se întâmplă că nu vreau să plec din Londra chiar acum.

Reynaud îl privi nedumerit şi fu uimit să vadă cum prietenul lui se înroşeşte.

— Soţia mea, ah, îl aşteaptă pe cel de-al şaselea viconte Vale. Sau poate pur şi simplu o stimabilă domnişoară – nu că mi-ar păsa dacă e una ori alta. Nu vreau decât un copil perfect sănătos şi care să nu semene prea mult cu tatăl lui.

Reynaud zâmbi.

— Felicitări, omule!

— Da, ei bine. Vale îşi drese glasul. Ea e un pic nervoasă cu toată povestea asta, aşa că păstrăm secretul cât putem. Înţelegi?

— Desigur.

Reynaud se încruntă. Melisande părea destul de sănătoasă, dar într-o sarcină puteau atâtea să meargă prost.

— Şi între timp, spuse Vale parcă fericit să treacă la

un alt subiect, cât îl aşteptăm pe Munroe, cred că ar fi prudent să facem nişte cercetări în legătură cu atacatorii tăi. Londra e imensă, dar nu se pot angaja prea mulţi asasini care să aibă albeaţă la ochi.

— Mulţumesc, spuse Reynaud şi, pentru prima dată în foarte, foarte mulţi ani, simţi că un prieten îi asigura spatele.

Ah, dacă ar fi putut să o protejeze şi pe Beatrice!

*

— Spuneţi-mi o poveste, spuse Beatrice.

Era culcată în pat – a patra zi de stat întinsă ca să „odihnească" – şi era peste măsură de plictisită. Purta o rochie de zi şi stătea sprijinită pe perne, dar era în mod cert ţintuită la pat.

— Ce fel de poveste? întrebă lordul Hope mai curând distrat.

Stătea într-un fotoliu lângă ea şi se presupunea că îi ţinea companie, dar avea în faţă un maldăr de hârtii de la avocaţii lui şi le tot citea.

— Aţi putea să îmi povestiţi când aţi făcut prima dată dragoste cu o femeie, spuse ea pe un ton firesc.

Urmă o tăcere în care Beatrice fu perfect convinsă că el nu îi auzise cuvintele, apoi el se uită la ea. Ochii lui negri străluceau şi atunci *ştiu* că o auzise.

— Încă vă reveniţi, aşa că propun să păstrăm povestea asta pentru altă dată.

— Cât de dezamăgitor, spuse ea, şi privi în jos cu sfială.

El îşi drese glasul:

— Poate v-ar putea distra altceva.

— Cum ar fi?

El ridică din umeri.

— V-ar plăcea să auziţi ceva despre viaţa mea din armată? Sau ce făceam eu şi Vale în şcoală?

Ea îşi înclină capul.

— Aş vrea să aud poveştile astea cândva. Dar acum mă întreb cum a fost viaţa dumneavoastră la indieni.

El se uită din nou în hârtiile lui, cu o urmă de încruntare între sprâncene.

— V-am spus deja: am fost prins şi făcut prizonier. Nu sunt prea multe de povestit.

Ea îl privi cu atenţie, conştientă că ar fi fost politicos să renunţe la subiect. Povestea despre cum fusese prins şi adus în tabăra indienilor era chinuitoare. Era evident că nu îşi dorea să vorbească despre anii lui de captivitate. Dar ea mai ştia – cumva, fără vreo explicaţie logică – şi că el minţea. Erau mult, mult mai multe de zis. Cât pentru şapte ani. Timp în care el se schimbase din băiatul zâmbitor din portret în omul aspru care se afla în faţa ei. Trebuia să afle cum se întâmplase aşa ceva şi poate, într-un fel sau altul, el chiar avea nevoie să i-o spună.

— Vă rog? rosti ea încet.

Pentru un moment, crezu că avea să fie refuzată. Apoi, el aruncă hârtiile pe jos.

— Foarte bine.

— Mulţumesc.

Privi în gol o vreme. Apoi clipi de câteva ori şi spuse:

— Da, ei bine. Gaho m-a vrut pentru că îi mai trebuia un vânător în familia ei. Trebuie să ştiţi că unii indieni au un obicei interesant. Iau prizonieri de război sau de prin incursiunile lor şi îi primesc în familia lor cu un fel de ritual de ceremonie. Aşa că eu am ocupat locul pe care l-ar fi avut un fiu în familia lui Gaho.

— Deci, ea era mama dumneavoastră adoptivă?

— Doar în teorie. Gura lui Reynaud se strâmbă. Eu eram, din toate punctele de vedere, un sclav.

— Oh.

Beatrice se gândi iar că trebuie să fi fost o lovitură teribilă pentru mândria lui – din viconte şi ofiţer în armata Maiestăţii Sale să devină un sclav.

— S-a purtat destul de bine cu mine. Se uită absent pe fereastra camerei ei. Cu siguranţă mai bine decât ne

tratăm noi prizonierii de război. Şi, bineînţeles, am fost bucuros că nu fusesem executat. Dar la urma urmelor, tot sclav eram şi nu puteam să îmi controlez în niciun fel viaţa.

Tăcu pentru o clipă.

— Şi care vă erau îndatoririle? întrebă ea.

— Să vânez. El o privi, cu gura strâmbată într-o grimasă. După un timp, am aflat că satul fusese la început mult mai mare, dar că tribul fusese decimat de o boală cu câţiva ani înainte. Unde pe vremuri fuseseră mulţi oameni în stare să facă rost de carne pe timp de iarnă, nu mai rămăseseră decât câţiva când am ajuns eu acolo. Am ieşit cu soţul lui Gaho, cu un alt bătrân căruia îi spuneam Unchiul şi cu Sastaretsi.

Ea tresări.

— Trebuie să fi fost teribil – să vânaţi cu bărbatul care avea de gând să vă ucidă.

— Eram cu ochii în patru tot timpul.

— Şi aţi încercat să scăpaţi?

El se uită în jos, spre hârtiile lui.

— N-a fost clipă în care să nu mă gândesc cum să scap. În fiecare noapte când îmi legau mâinile şi mi le prindeau în ţăruşi, mă gândeam la cum să dezleg nodurile. Unghiile îmi crescuseră la loc, dar mi-am dat repede seama că nu aveam cum să supravieţuiesc prea multă vreme de unul singur. Nu în miezul iernii când nu era suficientă carne şi tot satul putea să moară de foame. Ţara aceea e mare şi sălbatică. Zăpada poate uneori să-i ajungă unui om la piept. Eram la sute de kilometri în interiorul teritoriului francez.

Beatrice se cutremură.

— Sună crunt.

El încuviinţă din cap.

— Era atât de frig că îmi îngheţau genele când plecam la vânătoare.

— Ce vânaţi?

— Orice găseam, spuse el. Căprioare, ratoni, veveriţe, urşi…

— Urşi! Beatrice strâmbă din nas. Nu îi mâncaţi, nu?

El râse.

— Trebuie să mănânci mult până ajungi să te obişnuieşti, dar da…

Uşa se deschise şi el se opri. Quick intră cu o tavă cu ceai.

— Ceva pentru dumneavoastră, domnişoară. Puse tava jos. O, şi un bileţel pentru dumneavoastră, domnule.

Îi întinse lordului Hope o bucată de hârtie împăturită.

Beatrice îl urmări când luă ceaşca de ceai de la Quick. Lordul Hope se încruntă când citi, apoi mototoli hârtia şi o aruncă în foc.

— Sper că nu sunt veşti proaste, spuse ea uşor.

— Nu. Nimic de care să vă faceţi grijă. Se ridică din fotoliu. De fapt, ar trebui să vă odihniţi acum. Eu plec să mă ocup de nişte treburi.

— M-am odihnit patru zile, spuse ea spre spatele lui lat.

El schiţă un zâmbet peste umăr şi închise uşa în urma lui.

— M-am săturat să stau în pat, i se plânse lui Quick.

— Da, domnişoară, dar lordul Hope a spus că trebuie să mai staţi în pat o zi sau aşa ceva.

— Când a început toată lumea să asculte de el? mormăi copilăros Beatrice.

Dar Quick răspunse solemn la întrebare:

— Cred că de când a avut grijă de Henry, după ce a fost rănit, domnişoară. Şi apoi a părut că ştie exact ce trebuie să facă atunci când aţi fost rănită dumneavoastră. Camerista ridică din umeri. Ştiu că nu e încă oficial conte, domnişoară, dar e greu să nu ne purtăm aşa cu el.

— Pare să-şi fi intrat foarte bine în rol, murmură Beatrice.

În ultima săptămână, lordul Hope supraveghease îndeaproape îngrijirea ei. În plus, din ce-şi dădea seama din scrisorile pe care le citea el şi din conversaţiile cu slujitorii pe care le auzise, părea că primise rapoarte de la diferitele moşii şi proprietăţi Blanchard. Rapoarte pe care le primea

de obicei unchiul ei.

Nu îl mai văzuse pe unchiul Reggie din a doua dimineaţă după ce fusese ea rănită şi se întreba – mai degrabă vinovată – ce mai făcea. Oricât de mult protesta unchiul Reggie, totul se schimba pentru el. Trebuia să îi fie greu. Cu atât mai greu cu cât părea să creadă că ea era de partea lordului Hope. Dacă ar fi fost după ea, ar fi ţinut cu amândoi… numai de-ar fi lăsat-o.

Beatrice oftă. Era sătulă de stat în pat, sătulă să tot audă despre noutăţi şi evenimente la care nu participa.

— Mă ridic.

Quick o privi îngrijorată.

— Lordul Hope a spus…

— Lordul Hope nu e stăpânul meu, spuse rapid şi aruncă aşternuturile de pe ea. Să mi se pregătească trăsura.

După patruzeci şi cinci de minute, se plimba prin Londra în drum spre reşedinţa lui Jeremy. Nu îl mai văzuse din ziua atacului şi începea să fie cam îngrijorată. Lottie îi trimisese câte o scrisoare în fiecare zi şi un bucheţel de flori, dar Beatrice nu primise nicio veste de la Jeremy. Auzise măcar că fusese rănită?

Cerul se întunecase şi stătea să plouă când trăsura se opri în faţa reşedinţei lui Jeremy. Beatrice coborî din trăsură şi alergă spre treptele casei, apoi bătu la uşă. Cât aşteptă, aruncă o privire spre norii negri de deasupra ei, dorindu-şi ca Putley să se grăbească.

În cele din urmă, majordomul deschise uşa şi Beatrice dădu să treacă de el, spunând:

— Bună seara, Putley. Nu stau mult.

— O clipă, domnişoară, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

— Hai, Putley, după atâta timp, nu poţi măcar să te prefaci că mă cunoşti? Îi zâmbi, dar zâmbetul i se stinse pe chip de parcă nu ar fi existat niciodată.

Faţa majordomului era întunecată.

— Ce este? şopti ea.

— Îmi pare rău, spuse el, şi pentru prima dată chiar părea să fie aşa.

Ceea ce nu făcu decât să o îngrijoreze şi mai tare.

— Nu. Lasă-mă să intru. Lasă-mă să îl văd.

— Nu pot, domnişoară, spuse bătrânul majordom. Domnul Oates e mort. Mort şi îngropat.

Capitolul 10

Calul Prinţesei Seninătate fusese ucis şi, cum Longsword nu avea unul, fură nevoiţi să o ia la picior până la vizuina vrăjitoarei. Merseră toată ziua şi, chiar dacă prinţesa era mărunţică şi firavă, nu şovăi nicio clipă. La lăsarea nopţii, ajunseră la poalele muntelui pe care trăia vrăjitoarea. În întuneric, îndrumaţi doar de razele palide ale lunii, urcară muntele mare şi negru. Fiare ciudate se agitau în întuneric şi păsări triste urlau în noapte, dar Longsword şi prinţesa îşi continuară drumul. Iar când primele raze ale dimineţii se zăriră pe vârful muntelui, ajunseră în faţa castelului vrăjitoarei...

din *Longsword*

— Cum adică a ieşit? răcni Reynaud la majordom.

Stătea în picioare în holul de la intrare după ce se întorsese de la o întrunire de afaceri.

Bărbatul bătu în retragere, dar rămase neclintit, cu destul de mult curaj.

— Domnişoara Corning a spus că merge să îl viziteze pe domnul Oates, domnule.

— La naiba! Reynaud se răsuci pe călcâie, alergă spre uşa de la intrare şi o deschise cu putere. Ajutorul de grăjdar tocmai cotea după colţ cu calul lui. Hei! Adu-l înapoi!

Băiatul privi speriat spre el, dar făcu întocmai. Reynaud alergă pe trepte, se urcă pe cal şi o luă cu el la

trap. Văzuse biletul în după-amiaza aceea când îi ţinuse companie în dormitorul ei. Jeremy Oates murise cu două zile în urmă. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce părinţilor lui Oates le luase două zile ca să scrie biletul acela scurt. Ştia că ar fi trebuit să îi fie ruşine că citea scrisorile lui Beatrice, dar îşi dorise să o protejeze câtă vreme îşi revenea de pe urma teribilei răni pe care i-o făcuse lovitura de cuţit. Intenţionase să îi dea cu blândeţe vestea morţii prietenului ei. Să o ţină în braţe când avea să plângă. La naiba! Se alesese praful de planul lui de a îndulci lovitura. Îşi zori calul la galop şi trecu periculos de repede printre căruţe şi pietoni.

Cinci minute mai târziu când coti spre strada lui Oates, primul lucru pe care îl zări fu Beatrice rămasă în picioare în capul scării din faţa reşedinţei, arătând ca un copil al nimănui. Sări de pe cal şi aruncă frâiele unuia dintre lacheii care se îngrijea de trăsura ei. Apoi urcă uşor treptele. O picătură mare de ploaie căzu, apoi a doua, apoi începu un potop în toată regula.

Fură udaţi numaidecât.

O luă cu blândeţe de braţ.

— Hai, Beatrice.

Ea îl privi, şi ploaia se prelingea pe faţa ei asemenea lacrimilor.

— A murit.

— Ştiu, murmură el.

— De unde? întrebă ea. Cum să moară? Doar l-am văzut zilele trecute şi era bine.

— Hai acasă. Dădu să o conducă în jos, pe trepte. Eşti încă bolnavă.

— Nu! Îşi smuci brusc braţul şi îl surprinse într-atât că scăpă din strânsoarea lui. Nu! Vreau să îl văd. Poate se înşală. Abia dacă se uită la el. Poate că este doar… doar… Se îndepărtă târşâindu-şi picioarele şi privi frenetic în jur. Vreau să îl văd.

Se îndreptă înapoi spre trepte.

El ajunse într-o clipită în spatele ei şi o luă pe sus.

— Trebuie să mergi acasă.

— Nu! Dădu din mâini şi îl lovi – era greu de spus dacă voit sau nu. Dă-mi drumul! Lasă-mă să îl văd!

Nu mai încercă să se certe cu ea. În schimb, alergă pe treptele ude şi o urcă în trăsură.

— Acasă! urlă spre vizitiu înainte să se suie şi el în trăsură.

Lacheul trânti uşa în urma lui şi trăsura se puse în mişcare.

O cuprinse în braţe ca să nu se mai mişte şi să nu i se desprindă copcile din rană, dar ea rămase nemişcată. Trupul îi era cutremurat de suspine adânci şi grele.

Îşi sprijini bărbia în părul ei ud.

— Îmi pare rău.

— Nu e drept, spuse ea înăbuşit.

— Nu, nu este.

— Era atât de tânăr.

— Da.

Şoptea în părul ei, mângâindu-i tandru obrazul, umărul şi lăsând-o să plângă ghemuită în el. Durerea ei era necontrolată, copilărească şi sălbatică, lipsită de graţie, şi emoţia aceea atât de sinceră îl zgudui profund. Femeia asta era adevărată. Poate că el nu avea să mai fie niciodată domnul civilizat pe care îl merita, dar ea era exact ce îşi dorea el. Ce îi trebuia. Era caldă şi afectuoasă şi ea era *acasă.*

Pe ea o voia.

Aşa că atunci când trăsura se opri în faţa reşedinţei Blanchard – casa *lui* – o luă în braţe şi o purtă pe trepte şi prin casă aşa cum făcuseră strămoşii lui cu miresele lor. Trecu de majordom, de lachei şi servitoare, şi cu toţii se dădură la o parte ca să le facă loc lui şi trofeului său.

— Să nu ne deranjeze nimeni, spuse el, şi apoi urcă scările spre camera ei. Dormitorul principal – cel folosit de tatăl lui şi de toţi conţii Blanchard înaintea lui – ar fi fost mai potrivit pentru ce avea el de gând să facă, dar era folosit de uzurpator şi oricum nu mai conta. Era ceva care

ţinea doar de ei doi şi de nimeni altcineva.

Ajunse la camera ei şi intră. Servitoarea era acolo, tremurând lângă dulap.

— Lasă-ne, spuse el, şi ea făcu întocmai.

O aşeză cu delicateţe pe Beatrice în pat. Faţa îi era încă îngropată în umărul lui şi era lipsită de vlagă, ca o păpuşă de cârpe.

— Nu, spuse ea încet, deşi el habar nu avea de ce se mai împotrivea. Probabil că nici ea.

— Eşti udă, spuse el uşor. Trebuie să te usuc.

Se ridică în picioare, fără vreo urmă de împotrivire, şi el îi desfăcu uşor corsajul, dând la o parte materialul umed de pe corpul ei. O făcu fără emoţie. Era important să o încălzească şi să se asigure că rana nu se redeschisese. Când rămase goală, luă un prosop din dulap şi o şterse peste tot, uscă fiecare părticică udă. Pielea îi era albă şi fină, netedă şi frumoasă. Îi scoase agrafele din părul pe care i-l şterse cu prosopul, privind cum firele mătăsoase de aur se ondulau în jurul degetelor lui. Când termină, înmuie un colţ al prosopului în ligheanul de pe masa de toaletă şi îi şterse faţa. Obrajii îi erau înroşiţi, pleoapele şi buzele umflate şi ştia că nu era în cea mai bună formă, dar mădularului lui nu îi păsa. Se întărise din clipa în care intrase în încăpere.

În cele din urmă, dădu la o parte cuvertura şi o luă în braţe, apoi o aşeză pe pat şi trase aşternutul peste ea ca să îi fie cald.

Ea se încruntă abia după ce el se dezbrăcă de haină şi începu să-şi desfacă nasturii de la vestă.

— Ce faceţi? întrebă ea.

*

O durea în piept. Inima şi plămânii şi sânii, toate o dureau cu fiecare răsuflare pe care o scotea. Se simţea de parcă o parte din ea fusese sfâşiată şi distrusă şi nu avea să îşi mai revină niciodată. Jeremy murise. Murise, iar ea nu

aflase până când nu-i spusese Putley. Nu ar fi trebuit să afle? Nu ar fi trebuit să simtă cumva că murise?

Gândul acela şi durerea chinuitoare o speriară, apoi îl privi pe lordul Hope. O purtase în camera ei şi o dezbrăcase. Trebuia să fie scandalizată, dar nu, pur şi simplu nu mai avea putere de aşa ceva. Iar acum… acum el părea să se dezbrace.

Se uită la el, doar puţin curioasă.

— Ce faceţi?

— Mă dezbrac, spuse el, şi cuvintele lui aveau sens pentru că el chiar se dezbrăca.

Se dezbrăcă de vestă şi de cămaşă şi ea îl privi detaşată. Braţele lui erau puternice şi bronzate. Purtase cămaşă cât locuise cu indienii? Îşi desfăcu nasturii de la pantaloni şi îl văzu dându-şi-i jos. Lenjeria era strânsă pe părţile lui masculine şi, în orice altă situaţie, Beatrice ar fi fost interesată de privelişte, dar în clipa aceea nu simţea… nimic.

Sau aproape nimic.

— Dar de ce? întrebă ea şi, în ciuda tristeţii, ştia că părea ca un copil mic.

— De ce ce? întrebă el şi îşi trase cizmele şi şosetele din picioare.

— De ce vă dezbrăcaţi?

— Pentru că am de gând să mă culc cu tine, spuse el, şi se dezbrăcă şi de lenjerie.

Ei bine, cu siguranţă că nu mai văzuse aşa ceva înainte. Mădularul lui se ridica mândru asemenea unui soldat, gros şi plin, de un roşu purpuriu, mai ales spre vârf. Ea îl privi uimită. Apoi lordul Hope se îndreptă spre ea, partea aceea a lui legănându-se la fiecare pas, şi se băgă în pat lângă ea. O luă în braţe şi era atât de fierbinte. Fierbinte ca un cuptor, iar ea oftă uşor pentru că trupul lui tare şi înfierbântat se simţea atât de bine pe pielea ei rece.

Se uită la el – era atât de aproape, cu ochii lui negri la doar câţiva centimetri de ea – şi spuse:

— E mort şi nu îl voi uita niciodată.

— Da, ştiu, răspunse el.

— Vreau să mor şi eu.

Ochii lui deveniră severi.

— Nu te voi lăsa.

Şi o sărută. Gura îi era fierbinte, şi de data asta nu mai tărăgănă, căci limba lui îi invadă gura. Ea scoase un geamăt uşor. Avea gust de ploaie şi sare, şi deodată se gândi că nimic altceva nu avea o savoare mai plăcută. Îl prinse de umăr şi îi simţi pielea goală şi masculină în care îşi înfipse unghiile. Dacă nu i se permitea să moară, atunci avea să trăiască şi să uite de toţi şi de toate pentru moment.

În clipa aceea, nu mai erau decât ei doi, împreună în patul acela primitor.

El îşi trecu degetele prin părul ei, îi cuprinse ceafa şi o ţinu nemişcată în timp ce limba lui îi explora gura. Se mişca înăuntru şi în afară până ce ea îi prinse limba şi o supse, iar el scoase un sunet de încuviinţare. Apoi se rostogoli şi se urcă deasupra ei, iar Beatrice îşi simţi sânii gâdilaţi şi excitaţi de părul de pe pieptul lui.

Ea scoase un sunet adânc şi gutural şi el îşi înălţă capul.

— Te doare?

— Nu. Încercă să îl tragă înapoi ca să o sărute, dar el rămase nemişcat, împotrivindu-i-se.

— Eşti sigură?

— Da.

O spuse uşor răstit, pentru că sărutările lui îi lipseau. I se părea că el nu voia decât să o tachineze. Apoi, el se mişcă începând să îi depărteze coapsele cu unul din genunchi. Privirile li se întâlniră, şi Beatrice zări colţul gurii lui arcuit în sus.

— Eşti sigură?

— Da… spuse ea, dar nu se putea concentra pentru că simţi cum una din coapsele lui pătrunse blând între ale ei. Îşi desfăcu picioarele şi îl acceptă, dar el nu se opri acolo. Continuă să se apropie până ce atinse punctul de

întâlnire al coapselor ei şi se adânci în feminitatea ei, deschisă pentru el.

Ochii ei se măriră.

Ochii lui coborâră spre ea, păsările tatuate părând sălbatice şi păgâne.

— Nu te doare? întrebă el cu blândeţe.

— Nu… o! Respiră întretăiat pentru că el se mişca şi apăsa, iar combinaţia era pur şi simplu divină. Mai fă-o o dată, îi ceru ea.

El zâmbi, cu dinţii atât de albi pe pielea cafenie.

— Sunt la dispoziţia doamnei.

Şi o sărută adânc. Ea îşi deschise gura larg, dornică să îl savureze întru totul şi să experimenteze tot ce putea să-i arate. Când o apăsă din nou, ea se arcui sub el, se zvârcoli şi se împinse spre el. Voia… *mai mult.* Mult mai mult.

Îşi despărţi gura de a lui şi îl privi.

— Fă-mă a ta.

Hope nu păru să fie uimit.

— Nu încă.

— De ce nu? Îşi desfăcu îmbietor picioarele. Putea să simtă cum mădularul lui îi apăsa coapsa. Nu asta urmează? Nu asta vrei?

— Nu încă, spuse el chinuitor şi îşi apăsă iar gura pe a ei. Dar nu se opri doar la sărut. Buzele lui moi o dezmierdară şi alunecară spre gâtul ei. Linse arcuirea sânului şi îi cuprinse sfârcul în gură.

I se tăie răsuflarea.

— O, te rog, acum.

— Nu încă, şopti el şi îi simţi răsuflarea peste sânul umed şi sensibil.

El se ridică în mâini şi îşi aduse ambele picioare între coapsele ei. Era atât de deschisă şi de dornică, în aşteptarea deznodământului inevitabil.

Dar acesta întârzia să apară. El se aplecă ca să se aşeze mai bine şi îşi aranjă mădularul între faldurile ei umede. Apoi, se apropie de ea şi se apăsă pe cel mai sensibil punct al ei.

Ea se răsuci şi răsuflă întretăiat sub el.

— Ce faci?

Chipul lui era aprig, crucea din ureche strălucind pe pielea lui.

— Te pregătesc.

Ea îl privi cu ochi mijiţi.

— *Sunt* pregătită.

Buzele lui se arcuiră în sus, dar nu chiar într-un zâmbet.

— Nu încă.

Se aplecă şi îi prinse buza te jos între dinţi şi o muşcă uşor, continuând să se frece de ea. Şi ceva se aprinse acolo jos. O flacără pâlpâi şi se aprinse, din ce în ce mai mult, răspândindu-se în pântecul ei şi ameninţând să o mistuie complet.

— Opreşte-te, strigă ea, dar vocea îi fu înăbuşită sub buzele lui.

El îşi deschise gura peste a ei şi înghiţi cu totul geamătul ei de plăcere.

— Acum, spuse el când îşi înălţă capul. Acum este timpul. Pune-mă unde vrei să mă ai.

Îi prinse mâna şi o puse între trupurile lor, îndreptând-o spre mădularul lui tare. Îi înfăşură degetele în jurul căldurii lui, apoi el îşi luă mâna. O privi.

— De tine depinde.

Ea se uită la el.

— Dar nu ştiu…

— O vrei? Mărgele de sudoare se prelingeau pe buza de sus.

Beatrice îşi dădu seama că Reynaud încerca din răsputeri să nu se mişte.

Îşi umezi buzele.

— Da.

— Atunci – o îndemnă cu şoldurile lui, iar mădularul alunecă prin degetele ei – fă-o.

Aşa că Beatrice îi arătă unde credea că trebuia să fie şi simţi cum vârful alunecă prin faldurile feminităţii sale,

întrebându-se dacă cele ce se întâmplau erau cu putinţă sau aievea. Se uită în ochii lui negri şi adânci şi se întrebă pentru o clipă dacă nu îşi pierduse cumva minţile.

Apoi, el se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Eşti sigură?

Acea secundă de tandreţe o ajută să ia o hotărâre.

— Da.

Nu era blând. Nu încercă să o ia uşor. O pătrunse repede şi intens, iar ea se zvârcoli de durere. Ardea. Se rupea. Ceva nu era bine.

Îşi apăsă palmele pe pieptul lui.

— Nu.

— E prea târziu. Eşti a mea acum. Eşti atât de moale, atât de strâmtă, şopti el ca un duh rău. Buza lui de sus se arcui într-un extaz erotic. Vreau să rămân în tine pentru totdeauna. Aş face dragoste cu tine la infinit.

O pătrunse iar şi chiar dacă duru, nu fu la fel de rău ca prima oară. Se aplecă şi atinse cu limba colţul gurii ei.

— Pot să îţi miros feminitatea, atât de fierbinte în jurul meu. Mă faci să tremur de dorinţă.

Ea îi atinse chipul şi urmări încet cu degetul păsările umede. Era adevărat? Tremura pentru ea? Nu şi-ar fi imaginat niciodată, nici prin gând nu i-ar fi trecut că putea să îl afecteze într-atât.

El închise ochii de parcă l-ar fi durut.

— Încerc să mă abţin, să o fac încet, dar nu pot. Îşi coborî capul, şi crucea de fier mângâie sânul lui Beatrice. Nu pot.

Şi o pătrunse din nou, iute şi cu putere. Ea gemu. Chiar dacă nu o mai durea, nu simţea aceeaşi plăcere ca în clipele în care o mângâiase cu coapsele lui. Îi privi chipul sever şi pătrunzător deasupra ei şi simţi cum alunecă înăuntrul ei. Era pe ea şi în ea, o domina fizic, dar el părea să fie cel vulnerabil, şi Beatrice era fascinată. Răsuflarea lui era aspră, întretăiată; ochii îi erau pierduţi şi disperaţi, gura îi era mistuită de dorinţă. Întinse mâna şi îi mângâie obrazul.

El închise ochii.

— Beatrice. Beatrice.

Se aplecă şi o sărută aprig, nestăpânit şi cu disperare, iar ea îi întoarse sărutul, uimită că îl făcuse să atingă punctul culminant.

Deodată, el se arcui şi se cutremură, şi trupul lui masiv se zgudui. Îşi cufundă capul între sânii ei şi îşi înăbuşi urletul, tremurând din tot trupul.

Apoi în încăpere se aşternu tăcerea. Îi simţi greutatea pe ea şi ascultă răpăitul ploii care bătea în geam. Trebuia să se mişte – să îl facă şi pe el să se mişte –, să se ridice şi să se ocupe de tragedii, de pierderi şi de viaţa ei.

În schimb, adormi.

*

Îl trezi bubuitura tunetului de afară şi sunetul lin al respiraţiei femeii de lângă el. Fiecare muşchi din trupul lui, fiecare tendon era complet relaxat, şi zâmbi chiar înainte să deschidă ochii. Pentru prima dată în şapte ani, se simţea… împăcat. Întoarse capul spre femeia de lângă el. Femeia care îi provocase o plăcere atât de copleşitoare.

Beatrice dormea. Părul de culoarea grâului îi era încâlcit în jurul feţei. Buzele ei dulci erau uşor întredeschise, sprâncenele ei minunate erau împreunate de parcă şi în somn şi-ar fi jelit prietenul. Voia să netezească încreţitura aceea, voia să îi şteargă suferinţa, dar era imposibil. Nu putea să îi vindece durerea, dar putea să se asigure că nu avea să mai fie rănită niciodată. Era mult prea importantă pentru el. Îl făcea să se simtă complet. Sănătos şi calm. Ştia că trebuia să acţioneze în grabă ca să îşi întărească poziţia.

Dădu uşor la o parte cuvertura şi se ridică din pat. Se întinse şi simţi cum îi trosneşte coloana, apoi se aplecă să îşi recupereze de pe jos lenjeria de corp.

Nu se mişcase prea silenţios pentru că atunci când se îndreptă, îi întâlni ochii cenuşii.

Aruncă lenjeria şi se duse la ea.

— Eşti bine?

Ea clipi somnoroasă şi se înroşi fermecător.

— Sunt... mai curând întristată.

— Îmi pare rău. Se aşează pe pat şi îi dădu părul de pe faţă. Rămâi aici şi trimit camerista să-ţi aducă apă fierbinte.

Un colţ al gurii ei se arcui trist în jos.

— Ar fi bine.

— Poţi să stai în pat toată ziua, spuse el blând.

Îşi întoarse privirea de la el.

— Dar Jeremy…

— Aflu ce aranjamente a făcut familia lui – unde l-au înmormântat. Se aplecă şi o sărută gingaş pe obraz.

Ea îl luă de mână.

— Mulţumesc.

El încuviinţă din cap şi îşi îndreptă spatele, apoi îşi culese de pe jos lenjeria. O îmbrăcă şi încheie nasturii.

Beatrice se încruntă.

— Cât e ceasul? Cât timp ai fost închis cu mine aici?

El se uită la ceasul de pe poliţă.

— Ceva mai mult de o oră şi jumătate.

— O, Doamne! Se chinui să se ridice. Aşternuturile alunecară, şi sânii ei frumoşi rămaseră dezgoliţi. Se acoperi de îndată.

— Ce va crede Quick... sau unchiul?

El se opri din încheiatul pantalonilor şi se uită la ea. În aşternuturile albe, părea atât de tânără, cu părul vâlvoi şi cu ochii cenuşii care îl priveau serioşi. Abia îşi pierduse prietenul din copilărie. Poate că nu se gândise la viitor aşa cum făcuse el.

— Vor crede că m-am culcat cu tine.

Beatrice rămase cu gura căscată.

— Trebuie se pleci imediat.

El îşi încleştă maxilarul şi îşi luă cămaşa.

— Beatrice…

— Repede! Dacă pleci chiar acum, inventez eu ceva cu Quick. Cred că putem să găsim o soluţie. De parcă nu s-

ar fi întâmplat nimic niciodată.

Reynaud se încruntă, căci nu îi plăcea deloc ce auzea. Nu dădea nici doi bani pe ce aveau să creadă ceilalţi, cu atât mai puţin unchiul ei, dar Beatrice se făcu palidă. La naiba, nu voia să o mâhnească!

Se aplecă spre ea şi îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a şoldurilor ei.

— Plec, dar nu sunt vreun flăcău neisprăvit care să fie gonit din patul tău, doamnă.

Şi o sărută înainte ca ea să se împotrivească. Apăsat şi înflăcărat, profund fără vreun alt preludiu. Femeia aceea era a lui, şi nu avea nici în ruptul capului să îi dea timp de gândire după ce el îşi revendicase drepturile asupra ei.

Se îndreptă de spate şi privi în ochii ei cenuşii şi uluiţi.

— Treaba asta e departe de a fi rezolvată.

Şi părăsi încăperea, culegându-şi de pe jos restul hainelor.

Capitolul 11

O sută de războinici furioşi năvăliră pe porţile castelului. Erau îmbrăcaţi în armuri atât de negre, că nu se răsfrângea nicio lumină în ele, şi îşi urlară atât de tare strigătele de luptă, că aerul însuşi se cutremură. Se năpustiră spre Longsword. Ai putea crede că o asemenea desfăşurare de forţe ar fi făcut pe oricine să fugă mâncând pământul, dar nu pe el.

Longsword se păstră tare şi ferm pe poziţii şi îşi flutură sabia grea în aer. Lama ei străluci în soare; sudoarea i se prelingea pe fruntea lată, iar capetele armatei vrăjite căzură ca frunzele în vânt. Se luptă vreme de o oră şi, la sfârşitul acelei ore, nu mai trăia nici măcar unul dintre războinicii negri...

din *Longsword*

— Şi chiar te-a ameninţat că va mai face dragoste cu tine? întrebă Lottie în după-amiaza următoare, părând mai entuziasmată decât fusese în ultimele zile.

— Nu în atât de multe cuvinte, spuse încet Beatrice. Dar se subînţelegea.

Cele două doamne erau în trăsura lui Lottie şi se îndreptau spre reşedinţa doamnei Postlethwaite.

— Cât de pasionant! exclamă Lottie. E ca o piesă proastă.

— Dar nu este o piesă proastă, răspunse morocănos Beatrice. Este viaţa mea. Of, ce mă fac, Lottie? M-am oferit lui.

— Ei, *te-ai oferit!* Cum poate cineva să se ofere unui bărbat, te întreb?

Beatrice se încruntă.

— Nu ştiu cum altfel să îi zic. Nu mai sunt fecioară.

— Şi ce dacă? întrebă îndrăzneţ Lottie. E doar puţin sânge şi un act care durează cinci minute sau aşa ceva…

— Ceva mai mult de cinci minute, murmură Beatrice şi se îmbujoră.

Lottie flutură o mână cu care alungă comentariul prietenei ei.

— În *orice* caz, nu cred că ar trebui să îţi decidă întreaga viaţă.

— Dar dacă aştept un copil?

— Foarte puţin probabil după doar o singură dată.

— Da, dar…

— În plus, a profitat clar de tine. Vreau să zic, chiar după ce ai aflat de sărmanul Jeremy! Nu a fost deloc cinstit. Nici măcar nu cred că ar trebui să se pună.

Beatrice se încruntă, nesigură de ce voia să spună Lottie prin „să se pună”.

— Fii atentă, continuă Lottie nepăsătoare. Nu poţi fi sigură decât după vreo două luni. Totuşi, am auzit de doamne care nu au ştiut de asta decât în clipa în care au ţinut în braţe un copil care se zvârcolea.

Beatrice gemu.

— Dar, în orice caz, spuse Lottie în grabă, nu trebuie să iei o decizie chiar acum. Doar pentru că ţi-a furat virginitatea nu înseamnă că trebuie să pună stăpânire pe întreaga ta viaţă. Dacă decizi că vrei să ai alţi iubiţi?

— Dar nu *vreau* alţi iubiţi.

— La urma urmei, de ce să te legi de un singur bărbat? Ai putea să devii o curtezană elegantă şi absolut scandaloasă!

Beatrice oftă. Din moment ce îl părăsise pe domnul Graham, Lottie părea să încurce propria viaţă cu situaţia dificilă în care se afla Beatrice. Cu toate astea, Beatrice observă că Lottie nici nu îşi găsise alţi iubiţi, nici nu ducea viaţa pasională a unei curtezane.

— Nu vreau să devin o curtezană elegantă şi scandaloasă, spuse Beatrice. Şi chiar trebuie să iau o decizie, pentru că lordul Hope nu e omul care să stea cu mâinile în sân şi să îi lase pe ceilalţi să se hotărască. Va decide el pentru mine dacă nu o fac eu mai repede.

— Hmm, asta e o problemă.

— Da, este. Beatrice se uită la mâinile ei şi încercă să priceapă ce simţea. Aş vrea să ştiu ce simte pentru mine – sau dacă *poate* să simtă ceva.

— Ce vrei să spui?

— Uneori este atât de rece, Lottie, de parcă orice urmă de blândeţe ar fi avut vreodată, orice capacitate de a iubi s-ar fi năruit în anii petrecuţi în Colonii. Beatrice se uită la prietena ei ca să îşi dea seama dacă se făcea înţeleasă.

— Nu ai de unde să ştii dacă poate să te iubească.

Beatrice încuviinţă cu amărăciune din cap.

Lottie păru că îşi pierde buna dispoziţie.

— E greu de spus, nu? Bărbaţii nu au aceleaşi gânduri şi scopuri ca noi, femeile. Lottie căzu o clipă pe gânduri şi continuă: Nici nu sunt sigură că ei ştiu când iubesc şi când nu.

Şi aceea era problema, nu-i aşa? se gândi Beatrice îmbufnată. Cum putea să înţeleagă motivele lordului Hope,

când nu putea să înţeleagă bărbatul din el? făcuse dragoste cu ea pentru că îi păsa de ea? Sau din vreun alt motiv mai subtil, pur bărbătesc, poate chiar de plăcere? Doar ea îşi dorea să complice situaţia, în inima ei, o parte ascunsă nu şi-l dorea decât pe el, indiferent dacă Reynaud simţea sau nu acelaşi lucru. Şi ştia că era un lucru periculos. Risca să sufere îngrozitor dacă doar ea era singura care iubea.

În clipa aceea, trăsura se opri în faţa casei doamnei Postlethwaite, şi gândurile lui Beatrice o luară pe alt făgaş.

— Vezi trăsura domnului Wheaton?

Cercetă strada în lung şi în lat. În spatele lor mai erau două trăsuri şi câţiva oameni voinici zăboveau în dreptul casei de alături. Miji ochii – nu arătau deloc ca bandiţii care îi atacaseră zilele trecute. Erau mult prea bine îmbrăcaţi.

— Nu, răspunse Lottie. Dar trebuie să fi intrat pe la grajduri ca să nu facă vâlvă.

Avea logică. Aceea era abia a treia întâlnire clandestină a Societăţii Prietenii Veteranilor pe care o înfiinţase domnul Wheaton. Dacă nu era vorba de o reuniune a societăţii, Beatrice nu ar fi ieşit deloc din casă; Jeremy murise de prea puţin timp. Dar cumva se afla acolo pentru Jeremy. El îi vorbise despre ideile domnului Wheaton în legătură cu soldaţii şi despre ce se întâmpla cu ei după ce se retrăgeau din armata Maiestăţii Sale. Lui Jeremy îi păsase enorm de oamenii care serviseră sub comanda lui. Dorise ca ei să se pensioneze cu destui bani astfel încât să nu ajungă să cerşească. Sărmanele creaturi erau atât de des văzute la colţ de stradă, cu hainele lor roşii, fără picioare sau cu un ochi lipsă şi cu o cănuţă de tinichea în mână. Beatrice ridică din umeri. Era sigură că Jeremy ar fi înţeles de ce ea se afla acolo în ziua aceea.

Coborî cu Lottie din trăsură şi îşi spuseră numele majordomului care le deschise uşa. Într-o clipă, fură conduse într-un salon micuţ, dar cochet, şi doamna Postlethwaite le ură bun venit.

— Cât de frumos din partea dumneavoastră că aţi venit, domnişoară Corning, doamnă Graham.

Doamna Postlethwaite le luă mâinile şi le strânse cu delicateţe, apoi le conduse spre divan. Era o doamnă de vârstă medie, îmbrăcată mereu în tonuri sobre de gri şi negru, cu părul argintiu prins în coc şi acoperit cu o bonetă. Doamna Postlethwaite îşi pierduse soţul, colonelul Postlethwaite, în bătăliile de pe Continent, cu câţiva ani în urmă. Rămăsese cu un venit frumuşel şi cu mult timp la dispoziţie pe care se hotărâse să îl folosească ajutându-i pe bărbaţii conduşi în luptă de soţul ei. Bărbaţi pe care ajunsese chiar să îi cunoască în anii în care îl însoţise pe colonelul Postlethwaite în campanie.

După ce gazda lor le conduse înăuntru, Beatrice privi în jur. În afară de doamna Postlethwaite, mai erau poate vreo şase domni între vârsta a doua şi a treia. Beatrice şi Lottie erau singurele doamne din cameră, şi Beatrice era foarte bucuroasă că doamna Postlethwaite le indusese şi pe ele în societate.

Doamna Postlethwaite le oferi ceai şi nişte biscuiţi, apoi domnul Wheaton îşi făcu apariţia în încăpere. Era un tânăr nu foarte înalt, iar părul lui de un şaten-deschis era prins simplu la spate şi nu era pudrat. Ca de obicei, avea pe chip o expresie îngrijorată. Doamna Postlethwaite le spusese la un moment dat că starea de sănătate a doamnei Wheaton nu era prea bună şi de ceva vreme zăcea la pat. Trebuia să fie foarte obositor să ai grijă de o soţie bolnavă şi să te ocupi şi de toate sarcinile pe care le aveai ca membru al parlamentului.

Domnul Wheaton ţinea în mână un teanc de hârtii pe care le puse pe masă, apoi îşi drese glasul. Se făcu linişte în cameră, încuviinţă din cap când atenţia celor prezenţi se îndreptă spre el şi spuse:

— Prieteni, vă mulţumesc că aţi venit astăzi. Sunt nişte chestiuni de mare însemnătate pe care trebuie să le discutăm în privinţa proiectului de lege şi a membrilor din parlament pe care cred că putem conta ca să voteze în favoarea noastră. Deci, acum…

Beatrice se aplecă mai aproape când domnul

Wheaton începu să vorbească despre planurile lui, dar se gândi cât de mult i-ar fi plăcut lui Jeremy să fie acolo. Nu se ţinuse de promisiunea pe care i-o făcuse. Murise înainte ca proiectul de lege al domnului Wheaton să fie votat. Beatrice îşi putuse respecta cuvântul dat, dar îşi promise că nu avea să dea greş cu legea veteranilor. Urma să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să ajute proiectul de lege şi pe toţi soldaţii care luptaseră pentru Anglia. Proiectul *avea* să fie votat. Urma să se îngrijească personal de acest lucru.

Pentru Jeremy.

*

— Bărbatul care te-a atacat se numeşte Joe Cork, spuse Vale şi se aruncă pe un fotoliu.

Reynaud răsfoia raportul primit de la avocatul său şi se uită lung la vechiul lui prieten. Se aflau într-un salon micuţ din spatele reşedinţei Blanchard, pe care începuse să îl folosească drept birou. Sigur că exista un birou al contelui, care era însă folosit de uzurpator, iar avocaţii lui Reynaud îl sfătuiseră să aibă răbdare. Aşa că salonul acela devenise refugiul temporar pentru întâlnirile lui. Dar nu intenţiona, nici în ruptul capului, să îşi părăsească reşedinţa.

— Deci, l-ai găsit? îl întrebă pe Vale.

Vale se strâmbă.

— Nu chiar găsit, nu. Nemernicul pare să fi dispărut. Mai mulţi amărâţi l-au recunoscut după descrierea pe care le-a făcut-o omul meu, Pynch.

— Pynch?

— Nu îl cunoşti pe Pynch, nu? Vale îşi frecă nasul. Ei bine, l-am angajat după ce s-a întâmplat la Spinner’s Falls. Mi-a fost ordonanţă în armată şi acum este arogantul meu valet.

— Aşa deci. Reynaud apăsă pana pe hârtia din faţa lui. Şi ce legătură are asta cu asasinul?

Vale ridică din umeri.

— Ei bine, l-am trimis pe Pynch să cerceteze. E uimitor cum poate să stoarcă informaţii chiar şi de la cei mai puţin dornici să vorbească. Dar se pare că Joe Cork ăsta şi-a luat zborul. Nu l-a mai văzut nimeni de câteva zile.

Reynaud se lăsă pe spate în fotoliul lui.

— La naiba! Speram să aflu cine l-a angajat.

— Recunosc că ne ţine pe loc. Vale îşi ţuguie buzele şi se uită o clipă în tavan. Te-ai gândit să angajezi nişte paznici?

— Am făcut-o deja. Reynaud se aplecă în faţă. Dar nu pentru mine. Pentru domnişoara Corning. S-au apropiat mult prea mult de ea data trecută. Dacă pumnalul lovea un pic mai sus…

Nu mai continuă firul gândurilor pentru că nu îi plăcea să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Noaptea trecută se visase cu sângele lui Beatrice pe mâini.

Vale îşi arcui sprâncenele stufoase.

— Crezi că o au şi pe ea în vizor? Dacă stai departe de ea sigur va fi bine, nu?

— Dar nu am de gând să stau departe de ea, spuse Reynaud.

— Ah. Vale se uită lung la el şi un zâmbet larg îi luminã chipul.

Aşa deci?

— Asta, mormăi Reynaud, nu te priveşte.

— Chiar aşa? Vale rânjea ca un idiot. Măi, măi, măi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Habar n-am. Doar că îmi place să o spun. Măi, măi, măi. Pare să sune extrem de profund.

— Nu când o spui tu, mormăi Reynaud.

Vale nu îl băgă în seamă.

— Ai cerut-o deja? Mă pricep destul de bine, dacă pot spune asta. Cât ai fost plecat, am convins trei doamne să se mărite cu mine. Ştiai? Unele dintre ele nu au ajuns chiar la altar, dar asta e altă poveste. Poate ai vrea nişte ponturi…

— Nu aş vrea niciun pont de la tine, la naiba cu

experienţa ta! mârâi Reynaud.

— Dar eşti sigur că fetei îi pasă de tine?

Lui Reynaud îi veni în minte imaginea lui Beatrice atunci când se deschisese cu nerăbdare pentru el, cu pleoapele lăsate şi răsuflarea înăbuşită de dorinţă.

— Nu cred să fie o problemă.

— Nu se ştie niciodată, spuse Vale amabil. Emeline m-a părăsit pentru Samuel Hartley, şi omul nu e nici pe departe aşa de chipeş ca mine.

Reynaud clipi nedumerit spre el.

— Ai fost logodit cu sora mea?

— Nu ţi-am zis?

— Nu, nu mi-ai zis.

— Ei da, am fost, spuse Vale uşuratic. Nu că ar fi durat prea mult din moment ce Hartley a prins-o în mrejele lui. Apoi, a doua mea logodnică m-a lăsat pentru un preot.

Reynaud se holbă la el.

— Un preot cu părul de culoarea untului. Vale dădu din cap. Te asigur. Desigur, aşa am ajuns să mă însor cu dulcea mea soţie, dar la vremea aceea am rămas trăsnit. Bănuiesc că domnişoara Corning nu cunoaşte niciun preot cu părul de culoarea untului, nu-i aşa?

— Ar face bine să nu, bombăni Reynaud.

Şi chiar în clipa aceea, îşi spuse că nu avea să i se întâmple aşa ceva şi lui Beatrice. Avea nevoie de o soţie. I se oferise deja. Totul era limpede ca lumina zilei.

Şi avea de gând să i-o dovedească chiar în seara aceea.

*

La miezul nopţii, Beatrice se trezi şi rămase cu ochii pironiţi la lumânarea care strălucea în camera ei. Ar fi trebuit să o surprindă – să o sperie chiar –, în schimb, rămase liniştită şi privi cum lordul Hope pune lumânarea pe măsuţa de lângă uşă.

— Ce faci? întrebă Beatrice.

— Am venit să te văd, spuse el foarte firesc. Purta un halat roşu cu negru şi capul îi era gol. Se dezbrăcă de halat.

— *Să mă vezi* pare un eufemism, observă ea.

El se opri, cu mâinile pe nasturii cămăşii.

— Ai dreptate. Şi îşi trase peste cap cămaşa.

Simţi pentru prima dată un fior de teamă. El nu zâmbi. Era serios şi încordat, de parcă avea de îndeplinit vreo sarcină cumplită.

— Nu trebuie să faci asta, şopti ea.

— Ba se pare că da, răspunse el. Se aşează pe un fotoliu ca să îşi scoată încălţările. Pari să nu fii sigură de mine – de noi. Nu vreau ca după noaptea asta să mai existe îndoieli.

Ea observă că nu pomenise nimic despre iubire şi se simţi cuprinsă de dezamăgire.

— Nu vei dovedi nimic dacă mă seduci, spuse ea.

— Nu? El părea indiferent. Asta rămâne de văzut.

O privi o clipă, cât se dezbrăcă de ciorapi, pantaloni şi lenjeria de corp. Nu părea să fie deranjat deloc de goliciunea lui, dar ea îşi simţi pulsul luând-o la goană. Când se culcase cu ea cu o zi în urmă, fusese şocată, doar pe jumătate conştientă de ce se întâmplase. Acum era complet trează, şi simţurile îi erau mult prea alerte în preajma lui. Era înalt şi mândru, cu pielea de un cafeniu-deschis. Braţele şi umerii erau acoperiţi de muşchi, ca la un muncitor. Îşi aminti că îi povestise cum fusese nevoit să vâneze pentru mâncare. Avea păr negru cârlionţat pe piept, dar nu era des şi lăsa la vedere punctele de un maro-închis ale sfârcurilor.

Privirea ei alunecă în jos, atrasă inevitabil de ceea ce se afla între coapsele lui. Acolo, părul era des şi negru, menit parcă să îi pună în evidenţă mădularul întărit şi falnic. Era tare, şi vinişoarele ieşeau în evidenţă, iar vârful strălucea umed. Intenţiile lui erau evidente, şi totul era frumos şi în acelaşi timp intimidant.

Atunci când ridică ochii spre el, observă că o privea.

El dădu din cap şi îşi cuprinse mădularul în mâini.

— Asta e pentru tine. Uită-te în voie.

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci minţi.

Vorbele lui o făcură să tremure de furie.

— Cred că ştiu când *vreau* ceva şi când nu.

El clătină din cap.

— Nu şi în cazul ăsta. Nu ai experienţă în dragostea fizică. Nu ai gustat nici măcar o fărâmă din ceea ce poate să se întâmple între un bărbat şi o femeie.

Era înfierbântată şi udă, dar îi spuse ţâfnoasă:

— Şi dacă îmi arăţi tot ce poate fi, şi tot nu mă interesează, vei renunţa?

— Nu. Se îndreptă spre ea, incredibil de încrezător. Mi te-ai oferit. Ai făcut deja o alegere.

— Dar de ce eu? Chiar nu înţelegea. De ce atunci? De ce *ea?* Mă iubeşti?

— Iubirea nu are nicio legătură cu asta, spuse el, şi trase aşternuturile de pe ea. Totul e mult mai primitiv decât iubirea. Îmi aparţii, şi am de gând să îţi demonstrez acest lucru.

— Reynaud, spuse ea încet, folosindu-i pentru prima dată prenumele, detestând rugămintea care i se ascunsese în voce.

Era atât de dezamăgită că pentru el nu era dragoste. Nu era interesată de sentimentele lui „mai primitive”. Îşi dorea mult dragostea lui.

El se urcă în pat şi dădu să îi prindă cămaşa de noapte. Beatrice nu opuse rezistenţă pentru că adevărul era că nu putea. El avea dreptate, şi o parte din ea o recunoştea. I se oferise. Îi aparţinea într-un fel mult mai primitiv care părea să se situeze dincolo de iubire.

Şi poate, doar poate, voia să îi mai privească o dată chipul atunci când îşi pierdea din nou controlul înăuntrul ei.

Apoi, fu prea târziu ca să mai analizeze şi să îşi mai facă vreun fel de griji. O dezbrăcase, şi ea rămase lângă el asemenea unui ospăţ în faţa unui bărbat lihnit. Rămase un moment lângă ea fără să se mişte şi o cercetă din priviri.

Sfârcurile i se întăriră de parcă i s-ar fi prezentat lui. El se întinse şi îi atinse sfârcul drept cu un singur deget.

Uşor. Delicat. Devastator.

Ea înghiţi în sec şi simţi cum căldura căpătă formă înăuntrul ei.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el, cu vocea adâncă şi aspră. Desenă cercuri în jurul sfârcului, cu atingerea uşoară ca o pană, iar Beatrice se înfioră. Pielea ta pare să strălucească din interior şi este fină, atât de fină…

Degetul lui coborî şi urmări delicat forma sânului ei, apoi hoinări alene spre celălalt sân. Ea răsuflă întretăiat, atingerea lui făcând-o să tremure de dorinţă.

— Sfârcurile tale sunt roz, şopti el şi le mângâie. Sfârcurile ei erau atât de tari că o dureau. Dar devin trandafirii când se întăresc. Mă întreb, oare dacă le sug se fac roşii ca o cireaşă?

Ea închise ochii şi simţi atingerea lui atât de delicată şi de erotică. Nu se aşteptase la toate astea când el îşi exprimase iniţial intenţiile. Crezuse că avea să facă totul la repezeală, să îşi consume dorinţa în mişcări rapide şi puternice. În schimb, o seducea lent şi fără grabă.

Degetul lui rătăci în jos, de-a lungul coastelor, alunecă pe pântecul ei, îi încercui buricul. Beatrice supse burta, căci mişcarea lui aproape o gâdila.

— Atât de fină, spuse el cântat. Ca de catifea.

Continuă să rătăcească în jos, iar întreaga ei atenţie se concentră pe degetul lui şi pe direcţia înspre care se îndrepta.

— Desfă picioarele, murmură el.

— Eu… eu…

— Beatrice, spuse el misterios, desfă picioarele pentru mine.

Poate pentru că ţinea ochii închişi – dacă erau deschişi, dacă îl surprindea privind-o într-un mod atât de intim, nu ar fi fost în stare să o facă – dar aşa cum era în clipa aceea, deschise larg coapsele.

Degetul lui se adânci în cârlionţii ei şi o mângâie.

— Atât de frumoasă, atât de dulce. Mă întreb ce gust ai.

Şi simţi o atingere tandră care era fină şi umedă, şi sigur nu era degetul lui.

— Reynaud! strigă ea.

— Sst, şopti el, şi ea îi simţi răsuflarea peste carnea umedă şi excitată. Linişte, acum.

Ea îşi muşcă buza şi strânse cu nerăbdare aşternuturile.

Îi cercetă stăruitor feminitatea cu limba, o dezmierdă şi o linse. Era atât de aproape că putea să o miroasă, să o guste, şi Beatrice era sfâşiată între o oroare şi încântare.

— Îţi place? murmură el. Buzele lui o mângâiară cu fiecare cuvânt.

— Eu…

O deschise cu degetele şi suflă uşor.

— Îţi place, Beatrice?

— O, Doamne!

El chicoti şi, asemenea unui duh răutăcios, spuse:

— Eu cred că da.

Apoi o dezmierdă atât de repede cu limba, că ea nu mai reuşi să gândească, nu putu să se retragă. Nu că ar fi vrut. Era neîndurător, neobosit şi minuţios, concentrat întru totul pe mugurul acela de carne. Chiar când crezu că nu mai putea să reziste – când răsuflarea ei era întretăiată –, gura lui o cuprinse şi o supse puternic.

Beatrice îşi cufundă capul în pernă, buzele i se deschiseră cu un strigăt înăbuşit. El trăgea şi smucea bucăţica de carne, iar mâinile late îi apăsau coapsele, ţinând-o deschisă şi ea nu mai rezistă senzaţiei. Se cutremură din nou şi din nou, apoi lăsă în jos picioarele, cuprinse de o relaxare încântătoare.

Deschise ochii şi îl văzu urcând spre ea. Obrazul, apoi pieptul lui mângâiară uşor punctul acela sensibil al feminităţii ei şi i se aşeză între coapse, acoperindu-i sânii.

— Reynaud, răsuflă ea.

El se ridică puţin şi o privi în ochi, vârful amplu al

mădularului lui sărutându-i feminitatea. Îşi îndoi şoldurile şi începu să o pătrundă. Ea miji ochii atunci când simţi o durere. Nu trecuse decât o zi de când îşi pierduse inocenţa.

— Beatrice, spuse el şoptit.

— Mă doare, răspunse ea, cu voce joasă.

El dădu din cap.

— Uită-te în ochii mei.

Făcu ochii mari şi îl privi. O adâncitură uşoară se desena între sprâncenele lui dese.

Se apăsă uşor înspre ea.

Beatrice îşi simţi muşchii încordaţi. El apăsă constant, lărgind-o şi cufundându-se înăuntrul ei. Apoi, se împinse şi, cu o forţă hotărâtă, o pătrunse complet. Simţi apăsarea bazinului lui pe al ei. Îşi presă buzele cu putere de parcă tot controlul lui atârna de un fir.

— Acum, spuse el. Acum fac dragoste cu tine.

Se aplecă şi îşi apăsă gura pe a ei, iar limba îi cuceri buzele aşa cum mădularul cucerea feminitatea tremurătoare dintre picioarele ei. Ea gemu şi se mişcă sub el. Pentru că, spre deosebire de ceea ce se întâmplase cu o seară înainte, începea să îi placă tot ceea ce îi făcea acum. Din ce în ce mai mult.

Îl prinse de umerii alunecoşi şi transpiraţi şi se ţinu de el, îmbiindu-l cu gura şi cu mâinile. Mai mult. Mai mult. Mai mult.

Până ce, deodată şi pe neaşteptate, se simţi învăluită de o încântătoare şi glorioasă explozie de plăcere. Ar fi urlat dacă gura nu i-ar fi fost invadată de limba lui. El încremeni şi se ridică deasupra ei, iar Beatrice observă că şi el atinsese punctul culminant. Nările îi erau mărite, dinţii strânşi şi prinşi într-un zâmbet larg. O mai pătrunse o dată şi se cutremură, apoi îşi lăsă capul să atârne şi îşi sprijini trunchiul pe braţe.

Trase adânc aer în piept.

Beatrice îl mângâie pe spate, vrând să simtă în continuare legătura care se crease între ei.

El ridică atunci capul şi ea îi privi chipul. Puternic.

Ferm. Fără urmă de milă.

— Eşti a mea, îi spuse.

Capitolul 12

Longsword şi prinţesă intrară împreună pe porţile castelului, dar în clipa în care picioarele lor atinseră pământul, înaintea lor răsări cu viteza fulgerului o viţă cu ghimpi. Creştea tot mai înaltă şi mai deasă până când un gard imens şi ţepos împrejmui întru totul turnul castelului şi nu se mai zări nici măcar o piatră din el.

Longsword începu să ciopârţească gardul, dar de îndată ce tăia o ramură, o alta creştea în locul ei.

— Este imposibil, strigă prinţesa.

Dar Longsword trase adânc aer în piept şi alergă spre gard mânuind sabia mai repede decât putea ochiul să vadă. Lovea atât de iute că lama sabiei strălucea ca focul, iar în vreme ce tăia, totul se veştejea înjur şi ramurile nu mai creşteau la loc.

Longsword făcu un drum prin gardul fermecat...

din *Longsword*

— Ştii că Lottie Graham şi-a părăsit soţul? întrebă Adriana şi luă în furculiţă o bucată din peştele servit la cină. Îl privi cu ochi critici şi spuse: Crezi că şi-a găsit un amant? Sau poate doi? Pentru că majoritatea bărbaţilor îşi iau o amantă la un moment dat şi cred că soţia practică pur şi simplu nu observă, nu?

Hasselthorpe luă o gură de vin şi se sperie la gândul că Adriana ar fi stat laolaltă cu soţiile „practice”. Se aflau în sufrageria reşedinţei lor din Londra, o încăpere decorată cu puţin cam mulţi îngeraşi aurii şi marmură roz. Nu se obosi să răspundă la întrebare, pentru că soţia lui avea rareori nevoie de ajutorul cuiva în discuţiile ei. Era foarte util, mai

ales în rarele ocazii în care cinau doar ei doi, fiindcă nu era nevoit să urmărească discuţia.

Şi, într-adevăr, ea continuă după ce îşi înghiţi îmbucătura:

— Nu văd pentru ce alt motiv l-ar părăsi pe domnul Graham. Este chipeş, şi de fiecare dată când îl văd mă complimentează, şi chiar îmi plac domnii care se pricep la cuvinte frumoase.

Vârî furculiţa în peşte şi se încruntă.

— Nu înţeleg de ce peştele trebuie să aibă atâtea oase, tu înţelegi?

Hasselthorpe, care se gândea la şansele reduse ale lui Blanchard de a-şi păstra titlul, se uită iritat la Adriana.

— Ce tot spui, Adriana?

— Peştele, spuse prompt soţia lui. Şi oasele lui. Are prea multe, şi nu înţeleg de ce. Doar trăiesc în apă.

— Toate creaturile au oase, oftă Hasselthorpe.

— Nu şi viermii, spuse soţia lui. Nici meduzele sau melcii, chiar dacă ei au cochilii care, bănuiesc, sunt cam ca oasele, dar la exterior.

El se strâmbă. De ce trebuia mereu să vorbească numai prostii?

— Dar nu sunt sigură că o cochilie e ca osul la interior. Ea se încruntă destul de drăgălaş spre eglefinul ei. Şi, în orice caz, tot nu înţeleg de ce trebuie să aibă atâtea şi trebuie mereu să fii atent să nu îţi rămână unul în gât.

— Da, aşa e. Hasselthorpe renunţă să mai urmărească raţionamentul soţiei sale şi mai bău nişte vin. Uneori îl ajuta să treacă mai uşor peste astfel de mese în familie. Cum de supravieţuise Hope celei de-a doua tentative de asasinat? La naiba, cum de reuşise să supravieţuiască după cele două încercări în tot atâtea săptămâni fără măcar o zgârietură era…

— Crezi că nu se spală?

Hasselthorpe se opri, cu paharul aproape la gură.

— Peştele?

— Nu, prostuţule! spuse Adriana veselă. Domnul

Graham. Se pare că unii domni cred că spălatul este o corvoadă lunară sau chiar anuală. Crezi că domnul Graham e unul dintre ei?

Hasselthorpe clipi nedumerit.

— Eu…

— Pentru că nu văd de ce l-ar lăsa Lottie. Adriana se încruntă. Este destul de frumos şi chiar fermecător, şi nu am auzit să aibă vreo amantă, nu mai zic de două, deci cred că trebuie să fie spălatul sau mai curând *nespălatul,* nu crezi?

El oftă.

— Adriana, draga mea, ca de obicei, m-ai cam pierdut.

— Da? Ea îi zâmbi. Dar nu am vrut. Şi mai eşti considerat unul dintre oamenii influenţi ai Conservatorilor!

Râsul ei graţios era suficient ca să scoată din minţi un om mai slab de înger. Chiar şi aşa, Hasselthorpe schiţă o urmă de zâmbet spre soţia lui.

— Foarte amuzant, draga mea.

— Da, nu-i aşa? spuse ea mulţumită şi se întoarse să împungă peştele cu furculiţa. Cred că de aceea mă şi iubeşti.

Hasselthorpe oftă. Pentru că, în ciuda lipsei de minte, a conversaţiilor enervante şi a stilului execrabil când venea vorba de decoraţiuni, Adriana nu se înşela în privinţa acestui lucru.

El chiar o iubea.

*

Beatrice ar fi trebuit să suspecteze ceva când Reynaud se aşează să ia masa cu ea şi cu unchiul ei în seara aceea. Din păcate, încercase atât de mult să se poarte amabil că nici măcar nu se gândise să îl întrebe ce căuta acolo. Aşa că, atunci când îşi exprimă cererea în timp ce le era servit peştele, aproape că se înecă de la vin.

— Ce aţi spus? murmură Beatrice când îşi căpătă

suflul.

— Nu vorbeam cu dumneavoastră, răspunse odiosul trădător.

— Ei bine, la un moment dat va trebui să mă consultaţi şi pe mine în privinţa acestui lucru, spuse ea ţâfnos.

Un muşchi se încordă în maxilarul lui Reynaud.

— Mă îndoiesc…

— Nu! strigă unchiul Reggie.

Beatrice se întoarse alarmată spre unchiul ei. Se făcuse roşu ca racul.

— Te rog, nu te enerva…

— Nu e destul că vrei titlul meu, acum îmi vrei şi nepoata? zbieră unchiul Reggie. Bătu cu pumnul în masă şi argintăria zăngăni uşor.

— Nu am acceptat propunerea lordului Hope, spuse Beatrice împăciuitor.

— Dar veţi accepta, spuse Reynaud, trimiţând pe apa sâmbetei puţina linişte pe care reuşise să o creeze.

— Nu îmi ameninţa nepoata! urlă unchiul Reggie.

Reynaud ţuguie buzele.

— Nu ameninţ, nu fac decât să enunţ o stare de fapt.

Şi o luară de la capăt. La câtă atenţie îi acordau, Beatrice putea să nici nu fie în cameră. Era ca un os pe care se certau doi câini. Oftă şi sorbi din vin, apoi îi aruncă o privire furişă lui Reynaud. O lăsase cu o noapte în urmă, la puţin timp după ce făcuseră dragoste, şi nu îl mai văzuse deloc toată ziua. Purta o perucă albă şi o haină de un roşu-închis care făcea ca pielea bronzată, sprâncenele întunecate şi ochii să aibă o eleganţă exotică. Crucea de fier se lovi de maxilar când înclină capul spre unchiul ei în bătaie de joc. Arăta ca un pirat, îşi zise Beatrice.

El îi surprinse privirea şi îi făcu cu ochiul. Dar expresia chipului îi rămase nepăsătoare, iar gestul fusese atât de rapid că Beatrice aproape crezu că şi-l imaginase. Chiar voia să se însoare cu ea? Ideea provocă un fel de fierbinţeală ciudată înăuntrul ei.

Până ce unchiul Reggie spuse:

— Nu vrei să te însori cu nepoata mea decât ca să demonstrezi că nu eşti nebun. E o altă stratagemă ca să îmi furi casa şi titlul!

Ei bine, situaţia deveni ca un duş rece. Beatrice îşi privi paharul de vin. Nu avea să plângă în faţa acestor doi măscărici.

Când Reynaud se aplecă spre unchiul ei, buza de sus i se arcui într-un rânjet.

— Este casa mea. De câte ori trebuie să repet? Titlul, casă, banii şi, da, acum Beatrice. Toate sunt ale mele. Le ţii cu vârful degetelor şi ele îţi alunecă din mână, bătrâne. De aceea eşti şi atât de supărat.

Beatrice îşi drese glasul:

— Nu ştiu dacă vreunul din voi îşi da seama, dar eu *sunt* aici.

Reynaud ridică o sprânceană spre ea, cu ochii lui negri şi scăpărători.

— Şi v-aţi dori să vă alăturaţi discuţiei noastre? Poate ca să menţionaţi unul sau două motive pentru care mariajul nostru e inevitabil?

Cum de îşi permitea aşa ceva? Ameninţarea care se subînţelegea era că avea de gând să îi spună unchiului Reggie că se culcase cu ea, dacă Beatrice îi refuza propunerea.

Ea ridică bărbia şi i se adresă unchiului Reggie, chiar dacă privirea îi era încă îndreptată spre Reynaud:

— Sunt sigură că lordul Hope îţi va oferi o despăgubire pentru titlul de conte, unchiule.

Un colţ al gurii lui Reynaud se arcui când murmură:

— *Touché.*

Dar unchiul Reggie urlă:

— Să fiu al naibii dacă accept vreun ajutor de la papiţoiul ăsta!

Beatrice oftă. Bărbaţii puteau să fie uneori extraordinar de îndărătnici.

— Nu ar fi un ajutor, unchiule; ar fi o despăgubire

pentru anii în care ai avut grijă de titlul lui. Serios, aşa e şi normal.

Reynaud se lăsă pe spate în scaunul lui şi o privi gânditor.

— Nu ştiu ce vă face să credeţi că aş intenţiona să-i dau ceva acestui uzurpator.

— Ei bine, normal sau nu, nu voi accepta. Unchiul Reggie îşi împinse scaunul cu o bufnitură. Nepoată, te las în compania acestui bărbat pe care l-ai ales împotriva voinţei mele.

Apoi părăsi încăperea.

Beatrice îşi privi farfuria şi încercă să ascundă durerea pe care i-o provocaseră spusele unchiului ei.

— E un bătrân nebun, spuse Reynaud.

— Este unchiul meu, răspunse Beatrice fără să se uite la el.

— Şi pentru asta ar trebui să îl răsplătesc că mi-a furat titlul?

— Nu. În cele din urmă, ea trase adânc aer în piept şi îi întâlni privirea. Ar trebui să oferi o mică remuneraţie pentru că aşa ar fi drept şi onorabil.

— Şi dacă eu nu dau doi bani pe onoare? întrebă el încet.

Ea se uită la el, tolănit cum era în scaunul lui, cu mâna pe piciorul paharului pe care îl răsucea într-o doară. Dar ştia că era departe de a fi într-o doară. Cu inteligenţa unui maestru de şah care încolţise regina adversarului, Reynaud o ademenise în acea confruntare. „Şi de ce nu?” se gândi ea. Dacă devenea soţia lui, avea să fie într-o poziţie mult mai bună ca să îl silească să voteze pentru proiectul de lege al domnului Wheaton.

Şi putea să facă şi presiuni pentru diferite concesii înainte de a se declara învinsă.

Beatrice îi imită poziţia şi se sprijini de speteaza scaunul.

— Atunci ai putea să o faci pentru mine.

— Aş putea? spuse el. O privi lung, de parcă ar fi pus

în balanţă valoarea ei şi mândria lui.

— Da, spuse ea hotărât, ai putea. De asemenea, ai putea să îi permiţi unchiului Reggie să locuiască definitiv aici în cazul în care îţi recapeţi titlul.

— Şi ce aş avea eu de câştigat de pe urma acestui gest plin de mărinimie?

— Ştii prea bine ce ai avea de câştigat, spuse ea, deodată obosită de tot jocul acela. Să nu te joci cu mine.

El sorbi o gură de vin şi puse paharul la loc pe masă.

— Vino aici.

Ea se ridică, ocoli masa şi rămase în picioare în faţa lui.

Inima îi bătea cu putere, dar încercă să îşi domolească respiraţia. Încercă să nu arate cât de tare o tulbura.

Reynaud îşi împinse scaunul de sub masă şi îşi desfăcu picioarele.

— Mai aproape.

Ea păşi între picioarele lui; aproape îl atingea şi sângele îi zvâcnea în vine.

El o privea asemenea unui cuceritor războinic.

— Sărută-mă.

Ea inspiră adânc, se aplecă şi îşi sprijini o mână pe umărul lui. Îşi apăsă buzele pe ale lui, dar nu reuşi să le oprească tremurul. Se îndreptă de spate şi îl privi.

— Mai mult, spuse el.

Ea clătină din cap.

— Nu aici. Servitorii se vor întoarce să strângă masa.

— Atunci unde? Pleoapele lui coborâră alene. Şi când?

În loc de răspuns, ea îi întinse mâna pentru că nu avea încredere în vocea ei. Ceea ce făcea contrazicea absolut tot ce fusese învăţată despre cum trebuia să se poarte o doamnă. I se spusese că lucrul pe care îl făcea în clipa aceea era rău. Că nu avea să ducă decât la suferinţă şi ruşine. Dar inima ei părea să îi spună altceva, şi nu mai avea de la cine să ceară un sfat.

Jeremy murise. Unchiul Reggie îi arătase clar

nemulţumirea lui, şi Lottie era mult prea prinsă în acel moment de propria viaţă.

Deci, nu se putea bizui decât pe ea însăşi.

El îi luă mâna şi ea îl trase blând ca să îl ridice. Îl conduse afară din cameră fără să spună vreun cuvânt. Coridorul era gol. Unchiului Reggie nu îi plăcea ca servitorii să piardă vremea după masa de seară. Urcă repede scările, atentă la paşii lordului Hope, apăsaţi şi aproape ameninţători, care se auzeau în spatele ei, dar nu privi în urmă. Îl îndrumă spre dormitorul ei, apoi se opri în faţa uşii.

— Aşteaptă aici, spuse ea, şi se făcu nevăzută.

Quick era acolo ca în fiecare seară, şi aştepta să o ajute să se culce.

— Asta e tot, îi spuse servitoarei. Şi, Quick?

Camerista se întoarse spre ea.

— Domnişoară?

— Să te asiguri că nu vezi nimic pe coridor.

Ochii lui Quick se măriră, dar era o servitoare mult prea bună ca să comenteze. Făcu pur şi simplu o reverenţă şi părăsi încăperea.

Beatrice trase adânc aer în piept, se îndreptă spre uşă şi o deschise. El era afară, sprijinit de perete şi aştepta răbdător.

— Intră, spuse ea, şi el se îndreptă de spate.

*

Ea rămase în picioare şi îl invită în camera ei. Desigur, Reynaud mai fusese acolo, dar niciodată invitat de ea.

Şi detaliul acela părea să facă diferenţa.

Îşi simţi pulsul zbătându-i-se în tâmple şi mai jos, în vârful mădularului. Era deja întărit, deja pregătit pentru ea, dar se mişcă foarte încet. Lupul nu voia niciodată să sperie căprioara până când nu era gata să se năpustească asupra ei.

Ea se întoarse şi se duse la şemineu unde scormoni în foc cu un vătrai.

— Te dezbraci? Poate că mâna îi era sigură, dar vocea era ascuţită şi tremurătoare.

— De ce nu o faci tu? întrebă el cu vocea adâncă.

— Oh! Ea puse deoparte vătraiul şi întinse mâinile spre panglicile corsajului.

— Nu. Din doi paşi fu lângă ea şi îi prinse mâinile. De ce nu mă dezbraci tu?

Ea îl privi şi chipul i se îmbujoră; îşi prinse buza de jos între dinţi. Reynaud ar fi vrut să muşte buza aceea, ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ducă în pat aşa cum un războinic îşi purta prada de război. Dar avea nevoie ca Beatrice să vină de bunăvoie spre el.

Era adevărat, o obligase, dar ea îl adusese în punctul acesta. Nu putea să îi dea de ales.

Beatrice puse mâinile pe haina lui şi i-o trase uşor de pe umeri. Reynaud îşi mişcă braţele ca să o ajute să scoată haina, dar în rest nu făcu decât să o privească. Pe vremea când era un tânăr ofiţer în armata Maiestăţii Sale, fusese în bordeluri la Londra şi în Colonii. Gustase din deliciile curtezanelor desăvârşite. Şi totuşi, priveliştea acestei femei cuviincioase şi bine-crescute care îl dezbrăca de haină era mai erotică decât orice văzuse vreodată într-un bordel.

Îi împături haina şi o puse cu grijă deoparte. Apoi, se ridică pe vârfuri şi îi scoase peruca. El îşi trecu mâinile prin păr, frecând firicelele scurte.

— Mărturisesc că am fost tristă în ziua în care te-ai tuns, spuse ea încet.

El schiţă un zâmbet.

— Îţi plăcea mai mult când aveam coama aia sălbatică?

— Nu. Ea îi mângâie capul. Dar poate cu un pic mai mult păr decât acum n-ar fi fost rău. Părul lung îţi îndulcea un pic înfăţişarea. Nu mi-am dat seama de asta decât atunci când l-ai tăiat de tot. Fără el, arăţi atât de... necruţător.

Dar el era necruţător. Nu ştia deja? Nu rosti cuvintele cu voce tare, ci doar se uită cum se apleacă spre nasturii

de la vesta lui. Singurele sunete care se auzeau în încăpere erau răsuflarea ei şi alunecarea lină a materialului peste nasturii din os. Ajunsese la capăt şi îi scoase vesta. O puse deoparte şi şovăi un moment, privindu-i cămaşa albă. Îşi pierduse curajul? Cu doar două zile înainte, femeia asta fusese virgină, iar acum el îi cerea să îl dezbrace. Ar fi trebuit să aibă puţină milă.

O apucă de mână şi i-o puse pe pieptul lui.

— Urmează cămaşa, cred.

Beatrice se apucă să-i descheie nasturii fără să spună un cuvânt, deşi începea să răsufle din ce în ce mai întretăiat. Atingerea degetelor ei, chiar şi prin pânza delicată, era un adevărat chin. Desfăcu ultimul nasture, şi Reynaud ridică mâinile pentru ca ea să îi tragă cămaşa peste cap.

Beatrice îşi umezi buzele şi îl privi timid de sub gene.

— Tot?

— Tot.

Ea încuviinţă din cap şi trase adânc aer în piept parcă să prindă curaj, apoi ajunse la pantaloni. El îşi sprijini mâinile pe umerii ei cât timp ea meşteri pe acolo şi urmări cu privirea mai mult creştetul capului şi mai puţin mişcările mâinilor. Ea îngenunche ca să îi tragă pantalonii, şi Reynaud îşi scoase încălţările şi ciorapii. Când Beatrice ajunse la lenjeria de corp, mâinile îi ezitară.

— Ţi-e frică? murmură el.

Ea se opri şi îşi ridică privirea spre el.

— Nu.

Reynaud fu nevoit să îşi încordeze maxilarul. Sinceritatea aceea, ochii aceia cenuşii de deasupra obrajilor pistruiaţi care îl priveau cu atâta nevinovăţie, fără viclenie sau prefăcătorie, aproape îl nimiciră.

Ea îi trase lenjeria, şi el rămase complet gol.

— Ce vrei să fac? întrebă ea.

El o privi, îngenuncheată la picioarele lui, cu chipul atât de aproape de mădularul lui întărit şi îi trecură prin minte mai multe gânduri, dar într-un final, îi întinse mâna.

— Vino aici.

Ea se ridică, puse mâna într-a lui, şi Reynaud o conduse spre pat. Dădu la o parte cuvertura şi se lăsă pe spate, sprijinit pe mai multe perne. O trase lângă el, iar ea se aşează pe pat, cu rochia învăluindu-i picioarele încrucişate.

— Fă-te comodă.

— Sunt comodă.

Reynaud ar fi vrut să zâmbească, dar îşi dădu seama că muşchii lui încordaţi îl împiedicau să o facă.

— Atunci atinge-mă.

— Aici? Puse mâna pe pieptul lui şi îşi plimbă degetele prin părul de acolo.

— Da.

O privi în vreme ce ea explora şi desena cercuri în jurul unui sfârc. Părea încordată, solemnă ca o fetiţă care învăţa să coasă.

— E la fel de sensibil? Ca al meu? întrebă ea.

El închise ochii.

— E sensibil.

Ea dădu din cap şi mângâie mai jos, urmărind linia părului lui, până sub buric. Acolo şovăi din nou şi păru nesigură.

El aşteptă – nu mai voia să o îndrume. Ea îşi trecu uşor degetele prin părul lui pubian şi se apropie tot mai mult de mădular. Când îl atinse, în cele din urmă – prea delicat, prea încet –, el scoase un oftat.

Privirea lui Beatrice ţâşni spre chipul lui şi se uită la el cât îşi plimbă mâna de-a lungul mădularului lui. Reynaud îşi menţinu privirea într-a ei, cu toate că şi-ar fi dorit să închidă ochii la senzaţia pe care degetele ei calde o provocau pe pielea lui. Când ajunse la vârf, ea privi în jos şi se aplecă mai aproape, ca fascinată.

— E atât de tare, murmură ea şi încercui vârful. Doare?

— Nu. Gura i se strâmbă. Nu atâta vreme cât e satisfăcut la un moment dat.

Beatrice mări ochii.

— Adică rămâne aşa.

El râse posac – ar fi avut de ales între sunetul acela sau un răcnet.

— Nu. Hmm… dispare după o vreme dacă nu e stimulat.

— Stimulat. Sprâncenele ei se arcuiră când îşi privi degetele învăluindu-i mădularul.

— Vederea unei femei frumoase, sunetul vocii ei, atingerea mâinii ei, spuse el.

— *Orice* femeie frumoasă? Ea se încruntă.

Ah, nu era amuzant, nu cu mădularul lui în mâinile ei micuţe şi drăgălaşe, dar gura i se arcui.

— Unele mai mult ca altele.

— Hmm.

El îşi drese glasul.

— Poţi să îl freci.

Ea îl frecă într-o doară cu degetele.

— Mai tare, murmură el şi îşi înfăşură mâna pe a ei ca să îi arate cum.

Duse mâinile lor împreunate spre vârful mădularul său, destul de puternic ca să mişte pielea pe carnea de piatră care se ascundea sub ea, apoi din nou în jos. Îşi luă mâna de pe a ei.

Ea coborî din nou.

— Da… da, susură el.

— Îţi place?

— Dumnezeule, da.

Îi învălui mădularul cu mişcările ei, iar Reynaud se cufundă între perne asemenea unui paşă şi se lăsă prins în mrejele plăcerii pe care i-o provoca. O privea cu ochii întredeschişi – părul îi era încă prins în coc, înfăţişarea îi era serioasă, iar imaginea mădularului lui gol în mâinile ei era şocant de primitivă. Şi poate că ar fi lăsat-o să îl satisfacă până la capăt, dar ea se aplecă mai aproape şi atinse cu un deget vârful mădularului lui, acolo unde lichidul limpede începuse să se scurgă uşor. Reynaud era puternic şi avea

voinţă, dar nu era făcut din piatră.

Se ridică şi o prinse de mijloc – ignorând geamătul ei uimit – şi se întoarse ca să o pună cu faţa spre tăblia patului.

— Rămâi aici, îi ordonă el cu o voce guturală.

Slavă cerului că îl ascultă fără să întrebe ce avea de gând să facă, pentru că oricum nu mai rezista mult. Ea era în genunchi, şi el îi ridică pur şi simplu fustele deasupra şoldurilor. Mângâie şezutul ei încântător şi savură senzaţia pielii ei mătăsoase.

— Desfă picioarele, spuse el, şi Beatrice se deschise cu un geamăt.

O atinse între coapse, acolo unde era atât de moale, de gingaşă şi îi deschise faldurile umede ale feminităţii pentru a dezvălui miezul ei strălucitor. Îi auzi scâncetul. Asta îşi dorea, femeia lui, aplecată, udă şi deschisă pentru el. Îşi luă mădularul în mână şi îl îndreptă spre ea. Dumnezeule! Era atât de strâmtă, atât de netedă. Deodată, îşi simţi ochii umezi şi îi închise pentru ca ea să nu vadă. Nu făceau decât să se împerecheze, era doar o partidă bună şi straşnică de sex şi nimic mai mult.

Însă chiar atunci când o pătrunse, ştia că se amăgea singur. Totul la ea – parfumul ei, senzaţia ei, corpul ei cald şi micile ei suspine gâfâite – însemna ceva pentru el. *Acasă.* Ea era acasă, şi el se întorsese acasă.

Alungă acel gând ciudat din minte când intră cu totul înăuntrul ei.

Iar după ce termină în cele din urmă şi se prăbuşi într-o parte, trupul parcă îi devenise uşor ca o pană. Îi mai rămase însă suficientă inspiraţie cât să o ia în braţe atunci când ea se cuibări în el.

Şi apoi, adormi.

*

Când Beatrice se trezi, dormitorul ei era aproape cufundat în întuneric. Corsetul o deranja într-o parte.

Adormise complet îmbrăcată. Îşi întoarse capul, văzu licărirea jăraticului din şemineu şi simţi când Reynaud se mişcă sub mâna ei. Se ridică din pat, uşor şi cu grijă. El dormea gol în aşternuturile ei de parcă ar fi avut tot dreptul. Zâmbi cu tristeţe. Probabil ar fi spus că şi camera, şi patul acela erau ale lui.

Beatrice îşi aranjă fustele şi părăsi încăperea. Arăta cu siguranţă destul de ciufulită şi nu i-ar fi plăcut să întâlnească pe cineva, dar trebuia să fie trecut de miezul nopţii şi nu credea că mai era cineva treaz. Spre capătul coridorului era dormitorul unchiului Reggie şi nu se vedea lumină pe sub uşa lui. Simţi o urmă de regret pentru că se despărţiseră aşa de urât la cină. Urma el să se împace vreodată cu reîntoarcerea lui Reynaud? Avea să o ierte pentru alegerile pe care le făcuse – şi pe care urma să le facă pe viitor?

Fiindcă trăise în casa aceea mulţi ani, nu avea nevoie de lumânare, nici în cea mai profundă beznă. Se îndreptă spre scările principale şi se furişă ca un şoricel. Când ajunse la etajul principal, un lacheu trecu pe coridorul de dedesubt, îndreptându-se spre bucătărie şi camerele servitorilor. Beatrice încremeni pe scări şi aşteptă răbdătoare, apoi coborî tăcută de îndată ce bărbatul dispăru. Se opri în sufragerie şi aprinse o lumânare la jăraticul din şemineu, apoi se îndreptă spre salonul albastru. Acolo, puse lumânarea pe o măsuţă. Se aşeză pe canapeaua care se afla în faţa uşii şi îşi îndoi picioarele sub ea.

Portretul lui Reynaud se afla chiar în faţa ei. Beatrice îşi rezemă bărbia în mână şi îl privi. Se gândi la toate nopţile în care stătuse acolo şi visase la cum era cu adevărat bărbatul din spatele acelor ochi veseli. Acum îl cunoştea. Îl cunoştea, îi fusese iubit, şi el nu avea nicio legătură cu ce îşi imaginase ea în fanteziile ei de copilă. Era dur, uneori crud, hotărât să obţină ce voia; era înnebunitor şi frustrant. Dar era şi inteligent, grijuliu cu cei de care îi păsa – cum fusese cu Henry –, complex şi derutant, şi un

amant extraordinar.

Era un bărbat pasional.

Şi chiar dacă pasiunea aceea nu era pentru ea, Beatrice tot o admira. Privi lung în ochii aceia negri, atât de asemănători fizic şi totuşi atât de departe spiritual de ochii pe care îi avea bărbatul în carne şi oase. Căsătoria cu el nu avea să fie uşoară. Ba chiar erau şanse bune să se transforme într-un dezastru. Dar urma să profite de ocazie ca să îl salveze pe unchiul Reggie.

Uşa salonului se deschise, şi Reynaud păşi înăuntru, neştiind că stătea chiar lângă imaginea lui pictată. Era îmbrăcat cu cămaşă şi pantaloni. O zări şi apoi se întoarse ca să vadă la ce se uita. Îşi studie propriul portret clipe bune, apoi privirea îi reveni spre ea.

— Eşti bine?

Beatrice încuviinţă din cap.

Se îndreptă spre ea şi ochii lui nu o părăsiră nicio secundă.

Când ajunse chiar în faţa ei, se opri şi îi întinse mâna.

— Te măriţi cu mine, Beatrice?

Ea îşi puse mâna într-a lui.

— Da.

Capitolul 13

După aceea, Longsword şi prinţesa se regăsiră în faţa imensului turn întunecat – temniţa castelului. Longsword înaintă cu grijă spre turn cu prinţesa în spatele lui, dar turnul rămase ameninţător de tăcut. Nu avea decât o uşă mare din lemn, cu suprafaţa zgâriată şi arsă parcă ar fi trecut printr-o teribilă bătălie. Longsword deschise uşa şi, lângă el, Prinţesa Seninătate respira întretăiat.

Pentru că acolo în turn îl găsiră pe tatăl ei, regele, care era legat în lanţuri. Deasupra regelui zburau trei balauri, fiecare mai mare decât celălalt. Şi cel mai mic

balaur era la fel de mare precum cel pe care îl ucisese Longsword cu o zi înainte...

din *Longsword*

Pământul proaspăt aruncat peste groapă era deja îngheţat. Beatrice se aplecă şi puse pe mormânt buchetul de flori. Nu puseseră încă o piatră de mormânt, ci doar o placă de lemn. Numele Jeremy Oates era scrijelit grosolan pe ea.

— Mă mărit cu el, şopti ea spre placa sărăcăcioasă.

Vorbele fură purtate de vântul care biciuia micul cimitir. Ca pentru a-i accentua amărăciunea, ziua era mohorâtă şi cerul înnorat. Părinţii lui Jeremy aleseseră să îl îngroape în curtea unei bisericuţe din afara Londrei. Locul de veci nici măcar nu aparţinea familiei. Poate se gândiseră că, dacă îl ascundeau atât de departe, aveau să îl uite cu totul. Jeremy ar fi zâmbit şi i-ar fi amintit că pentru un mort cimitirul micuţ era la fel de bun ca o catedrală.

Beatrice clătină din cap şi se încruntă cu înverşunare ca să îşi înghită lacrimile. Poate că lui Jeremy nu i-ar fi păsat, dar ei îi păsa. Nu aşa era comemorat un om. Închise ochii pentru o clipă şi îşi aminti pur şi simplu de el, apoi lacrimile începură să curgă, fie că voia sau nu. Când, în cele din urmă, deschise ochii, faţa îi era rece şi umedă şi începuse să o doară capul, dar se simţi în mod bizar mai bine.

Îşi şterse obrajii şi privi spre poarta cimitirului. Reynaud era sprijinit de zidul de piatră de acolo şi o aştepta răbdător. Le luase mai mult de o oră ca să ajungă acolo, şi el nu se plânsese nici măcar o clipă. Chiar dacă nu o mai vizitase în camera ei în săptămâna de după ce îi acceptase cererea în căsătorie, Reynaud se asigurase să îi fie alături de fiecare dată când putuse. Desigur, era un om ocupat, în fiecare zi se întâlnea cu avocaţii lui ca să discute despre proprietăţile şi titlul său şi se întâlnea cu prietenul lui, lordul Vale. Beatrice se încruntă. Nu prea ştia despre ce vorbeau,

dar se bucura pentru că păreau să fi trecut peste duşmănia de la început.

Îngenunche ca să atingă o ultimă oară pământul îngheţat de pe mormântul lui Jeremy, apoi se ridică şi îşi şterse mâinile. Plănuia să planteze nişte lăcrămioare la primăvară. Ele aveau să îi ţină companie. Beatrice o luă spre trăsură şi Reynaud. Din păcate, curticica bisericii era neîngrijită, iar cărarea din piatră, năpădită de buruieni. Fustele bătute de vânt i se încolăciră în jurul picioarelor şi tremura când se apropie de Reynaud.

— Gata? Îi puse o mână pe umăr şi o ajută să îşi menţină echilibrul.

— Da. Privi spre chipul lui sever. Mulţumesc că m-ai adus aici.

El încuviinţă din cap.

— Era un om bun.

— Da, era, murmură ea.

O ajută să urce în trăsură, apoi i se alătură şi el şi bătu în tavan ca să îi facă semn vizitiului că putea să pornească la drum.

Beatrice privi pe fereastră cât se îndepărtară de cimitir, apoi se uită la el.

— Tot vrei să ne căsătorim cu licenţă specială?

— Aş vrea să fiu deja însurat când ajung în faţa parlamentului, spuse el. Dacă te deranjează, putem să organizăm o petrecere anul viitor.

Ea dădu din cap. După înflăcărarea cu care o sedusese, simţul practic al planurilor de căsătorie era uşor descurajant. Îşi aminti de spusele lui Lottie despre felul în care un domn doar umplea o poziţie atunci când îşi alegea o soţie. Dar nu făcea şi ea acelaşi lucru? Reynaud avea nevoie ca ea să îi fie soţie pentru a-i convinge pe ceilalţi că era sănătos. Nathan avusese nevoie ca Lottie să îi fie soţie ca să îşi continue cariera. Singura diferenţă era că Lottie credea că soţul ei o iubea.

Beatrice nu avea asemenea iluzii.

Se îndreptă un pic spatele şi îşi drese glasul:

— Nu mi-ai spus niciodată cum de ai scăpat de la indieni. Sastaretsi a renunţat la duşmănia pe care ţi-o purta?

Reynaud strânse nerăbdător din buze.

— Chiar vrei să auzi povestea asta? Te asigur că e plictisitoare.

Tacticile lui de a bate în retragere nu o făcură decât să fie şi mai curioasă.

— Te rog?

— Prea bine.

El îşi întoarse privirea de la ea şi rămase tăcut o clipă.

— Sastaretsi? îl îndemnă ea uşor.

— Nu a încetat niciodată să mă urască. Reynaud se uita pe fereastră. Dar acea primă iarnă a fost grea şi am făcut ce-am putut ca să găsim destulă mâncare şi să hrănim pe toată lumea. Eram un vânător iscusit, dacă nu unul foarte bun de la început, şi cred că a lăsat deoparte duşmănia pentru o vreme. Oricum eram cu toţii slăbiţi de foame.

— Cât de îngrozitor.

Beatrice coborî privirea în poală şi se uită atentă la degetele ei înmănuşate. Nu îi fusese niciodată în viaţa ei foame, dar văzuse din când în când cerşetori pe stradă. Încercă să şi-l imagineze pe Reynaud cu faţa numai piele şi os, cu expresia aceea intensă şi disperată în ochii lui negri. Gândul suferinţei lui atât de îngrozitoare nu îi plăcu deloc.

— Sigur, nu a fost plăcut, spuse el. Îmi amintesc că odată am găsit o ursoaică. Urşii se căţărau în cei mai înalţi copaci şi se ascundeau în scorburi ca să hiberneze. Soţul lui Gaho mi-a arătat cum să caut după urmele de gheare pe trunchiurile de copaci care arătau că deasupra se găsea un urs. După ce am ucis ursoaica, ei au jupuit-o şi i-au mâncat grăsimea fără să mai facă vreun foc şi să frigă carnea.

— Doamne Sfinte! Beatrice strâmbă dezgustată din nas.

El o privi.

— Şi eu am mâncat. Carnea scotea aburi în gerul

iernii şi avea gust de sânge, dar am înghiţit-o cu noduri oricum. Era viaţă. Nu mai mâncasem de trei zile.

Ea îşi muşcă buza şi dădu din cap.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, spuse el uşor. Am supravieţuit.

Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi rezemă capul pe bancheta rubinie, cu ochii închişi de parcă ar fi dormit, cu toate că Beatrice credea că doar se prefăcea.

Ea îşi plecă fruntea. El supravieţuise şi era cu adevărat bucuroasă pentru el, dar cu ce preţ? Ceea ce îndurase îl schimbase. De parcă trecuse printr-un cuptor încins care arsese toate părţile lui sensibile şi sentimentale şi care nu lăsase în urmă decât o inimă călită, insensibilă la durere sau sentiment, insensibilă poate şi la iubire.

Gândul acela o cutremură. Oare simţea ceva pentru ea?

Petrecură restul drumului în tăcere, şi doar când trăsura se apropie încet de reşedinţa Blanchard ea se uită pe fereastră. Se aplecă puţin în faţă.

— E o trăsură care ne blochează calea.

— Da? spuse absent Reynaud, cu ochii încă închişi.

— Mă întreb cine-o fi, spuse gânditoare. Un domn iese din ea şi ajută o doamnă foarte elegantă să coboare. O, şi e şi un băieţel. Reynaud?

Rosti ultimul cuvânt pentru că el se ridicase brusc şi se uită pe fereastră.

— Doamne, şopti el.

— Îi cunoşti?

— E Emeline, spuse el. E sora mea.

*

Reynaud visase la clipa aceea nopţi la rând cât fusese prizonier: ziua în care avea, în sfârşit, să îşi revadă familia. Ziua în care avea să o revadă pe Emeline.

Coborî încet din trăsură şi se întoarse să o ajute pe Beatrice. Chipul ei era emoţionat şi strălucea de curiozitate,

uimire şi bucurie, de parcă reflecta toate emoţiile pe care trebuia să le simtă el în momentul acela. Îi aşează mâna pe braţul lui şi se apropie de mica mulţime care se adunase în capul scărilor de la reşedinţa Blanchard. Bărbatul stătea cu faţa spre ei cu o expresie care părea impasibilă de la distanţă, dar Reynaud îşi concentră toată atenţia asupra femeii. Ea tocmai îi observase şi se întoarse spre ei. Se făcu albă ca varul, dar apoi o expresie de bucurie nemărginită îi apăru pe faţă.

— Reynaud! strigă ea şi se repezi în jos, pe scări.

Bărbatul – trebuia să fie Hartley – o prinse de braţ şi o domoli, iar pentru un moment Reynaud se simţi cuprins de mânie.

Până când văzu de ce Hartley o îndemnă să meargă mai încet.

— O, Doamne, spuse Beatrice cu răsuflarea întretăiată.

Emeline era în mod evident gravidă.

Cu şapte ani în urmă, era o soţie şi o mamă tânără. Acum era căsătorită cu un alt bărbat şi aştepta al doilea copil. Reynaud ratase atât de multe!

Atât de multe.

El şi Beatrice ajunseră la baza scărilor odată cu Emeline şi Hartley. Emeline se opri brusc şi îl privi lung, apoi întinse o mână şi îi atinse uluită obrazul.

— Reynaud, murmură ea. Tu eşti, Reynaud?

Îi acoperi degetele cu mâna şi clipi peste lacrimile ce i se strângeau în ochi.

— Da, eu sunt, Emeline.

— O, Reynaud! Şi se aruncă deodată pieptul lui, iar el o îmbrăţişa stângaci, cumva în jurul pântecului ei umflat.

Se simţea atât de bine cu surioara lui în braţe şi închise ochii, bucurându-se de prezenţa ei. Emeline se desprinse în cele din urmă din braţele lui şi zâmbi, acelaşi zâmbet pe care îl avea de la zece ani, apoi se încruntă.

— O, la naiba! Voi plânge. Samuel, trebuie să intru în casă.

Hartley o duse în casă, iar Reynaud şi Beatrice le-o luară liniştiţi pe urme. Băiatul se prinse de mama lui, dar aruncă priviri piezişe peste umăr înspre Reynaud. Şi-l amintea pe Daniel când era copil; abia dacă reuşea să meargă când îl văzuse ultima dată. Acum era aproape la fel de înalt ca mama lui.

Reynaud dădu din cap spre băiat.

— Eu sunt unchiul tău.

— Ştiu, spuse Daniel şi rămase în urmă ca să meargă cu ei, în vreme ce înaintau pe coridor. Am o pereche de pistoale de-ale tale.

Reynaud ridică din sprâncene.

— Da?

— Da. Băiatul părea un pic îngrijorat. Pot să le păstrez, nu?

Lângă el, Beatrice îşi înăbuşi un chicotit. Reynaud îi aruncă o privire fioroasă, apoi îi vorbi băiatului.

— Da, poţi.

Ajunseră în salonul de zi, şi Beatrice plecă de lângă el ca să ceară ceai şi alte băuturi.

— Indienii ţi-au făcut păsările alea lângă ochi? întrebă băiatul.

— Daniel! rosti pentru prima dată Hartley, cu vocea liniştită.

Nu mai adăugă nimic, dar băiatul îşi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, mormăi el.

Reynaud clătină din cap şi se aşeză.

— Da, indienii mi-au tatuat faţa.

Beatrice reveni chiar în clipa aceea şi îi întâlni privirea. Ochii ei erau plini de înţelegere, iar vederea lor îi încălzi inima lui Reynaud. Ea se aşeză lângă el şi îşi ascunse mâna sub a lui.

Îşi drese glasul.

— Eu sunt Beatrice Corning.

El îi strânse mâna în semn de recunoştinţă.

Emeline se îndreptă puţin de spate, ca un câine de vânătoare care vedea o găinuşă-de-munte.

— *Tante* Cristelle mi-a zis că urmează să vă căsătoriţi cu fratele meu.

Beatrice se uită la el, apoi spuse cu vioiciune:

— Da. Sperăm să facem o nuntă micuţă în curând. Domnişoara Molyneux nu ne-a spus că veniţi. Vă aştepta?

— Bineînţeles că nu. Emeline îşi strânse buzele. Desigur, am scris ca să anunţ că venim, dar scrisoarea trebuie să se fi rătăcit. Samuel avea ceva afaceri în Anglia, şi eu speram să o vizitez pe mătuşa. Aşa că venirea noastră la Londra a cam luat-o prin surprindere şi apoi ea ne-a surprins pe noi cu vestea că Reynaud e în viaţă.

— Minunată veste, zâmbi Beatrice.

— Da. Emeline aruncă o privire piezişă şi curioasă spre Reynaud şi Beatrice. Îmi pare rău, dar nu sunteţi rudă cu actualul conte de Blanchard?

— Uzurpatorul, mârâi Reynaud.

— Sunt nepoata lui, spuse Beatrice.

— Şi viitoarea mea soţie, afirmă el.

— Hmm. Apropo, murmură Emeline. Mătuşa mi-a zis că eşti acasă de mai puţin de-o lună.

Beatrice se agită lângă el.

— Mă tem că Reynaud m-a cucerit din prima clipă.

Emeline se încruntă, lucru care îl deranjă pe Reynaud. După şapte ani de despărţire, surioara lui credea că putea să îi spună cum să-şi trăiască viaţa? Deschise gura, dar simţi într-o parte lovitura ascuţită a unui cot. Surprins, se uită la Beatrice care îl privea destul de sever.

Ca la un semn, discuţia se îndreptă spre subiecte mai uşoare. Hartley povesti despre afacerile lui din Boston şi Londra, iar Emeline, cum se cunoscuseră şi ce se întâmplase cât Reynaud lipsise, noutăţile ei fiind foarte puţin diferite de ce auzise de la *tante* Cristelle, dar era minunat să îi audă vocea. Reynaud savură discuţia, bucuros că putea pur şi simplu să stea şi să le asculte pe sora lui şi pe Beatrice. Ei erau familia lui acum.

În sfârşit, Emeline se declară obosită, şi Hartley o ajută să se ridice de pe scaun.

Cât doamnele îşi luară la revedere, Hartley se întoarse spre Reynaud şi spuse încet:

— Mă bucur că te-ai întors acasă.

Reynaud dădu din cap. Era acasă, nu?

— Am auzit că ai umblat prin pădure ca să îi recuperezi pe câţiva dintre cei care fuseseră luaţi prizonieri.

Hartley ridică din umeri.

— E tot ce-am putut să fac. Dacă ştiam că erai viu, te-aş fi căutat până te-aş fi găsit.

Era uşor de zis, la şapte ani după întâmplare, dar expresia lui Hartley era gravă, ochii serioşi şi hotărâţi, şi Reynaud ştiu că omul chiar vorbea serios.

— Nu ai ştiut, spuse el, şi îi întinse o mână.

Hartley i-o apucă şi o scutură hotărât.

— Bine ai revenit acasă.

Şi Reynaud nu reuşi decât să încuviinţeze din cap şi să îşi întoarcă privirea ca nu cumva să îşi piardă complet cumpătul.

Reynaud îi conduse pe Emeline şi familia ei la uşa de la intrare, apoi reveni în camera de zi şi o găsi pe Beatrice turnându-şi ceai în ceaşcă. Se duse spre poliţa şemineului şi se opri să privească micuţa ciobăniţă – fusese a mamei lui? —, apoi se îndreptă spre fereastră. Simţi privirea lui Beatrice îndreptată spre el.

Ea puse ceaşca de ceai pe măsuţa de lângă ea, apoi îl întrebă:

— Te simţi bine?

El se uită mânios pe fereastră.

— De ce crezi că nu mi-e bine?

Beatrice ridică din sprâncene.

— Iartă-mă, dar pari neliniştit.

El trase adânc aer în piept şi urmări cum trăsura porneşte huruind.

— Nu ştiu. Am recăpătat-o pe Emeline, mi-am recăpătat familia, dar ceva tot lipseşte.

— Poate ai nevoie de timp să te obişnuieşti cu toate astea, spuse ea încet. Ai lipsit şapte ani, ai trăit altfel. Poate

nu ai nevoie decât să te aşezi.

— Am nevoie de titlul meu, mormăi el şi se întoarse spre ea.

Îl privi gânditoare.

— Şi când îţi vei recăpăta titlul şi tot ce înseamnă el, vei fi mulţumit?

— Sugerezi contrariul?

Ea se uită la ceaşca de ceai.

— Sugerez că pentru a fi fericit e posibil să nu ai nevoie doar de titlu şi de bani.

Îşi lăsă capul pe spate de parcă l-ar fi lovit. Ce însemnau toate acelea? De ce îl provoca?

— Nu mă cunoşti, spuse el în timp ce se îndrepta spre uşă. Nu ştii de ce am nevoie, aşa că te rog să nu îţi dai cu presupusul, doamnă.

Şi o lăsă acolo singură.

*

O săptămână mai târziu, Beatrice îşi ascundea mâinile tremurătoare în faldurile rochiei de mireasă. Era o rochie elegantă. Lottie îi spusese că doar pentru că se mărita în pripă nu însemna că nu putea să îşi facă o rochie nouă. Aşa că purta o frumoasă rochie din mătase care se unduia în tonuri de verde şi albastru atunci când se mişca. Dar în ciuda frumuseţii rochiei, Beatrice nu reuşea să îşi controleze tremurul degetelor.

Poate că erau emoţiile tipice pentru ziua nunţii. Încercă să fie atentă la episcopul care vorbea în faţa lor, dar cuvintele lui păreau să fie înghiţite într-un zgomot tărăgănat.

Spera din tot sufletul să nu leşine.

Oare făcea ce trebuia? Tot nu ştia, chiar dacă se afla în faţa altarului. Reynaud îi promisese că va avea grijă de unchiul Reggie, îi promisese că îl va lăsa să locuiască la reşedinţa Blanchard indiferent de felul în care se încheia lupta lui pentru titlu. Asigurase liniştea unchiului Reggie şi

poate că era un motiv suficient ca să se mărite cu acest bărbat chiar dacă el nu o iubea.

Nu o iubea.

Beatrice se încruntă la buchetul de flori din mâinile ei. Îşi dorise un bărbat care să o iubească pentru ce era ea, în schimb, se mărita cu un bărbat dintr-un calcul pur realist. Era suficient? Nu era sigură. Se putea ca inima lui Reynaud să nu se îmblânzească niciodată într-atât încât să o iubească. În ultimele săptămâni, păruse mai dur ca niciodată, mai concentrat pe scopul lui de a-şi recăpăta titlul şi puterea care venea la pachet cu el. Putea să îndure acea căsătorie dacă el nu o va iubi niciodată?

Dar apoi, Reynaud se întoarse spre ea şi îi puse un inel simplu de aur pe deget şi o sărută gingaş pe obraz. Deodată, totul se încheiase şi era prea târziu pentru gânduri sau regrete. Beatrice trase adânc aer în piept şi puse mâna pe braţul lui Reynaud, strângându-l mai tare ca de obicei.

El se apropie de urechea ei.

— Eşti bine?

— Da. Destul de bine. Un zâmbet larg păru să îi încremenească pe chip.

O privi neîncrezător şi o conduse prin mulţime.

— Ajungem imediat acasă şi poţi să te întinzi dacă vrei.

— O, dar avem micul dejun de nuntă!

— Şi noaptea nunţii, îi şopti el la ureche. Nu vreau să te simţi rău şi să nu te bucuri de ea.

Ea îşi plecă fruntea ca să ascundă un zâmbet încântat. Ideea era că, de când se logodiseră, nu o mai sărutase decât cast pe buze, şi o parte din ea începuse să se întrebe dacă el nu îşi pierduse cumva interesul.

În mod evident, nu.

O ajută să urce în trăsură în uralele mulţimii şi apoi se sui şi el. Îi zâmbi, şi trăsura porni.

— Te simţi altfel, acum că eşti căsătorită?

— Nu. Clătină din cap, apoi se gândi la ceva. Cu toate

că va trebui să mă obişnuiesc să mi se spună Lady Hope, nu?

El se încruntă.

— Ar trebui să fie Lady Blanchard. Privi pe fereastră. Şi va fi în curând.

Nu mai era nimic de spus, aşa să merseră în linişte până acasă. Cei mai mulţi dintre musafiri ajunseseră deja şi intrau în casă când Beatrice coborî din trăsură. O luă cu Reynaud pe treptele de la reşedinţa Blanchard şi se simţi straniu. Aceea era încă locuinţa unchiului ei, dar avea în curând să fie a ei şi a lui Reynaud – dacă el îşi recăpăta titlul. Urma să îi ia locul unchiului Reggie, şi gândul nu era unul prea plăcut.

Înăuntru, sufrageria fusese deja pregătită pentru ospăţ. Metri de material roz acopereau masa, şi pentru o clipă Beatrice se gândi cât de oripilat trebuie să fi fost unchiul Reggie de cheltuiala aceea. Era deja aşezat în capul mesei şi părea mai curând supus şi trist. Refuză să se uite în ochii ei.

Reynaud o aşeză lângă unchiul Reggie, aşa cum se cuvenea, apoi începu să discute cu unul dintre musafiri. Pentru o clipă, Beatrice rămase tăcută.

— Deci, s-a întâmplat, spuse unchiul Reggie.

Ea îl privi şi zâmbi.

— Da.

— Nu poţi să dai înapoi acum.

— Nu.

El oftă adânc.

— Îţi doresc tot ce e mai bun, draga mea. Şi ştii asta.

— Da, ştiu, unchiule, spuse ea încet.

— Pacostei pare să îi pese de tine. Îşi puse mâinile pe masă şi se uită la ele de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Am văzut eu cum se uită la tine uneori, de parcă eşti o bijuterie pe care se teme să nu o piardă. Sper să se poarte frumos cu tine. Sper să fii foarte fericită.

— Mulţumesc. Beatrice simţi că îi vine să plângă – toată ziua se abţinuse să nu izbucnească în lacrimi.

— Dar dacă nu o face, spuse unchiul ei cu vocea joasă, vei avea mereu un loc la mine. Putem să ne mutăm din nenorocita asta de casă, să găsim alta, doar pentru noi.

— O, unchiule Reggie!

I se tăie răsuflarea cu un râs care părea aproape un suspin. Dragul, dragul unchi Reggie care nu era deloc de acord cu alegerea ei şi totuşi atât de dornic să nu o abandoneze de tot.

Îşi ştergea ochii cu o batistă când Reynaud se aşeză lângă ea. El se încruntă.

— Ce ţi-a spus?

— Sst. Beatrice aruncă o privire furişă la unchiul Reggie, dar el vorbea cu *tante* Cristelle. A fost foarte drăguţ.

Reynaud mârâi şi nu păru deloc convins.

— E un flecar bătrân.

— E unchiul meu şi îl iubesc, îi spuse Beatrice ferm.

Soţul ei doar mormăi.

*

Micul dejun fusese lung şi somptuos, iar când se termină în cele din urmă, Beatrice era gata să tragă un pui de somn. Dar se ridică şi se pregăti să îşi ia rămas-bun de la musafiri.

La sfârşit şirului de oaspeţi, rămaseră Lord şi Lady Vale.

Vicontele începu să discute ceva cu Reynaud şi, pentru o clipă, Beatrice şi Lady Vale rămaseră singure.

— Este foarte bucuros de această căsătorie, spuse Lady Vale.

Beatrice o privi surprinsă.

— Vicontele Vale?

Cealaltă femeie încuviinţă din cap.

— A fost cam îngrijorat pentru lordul Hope. Toată povestea cu reîntoarcerea soţului dumneavoastră a fost un şoc pentru el – un şoc în sensul bun, dar tot un şoc.

Beatrice ridică din sprâncene.

— Se temea pentru cât de mult s-a schimbat lordul Hope.

— E mai sumbru acum, murmură Beatrice.

Lady Vale dădu din cap.

— Aşa mi-a spus şi Vale. În orice caz, s-a bucurat foarte mult când aţi acceptat să vă măritaţi cu lordul Hope.

Beatrice nu ştiu ce să spună, aşa că încuviinţă pur şi simplu din cap.

Vicontesa şovăi pentru o clipă.

— Mă întreb…

Beatrice o privi.

— Da?

Cealaltă femeie păru un pic jenată.

— Mă întreb dacă aş putea să vă fac un cadou de nuntă cam neobişnuit?

— Despre ce este vorba?

— Este ceva de făcut, deci, dacă nu doriţi, vă rog să îmi spuneţi şi nu e nicio problemă.

Beatrice era deja intrigată.

— Spuneţi-mi, vă rog.

— Este o carte, răspunse Lady Vale. Mi-a spus un prieten acum ceva timp că vă place să legaţi cărţi.

— Da?

— Ei bine, este vorba despre un fel de proiect de-al meu, spuse Lady Vale aproape cu tristeţe. Este o carte de poveşti care le-a aparţinut iniţial doamnei Emeline… şi soţului dumneavoastră.

Beatrice se aplecă mai aproape.

— I-a aparţinut lui Reynaud?

Lady Vale încuviinţă din cap.

— Emeline a găsit-o anul trecut şi m-a rugat să o traduc – era în germană. După ce am tradus-o, o prietenă a transcris-o şi mă întrebam dacă nu aţi putea să o legaţi. Sau mai degrabă pentru Emeline. Mi-ar plăcea să i-o ofer cadou pentru copiii ei. M-aţi putea ajuta?

— Desigur, murmură Beatrice şi luă mâinile femeii

într-ale ei. Era cuprinsă de un fel de încântare, de parcă Lady Vale i-ar fi oferit cumva o intrare în familia St. Aubyn. Mi-ar face mare plăcere.

*

— Beatrice arată minunat, spuse Nathan când se strecură lângă Lottie, după micul dejun.

— Da, aşa este, răspunse Lottie fără să se uite înspre el. Nu mi-am dat seama că eşti şi tu invitat la nuntă.

Ea stătea în picioare chiar lângă uşile de la intrare ale reşedinţei Blanchard şi aştepta ca trăsura să îi fie adusă. Chiar dacă se asigură să nu se uite la el, era perfect conştientă de haina şi pantalonii lui de un albastru-închis, de albul perucii lui şi al lavalierei de la gât care îl făceau să arate într-adevăr foarte bine. Probabil era singura care observase că haina aceea era descusută şi că trebuia să fie reparată. Uitase să îi spună valetului lui înainte să plece, şi părea că nimeni altcineva din casă nu observase.

Chipul lui frumos era întunecat.

— Nu ştiai? Puteam să jur că te-ai uitat la mine când eram la biserică.

Ea schiţă un zâmbet.

— Poate că ai crezut că toată lumea se uita la tine? Eşti un membru al parlamentului atât de tânăr şi de ambiţios.

Nathan strânse din buze şi spuse pur şi simplu:

— Este o partidă bună. Beatrice părea foarte fericită.

— Hmm. Dar, până la urmă, nu au trecut decât trei ore.

— Începi să suferi de cinism.

— O, da, aşa este. Tu preferi ca o femeie să pretindă că e fericită, spuse ea dulce.

— De fapt şi de drept, prefer o femeie care să fie cu adevărat fericită, nu doar să se prefacă, spuse el.

— Atunci poate că ar fi trebuit să fii mai atent cu doamna ta, îi răspunse ea tăios.

— Asta era? El se apropie de ea şi mai că îi atinse umărul cu pieptul lui, apoi vorbi încet şi intens: Te-ai întoarce dacă ţi-aş promite că mergem la teatru sau la operă? Poate dacă îţi aduc dulciuri şi bomboane?

— Nu mă lua de parcă aş fi un copil.

— Spune-mi ce vrei, şopti el printre dinţi, iar chipul lui simpatic de obicei fu cuprins de mânie. Cu ce-am greşit, Lottie? Ce te-ar face să te întorci? Pentru că bârfele despre plecarea ta curg cu duiumul. Reputaţia mea – cariera mea – nu mai rezistă mult.

— O, reputaţia ta… începu Lottie.

Dar el o întrerupse, şi era ceva ce nu mai făcuse niciodată:

— Da, cariera mea! Atunci când te-ai măritat cu mine ştiai că sunt un politician de carieră. Nu o face pe victima acum.

— Ştiam că ai o carieră, spuse ea. Ceea ce nu ştiam era că îţi ocupa viaţa – inima – atât de mult că nu aveai loc şi de o soţie.

El se trase înapoi şi îşi fixă privirea asupra ei.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Chiar aşa? ripostă Lottie. Ei bine, atunci poate că ar trebui să te gândeşti un pic la asta.

Şi ieşi înainte ca el să răspundă – sau înainte ca ea să izbucnească în plâns.

Capitolul 14

Când cei trei balauri îi văzură pe Longsword şi pe prinţesă zburară spre ei, cu ghearele lor enorme aţintite spre ei şi cu flăcări ţâşnindu-le pe gură. Longsword se pregăti şi flutură cu putere sabia.

BUF! Cel mai mic balaur se prăbuşi la pământ, urlând de durere de la rana mortală primită în piept. Dar ceilalţi doi se despărţiră şi îi atacară din două părţi. Longsword îl

ciopârţi pe cel de pe partea lui chiar când simţi nişte gheare fierbinţi în spate. Se întoarse şi căzu în genunchi. Ultimul balaur – cel mai mare – scoase strigăte triumfătoare şi se năpusti spre el ca să îl omoare...

din *Longsword*

La lăsarea serii, Beatrice era un ghem de nervi. Nu mai era fecioară, deci poate nu trebuia să aibă atâtea emoţii – ce motive avea să se teamă, până la urmă? Dar, în ciuda familiarităţii fizice dintre ei, simţea cumva că îl cunoştea mai puţin în clipa aceea pe soţul ei decât îl cunoscuse cu săptămâni în urmă.

Poate că nu puteai să înţelegi întru totul un bărbat nici după ce îi ofereai trupul tău. Era un gând ciudat pentru noaptea nunţii, şi Beatrice se încruntă când îşi scoase perlele din urechi. Cerceii fuseseră ai mătuşii Mary şi se întrebă ce ar fi crezut femeia aceea extraordinar de practică despre căsătoria ei. L-ar fi acceptat pe Reynaud? Nu i-ar fi plăcut felul arogant în care se purta cu unchiul Reggie, în mod clar. Beatrice simţi o urmă de remuşcare. Era cumva ziua aceea o greşeală teribilă?

Chiar în secunda aceea, intră Reynaud. Beatrice o lăsă pe Quick să plece. Se mutase în dormitorul contesei, nefolosit de când îl ocupase mama lui Reynaud. Unchiul Reggie continua să locuiască în dormitorul contelui, măcar cu numele – pentru că plecase de acasă în seara aceea. Beatrice aproape se aşteptase ca Reynaud să profite de absenţa unchiului ei ca să ocupe dormitorul principal. Dar nu o făcuse.

O surprinsese încă o dată.

Se îndreptă uşor spre ea, purtând doar pantaloni şi cămaşă sub un halat auriu. Halatul, cercelul care se legăna lângă bărbie şi păsările tatuate îi dădeau aerul unui prinţ exotic. Unul care ar fi putut să se tolănească pe munţi din perne de mătase, în vreme ce se ocupa de un harem plin de frumuseţi răpitoare. Gândul acela o cutremură pe

Beatrice. Ea nu avea o frumuseţe de harem.

Poate de aceea vocea ei păru un pic prea ascuţită când spuse:

— Pe masa de lângă şemineu avem nişte vin, biscuiţi şi nişte bomboane. Vrei să îţi torn un pahar?

— Nu. Clătină uşor din cap şi se apropie de ea. Nu mi-e sete de vin.

— Oh. O, Doamne.

Ar fi trebuit să facă vreun comentariu sofisticat, ceva care să îi fi dat de înţeles că nu era o femeie naivă şi cu foarte puţină experienţă.

Un colţ al gurii lui se arcui, făcându-l să arate ca un prinţ exotic destul de periculos. Beatrice făcu un pas înapoi şi se lovi de pat.

— Ai emoţii? întrebă el, încercând să pară inocent, dar nereuşind deloc.

— Nu, spuse ea, iar sinceritatea o obligă să se corecteze: Ei bine, da. Da, am ceva emoţii. Nu sunt chiar genul care seduce.

— Nu?

— Nu, spuse ea aproape aspru. Sunt practică şi directă, şi domnii nu au roit niciodată în jurul meu.

El ridică o sprânceană care, alături de tatuaje, îl făcu să arate absolut diabolic.

— Niciun flăcău plin de admiraţie, niciun iubit copleşit de disperare?

Ea se strâmbă.

— Mă tem că nu. Nu sunt decât o englezoaică obişnuită.

— Slavă cerului, spuse el, şi fu deodată atât de aproape de ea că Beatrice simţi căldura trupului lui chiar dacă erau despărţiţi de cămaşa ei şi de halatul lui. Mă bucur că niciun alt bărbat nu ţi-a văzut dulceaţa. Cred că dacă ar exista unul, ar trebui să îl omor.

O spuse calm, dar tonul sumbru al cuvintelor lui o făcu pe Beatrice să se înfioare. Nu făcea decât să îşi seducă soţia în noaptea nunţii sau era vreo fărâmă de adevăr în

spusele lui?

Era cu adevărat atras de ea?

O, cât de mult şi-ar fi dorit să fie! Una dintre cele mai aprige dorinţe ale ei era să fie dorită pur şi simplu pentru felul ei de-a fi, nu pentru un alt motiv. Dar mintea îi zbură de la gândul acela pentru că Reynaud îşi înclină capul şi îl coborî până ce buzele lui poposiră delicat pe clavicula ei. Senzaţia era stranie, pe jumătate gâdilând-o, pe jumătate erotică. Fiorul acela i se răspândi până între coapse. Dumnezeule, dacă un simplu sărut pe *umăr* putea să facă aşa ceva, nu mai avea nicio speranţă. Cum putea să existe pe poziţie de egalitate în căsnicia aceea dacă simpla lui atingere o transforma într-un iureş de dorinţă?

Nu avea cum. Trebuia să ia în mâini frâiele manierelor de fată cuviincioasă şi să le întoarcă în favoarea ei. Poate că nu era în stare să îi spună că îl iubea, dar cu siguranţă, trupul ei putea să i-o arate. Cu gândul acesta în minte, se întinse spre soţul ei. Mâinile îi alunecară pe mătasea halatului, şi simţi sub ea căldura trupului lui. Ultima dată îi poruncise să îl dezbrace. Nu avea să mai aştepte instrucţiuni de această dată. Îi trase halatul de pe umeri. El continua să o sărute pe gât, dar scoase un murmur răguşit.

Beatrice îl luă ca pe o încurajare.

Apoi, îi desfăcu nasturii de la cămaşă, bucuroasă să revadă întinderea frumoasă a pieptului lui. Avea un piept minunat, lat şi bine făcut, încă de un cafeniu-închis. Îl îndemnă să ridice mâinile şi îi scoase cămaşa. Încerca de această dată să facă totul mai încet şi să îl seducă alene, şi poate de aceea simţi pe spatele lui ceva ce nu simţise ultima dată. Aruncă lângă halat cămaşa şi îl mângâie dinspre coaste spre spate. Avea umflături acolo. Cât de ciudat. Se încruntă şi le exploră cu degetele. Era de parcă…

El îi luă mâinile de pe spate şi le ţinu între trupurile lor, apoi o sărută pasional. Îi eliberă mâinile, şi Beatrice îi mângâie pieptul, bucurându-se de felul în care pielea lui se simţea sub atingerea ei. Hoinări în voie cu mâinile şi ajunse la brâul pantalonilor. Dădu să-i caute orbeşte nasturii, dar

totul deveni mai greu de făcut când el începu să îi dezmierde sânii.

Întrerupse sărutul şi spuse gâfâit:

— Îmi distragi atenţia când faci asta.

— Asta ce? întrebă el cu inocenţă şi o ciupi de sfârcuri.

— O! Deschise primii doi nasturi şi-i desfăcu pantalonii, apoi îşi strecură degetele înăuntru şi mângâie carnea tare.

Reynaud mormăi şi, deodată, o lăsă să îi scoată pantalonii şi lenjeria de corp.

— Hai să continuăm în pat.

Se îndreptă spre pat şi o trase după el, apoi se aşeză pe perne. Ea i se alătură şi se puse în genunchi. Reynaud se întinse şi îi cuprinse capul între mâini. Părul de pe braţe era negru şi des, iar braţele lui se arcuiau în muşchi încordaţi. În faţa acelei privelişti, Beatrice se simţi cuprinsă de înflăcărarea pasiunii. Îşi coborî privirea. Mădularul lui era drept, dar nu complet întărit. Ultima dată când făcuseră dragoste, el o îndrumase. Totuşi, în clipa aceea, nu voia să facă decât ce îşi dorea ea.

Se aplecă mai aproape şi îi mângâie mădularul care tremură sub atingerea ei. Ştia că îi plăceau mângâierile ferme – i-o dovedise şi înainte. Desenă cercuri în jurul lui, chiar sub vârful proeminent şi îi măsură lungimea cu degetul mare şi arătătorul.

El se mişcă sub ea.

— Vino aici.

Se urcă pe el, pe acel bărbat masiv care îi aparţinea ei de acum, şi când ajunse la chipul lui, îl prinse între mâini şi îl sărută. Poate devenise dur, chiar crud uneori de pe urma experienţelor prin care trecuse, dar Beatrice se bucura că ele îl aduseseră în viaţă acasă.

Aşa că îl sărută adânc şi se legănă ademenitor pe el. Reynaud o aranjă mai bine, îi aduse picioarele peste şoldurile lui şi le trase în sus până ce aproape că o aşeză pe el. Ea se trase înapoi ca să îl privească întrebător şi el dădu

din cap.

— Călăreşte-mă.

Se ridică şi îi trase peste cap cămaşa ca să fie şi ea goală. Aceea era noaptea în care îşi desăvârşeau căsnicia, şi voia să îl întâlnească de la egal la egal, amândoi goi înaintea lui Dumnezeu. Când se aplecă, faldurile feminităţii ei umede sărutară carnea lui tare.

Ea îl privi.

— Fă-o tu de data asta. Pătrunde-mă.

El o fixă cu privirea şi îşi duse mâna dreaptă între ei, mângâind-o.

— Aşa? întrebă el şi ea simţi prima penetrare, tensiunea şi moliciunea ei când vârful lui o pătrunse.

— Da, aşa, şopti ea, complet fascinată de ce făcea el.

Reynaud strânse din buze.

Ea se aplecă şi mai mult, îl prinse de umeri, apoi el se împinse în sus şi deodată o cuprinse întru totul. Erau împreunaţi. Legaţi de trupurile şi de jurămintele pe care le făcuseră. Gândul acela o înfioră pe Beatrice şi îi întâlni privirea. Oare simţea şi el importanţa acelei clipe? Nu putea să fie sigură; ochii lui erau negri şi insondabili; nu se desluşea nimic în ei.

— Călăreşte-mă, spuse el din nou.

Şi ea făcu întocmai. Se ridică uşor, apoi se împinse iar în jos şi răsuflă întretăiat când el o pătrunse din nou. Ochii îi erau pe jumătate deschişi, buza de jos prinsă între dinţi. Îi dezmierdă sânii cu palmele lui late şi îşi trecu degetele mari peste sfârcuri, şi ea încercă din răsputeri să nu închidă ochii. Era important. Era un act de o importanţă sfântă şi nu voia să piardă nici măcar o clipă.

La sfârşit se prăbuşi pe pieptul lui care se ridică şi cobora sacadat şi savură sarea de pe pielea lui când un nou val de plăcere o invadă. Închise ochii şi îşi îngropă faţa în umărul lui puternic.

Era aproape perfect.

Se aşeză pe el şi simţi sub ea răsuflarea lui întretăiată. Putea să rămână acolo pentru totdeauna,

pierdută în plăcerea aceea desăvârşită, dar, într-un fel sau altul, lumea de afară avea să îi întrerupă. Aşa că puse întrebarea pe care o avusese în minte încă din clipa în care îi scosese cămaşa.

— De unde ai cicatricele de pe spate?

*

Trebuia să îşi dea seama că Beatrice va observa cum trăgea de timp, dar întrebarea îl luă oricum prin surprindere. Pentru o clipă, se gândi să nu o bage în seamă sau chiar să pretindă că nu ştia la ce se referea. Dar erau deja căsătoriţi. Avea să le vadă oricum – şi spera că pentru mulţi ani, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Aşa că îşi adună toate puterile şi spuse:

— Îţi spun acum, dar nu vreau să mai vorbim despre asta niciodată. S-a înţeles?

Se gândi că ea avea să se îmbufneze – sau, mai rău, să se simtă rănită de tonul lui tăios –, dar Beatrice îl privi pur şi simplu cu ochii aceia cenuşii.

— Foarte bine. Pot să văd?

Reynaud se încruntă şi întoarse privirea, apoi se răsuci deodată pentru ca ea să îi vadă spatele. Ea oftă şi rămase tăcută.

El închise ochii şi îşi imagină ce vedea ea. Ştia de când se privise în oglindă – o singură dată – că spatele lui era numai cicatrice. Cicatrice subţiri şi albe care sculptau bronzul pielii lui. Cicatrice mai groase şi înroşite, cele pe care le simţise ea înainte, se încolăceau pe trupul lui de la jumătatea spatelui spre şoldul drept.

Ea întrebă:

— Când s-a întâmplat?

El se întoarse spre ea, cu ochii încă închişi.

— În a doua iarnă în care am stat cu Gaho şi familia ei.

— Povesteşte-mi, spuse ea simplu, iar el deschise ochii şi îi văzu pe ai ei aţintiţi asupra lui. Chipul ei era

liniştit, pur şi frumos, părul ei de aur încă strâns la spate. Îşi acoperise sânii cu aşternuturile, dar umerii albi îi rămaseră dezveliţi.

— Primăvară aveam mai multă mâncare. Îşi înclină capul şi îşi concentră toată atenţia pe aşternuturile patului. Poate că urşii şi căprioarele erau slăbite de atâta iarnă, dar erau mai uşor de vânat. Iar femeile culegeau fructe de pădure şi legume de pe câmpuri de îndată ce începeau să crească.

— Lucrurile stăteau mai bine, spuse ea încet. Nu era nici urmă de nerăbdare în vocea ei, chiar dacă el evita punctul central al poveştii lui.

— Erau mai bine, da, spuse el. Şi aşa ar fi trebuit să fiu şi eu. Aveam în sfârşit o mulţime de mâncare după o iarnă de înfometare. Dar verile pot fi foarte fierbinţi în părţile acelea de lume. Fierbinţi şi umede, şi combinaţia dintre ele îmi afectase plămânii. M-am îmbolnăvit rău de friguri şi vărsături. Gaho şi familia ei au avut grijă de mine, dar nu îmi amintesc de zilele acelea.

— Cât de îngrozitor, spuse Beatrice şi îi cuprinse degetele într-ale ei. Dar ai supravieţuit.

— Am supravieţuit, dar aproape am murit înainte, spuse el. Şi apoi… ciudat, putea să îşi simtă spatele cuprins de sudoare doar când îşi reamintea. Trase adânc aer în piept şi înăbuşi greaţa care i se ridică în gât. Era atât de ruşinat de cele întâmplate.

— Ce s-a întâmplat?

El inspiră.

— Gaho a plecat din tabără ca să participe la o ceremonie, însoţită de soţul ei, de cele două fiice şi de soţii lor. Eram prea bolnav ca să călătoresc. Doar eu, câţiva bătrâni, o sclavă şi Sastaretsi am rămas în urmă. El a spus că se certase cu şeful tribului pe care Gaho şi familia lui îl vizitau, dar cred că a rămas în tabără doar ca să mă omoare.

Beatrice rămase tăcută, dar îi strânse degetele.

Reynaud îşi închise ochii şi încercă să îşi liniştească

vocea, reamintindu-şi de groaza pe care o simţise când ştia că fusese la bunul plac al altuia.

— Faptul că rămăsesem viu îl rănise profund pe Sastaretsi. O luase ca pe o jignire la adresa lui că nu fusesem torturat până la moarte pentru orgoliul lui. Şi cum în iarna aceea, fusese la un pas de moarte, cred că a aşteptat doar pentru că mai aveau nevoie de un vânător bun. Dar când m-am îmbolnăvit în vara aceea, a mirosit momentul pe care îl aştepta.

— Ce a făcut? întrebă ea.

— A venit noaptea la mine. Eram legat şi încă slăbit de la friguri. Nu aveam nicio şansă, dar am luptat oricum. Ştiam că dacă îi picam în gheare aveam să mor.

— Dar te-a prins chiar dacă te-ai împotrivit? întrebă ea încet.

El încuviinţă din cap. Cuvintele păreau să i se fi oprit în gât, şi îl durea pieptul de parcă nu avea aer. Groaza pe care i-o treziseră mâinile altui bărbat în jurul gâtului lui, faptul că ştia că nu era destul de puternic ca să îl oprească. Simţi deodată miros de grăsime de urs, fierbinte, acră şi puternică. Imposibil. Doar i se părea. Nimeni nu se ungea cu grăsime de urs în Anglia. Dar Sastaretsi o făcea în tărâmul acela atât de îndepărtat. Miasma îi rămăsese imprimată în nări în noaptea aceea.

— Reynaud? auzi vocea lui Beatrice. Reynaud, nu trebuie să continui.

— Nu, spuse el întretăiat. Nu. Îţi spun o dată şi atât.

Se opri pentru o clipă şi inspiră adânc, încercând să îndepărteze mirosul de grăsime de urs din nări. Apoi continuă:

— M-a luat şi m-a legat de un ţăruş şi m-a bătut. Iar şi iar.

A rupt beţe pe spatele meu, a săpat linii adânci în carnea mea şi când am leşinat, m-a trezit ca să o ia de la capăt.

Ea era tăcută şi îl ţinea în braţe.

— Voia să mă ucidă. Să mă tortureze până când

aveam să îl implor şi atunci el avea să mă ardă de viu.

— Dar nu ai murit, spuse Beatrice. Părea stăruitoare. Ai supravieţuit.

— Da, am supravieţuit, spuse el. Am supravieţuit pentru că am refuzat să scot vreun sunet. Am rămas tăcut, orice mi-ar fi făcut, oricum m-ar fi bătut sau mi-ar fi făcut sângele să curgă. Apoi, s-a întâmplat o minune.

Privi spre ea, soţia lui cuibărită în braţele lui. Nu ar fi trebuit să îi spună în veci povestea aceea, nu ar fi trebuit să o lase să audă de groaza prin care trecuse şi de ruşine.

— Ce s-a întâmplat?

— Gaho şi familia ei s-au întors, spuse el pur şi simplu, cuvintele fiind incapabile să exprime surprinderea care îl încercase la revenirea lor. Mai târziu mi-a spus că avusese un vis. În vis, un şarpe se lupta cu un lup şi şarpele avea colţii înfipţi în gâtul lupului. Mi-a zis că vocea tatălui ei îi spusese că şarpele nu trebuia să câştige. Când s-a trezit, a întrerupt festivităţile şi s-a întors acasă.

— Ce-a făcut? întrebă Beatrice.

Gura lui Reynaud se schimonosi.

— M-a salvat de la moarte. M-a eliberat, mi-a dat apă, m-a spălat, mi-a oblojit rănile şi în dimineaţa zilei următoare, mi-a dat un cuţit şi mi-a poruncit să fac ce trebuia să fac.

— Ce trebuia să faci?

— Să îl omor pe Sastaretsi, spuse el. Eram slăbit, sufeream pentru că pierdusem mult sânge şi fusesem bolnav, dar trebuia să îl omor. El ştia ce aveam să fac – chiar şi fără permisiunea lui Gaho, nu puteam să îl las în viaţă – şi ar fi putut să fugă în noaptea aceea, dar a rămas ca să se lupte cu mine.

— Şi ai câştigat, spuse ea.

— Da, am câştigat, spuse el fără să se bucure deloc de victorie.

Ea oftă şi îşi aşeză capul pe umărul lui.

— Mă bucur. Mă bucur că l-ai omorât pe Sastaretsi. Mă bucur că ai supravieţuit.

— Da, spuse el încet. Şi eu.

Dacă nu ar fi supravieţuit, nu ar mai fi ţinut-o în braţe în clipa aceea. Şi măcar acela era un lucru bun. Reynaud închise ochii şi simţi frăgezimea caldă a soţiei lui, parfumul ei de femeie şi flori îl învălui. Ascultă cum respiraţia ei se linişti şi se adânci pe măsură ce adormea şi mulţumi cerului că putea să se bucure de momentul acela, de femeia aceea.

Poate că tot ce simţea în clipa aceea dădea un sens tuturor lucrurilor întâmplate înainte.

*

— Te trezeşti devreme pentru un bărbat proaspăt căsătorit, spuse Vale voios, o săptămână mai târziu. Poate că ai dormit prea mult azi-noapte.

Samuel Hartley, care mergea lângă Vale, pufni. Cei trei bărbaţi înaintau repede, pentru că vântul era destul de rece, pe una dintre străzile renumite ale Londrei ca să îi descurajeze pe cei care ar fi tras cu urechea.

Reynaud se uită încruntat la amândoi. Era o dimineaţă frumoasă, iar el îşi lăsase proaspăta soţie să doarmă în patul lor cald ca să vină să se consulte cu cei doi fanfaroni.

Iar ei nici măcar nu apreciau sacrificiul pe care îl făcuse.

— Putem să îţi dăm o mână de ajutor cu minunile fericirii conjugale, dacă ai nevoie, continuă Vale, prosteşte. Eu, cel puţin, pot.

Se uită întrebător la Hartley.

— După cum şi eu pot, răspunse acesta. Rămase serios, dar părea să zâmbească în sinea lui.

— Mă bucur să aud acest lucru din moment ce te-ai însurat cu sora mea, replică oarecum dur Reynaud.

Expresia lui Hartley rămase neschimbată, dar trupul lui păru să devină mai încordat.

— Să nu te temi că nu pot să am grijă de Emeline.

— E bine de ştiut.

— Hei, hei, spuse Vale cu o voce greţos de dulceagă şi care parcă amintea de o doică. I-am dat deja o ciomăgeală bună pentru că a curtat-o pe Emeline.

Reynaud ridică din sprâncene.

— Chiar aşa?

— Ba nu, spuse Hartley chiar când Vale încuviinţă fericit din cap. Eu l-am aruncat pe scări.

Vale îşi strânse buzele şi dădu ochii peste cap.

— Nu aşa îmi aduc eu aminte, dar observ că amintirile tale legate de cele întâmplate au devenit cam tulburi.

— Ei, ia fii atent la mine, începu uşor Hartley, cu o urmă de amuzament în voce.

— Domnilor, spuse Reynaud, trebuie să abordăm miezul problemei pentru că a trecut doar o săptămână de la nunta mea şi bineînţeles că minunata mea soţie se aşteaptă să nu o neglijez.

— Prea bine. Hartley dădu serios din cap. Ce-ai mai descoperit de când ne-am văzut ultima dată, Vale?

— Sunt zvonuri cum că trădătorul de la Spinner’s Falls era nobil şi că mama lui era franţuzoaică, spuse repede Vale.

Hartley îşi înclină capul.

— Şi de unde ai informaţiile astea?

— De la Munroe, zise Reynaud care aflase de la Vale la ultima lor întâlnire. Pe prima a primit-o de la un coleg din Franţa; pe a doua…

— I-a spus-o Hasselthorpe, interveni Vale, chiar dacă nu a catadicsit să îmi împărtăşească informaţia şi mie până acum o lună sau aşa ceva.

Hartley se uită uimit la el.

— De ce nu?

Vale păru ruşinat.

— Bănuiesc că din cauza mea, spuse Reynaud. Mama era franţuzoaică.

— Desigur. Hartley încuviinţă din cap.

— Fără îndoială, s-a gândit că dacă eram deja mort, nu avea rost să păteze în vreun fel numele meu, spuse

Reynaud sec. Dar cum se pare că nu sunt mort…

— Acum trebuie să ne mai gândim cine dintre cei care au supravieţuit avea o mamă franţuzoaică, spuse încruntat Vale. Pentru că oricine ar fi el trebuie să fie trădătorul.

Reynaud se strâmbă.

— Dacă sugerezi că e vorba despre mine…

— Nu fi ridicol, i-o întoarse Hartley. Fii atent. Aici suntem tu, eu şi Vale, Munroe, Wimbley, Barrows, Nate Growe şi Douglas – am vorbit cu toţi.

— Da, spuse Vale. Şi toţi sunt din Londra şi au probabil strămoşi cu sânge albastru încă din perioada invaziei romane.

— Thornton, Horn, Allen şi Craddock sunt morţi, continuă Hartley, dar i-am cercetat şi pe ei în detaliu. Niciunul nu avea mama franţuzoaică. Pur şi simplu, niciunul dintre cei care au supravieţuit nu poate să fie cel pe care îl căutăm.

— Atunci poate că a fost unul dintre cei ucişi, spuse încet Reynaud. Cu toate că nu are niciun sens.

— Cine mai avea o mamă franţuzoaică? întrebă Vale.

— Clemmons avea o cumnată din Franţa, spuse Hartley gânditor.

— Da? Vale se uită lung la el. Habar n-aveam.

Hartley încuviinţă din cap.

— A spus-o o dată. Soţia unui frate mai mic, dar e moartă.

— Oricum nu se potriveşte, spuse Reynaud nerăbdare. Doar dacă sursa lui Munroe nu e exactă.

Hartley clătină din cap.

— Trebuie să vorbim cu Munroe, să vedem dacă îşi mai aminteşte ceva, spuse Reynaud.

— Am trimis acum câteva săptămâni un mesager la el, spuse Vale. Dar omul nu a răspuns.

Reynaud mormăi. Munroe era un singuratic, dar aveau nevoie şi de amintirile lui. Poate că trebuia să o ducă pe Beatrice într-o călătorie în Scoţia.

Dar înainte avea chestiuni mai urgente de rezolvat.

— Intenţionez să îmi susţin cazul în faţa comisiei parlamentare speciale mâine, le spuse celorlalţi doi. Ca să îmi recapăt titlul de conte de Blanchard. Şi aş avea nevoie de ajutorul vostru.

Vale ridică o sprânceană.

— Îl ai, desigur, dar la ce te-ai gândit?

Reynaud privi în jur ca să se asigure că nimeni nu era atent la discuţia lor şi spuse:

— Am o idee…

*

Beatrice aranjă cu grijă uneltele ei de legătorie. Era mereu încântată când începea un proiect nou. Îi plăcea nerăbdarea cu care se apuca de o carte veche şi dezmembrată şi o aranja, fie de ceva ce semăna mai curând cu un maldăr de pagini pe care le transforma într-o minunată carte. Era aproape o artă. Şi aşa îi şi plăcea să fie uneltele şi materialele ei. Cuţitele de fălţuire, de mărimi diferite, aranjate perfect, acele în cutiile lor micuţe, mosoarele cu fire aliniate în partea de sus a mesei ei de lucru. Mai târziu avea să se uite prin rezervele ei de hârtie frumoasă şi piele de viţel, dar în clipa aceea trebuia doar să taie, să îndoaie şi să coasă.

Fredona încet când se apucă de lucru, destul de mulţumită şi, astfel, fu luată prin surprindere când auzi pendula de pe coridor şi îşi dădu seama că era aproape ora cinei. Paşi şi voci de bărbaţi se auzeau de afară, iar ea îşi înclină capul şi ascultă vocea soţului ei. Privi spre uşa micului ei salon când aceasta se deschise.

— A, aici erai, spuse Reynaud şi intră în încăpere.

Ea zâmbi pentru că părea incapabilă să nu zâmbească prosteşte de fiecare dată când îşi vedea soţul. Cu fiecare zi care trecea, era şi mai fermecată de el –, iar gândul o făcea să nu se simtă în largul ei. Încă nu îi spusese că o iubea şi îşi arăta rareori afecţiunea, exceptând intimitatea dormitorului lor. Poate că aşa era firesc să fie într-o căsnicie

din înalta societate. Poate că majoritatea domnilor aveau probleme când venea vorba de manifestarea sentimentelor.

Dumnezeule, cel puţin aşa spera ea.

Beatrice se uită absentă la masa ei de lucru.

— Cum a decurs întâlnirea cu lordul Vale?

— *Bine* nu e chiar cuvântul potrivit. El se opri în picioare lângă masa ei. Ce e asta?

— O carte pe care o leg pentru Lady Vale. Privi în sus, spre el. Este pentru sora ta. Se pare că doica voastră vă citea din ea când eraţi copii.

— Chiar aşa? Se aplecă peste umărul ei şi studie cu atenţie paginile pe care le cosea Beatrice. Să fiu al naibii, e povestea lui Longsword. Un zâmbet uluit îi înflori pe chip. Era preferata mea.

— Atunci poate ar trebui să fac o carte şi pentru noi, spuse Beatrice.

— De ce?

— Ei bine… îşi privi mâinile şi trase cu grijă de fir. Pentru copiii noştri, evident. Sunt sigură că te-ai bucura să le citeşti din cartea care îţi plăcea când erai mic.

El ridică din umeri.

— Cum vrei.

Beatrice strâmbă din nas şi se încruntă cu putere ca să îşi înghită lacrimile. Era de-a dreptul pueril să se simtă rănită de tonul lui nepăsător. Trase aer adânc în piept.

— Despre ce-ai vorbit cu lordul Vale?

— Despre titlul meu, spuse el. Am de gând să îl recapăt mâine, dacă îţi aminteşti.

— Desigur.

Îşi făcu de lucru cu uneltele ei. Părea atât de sigur, dar zvonurile despre nebunia lui se mai auzeau încă pe străzile din Londra.

— Şi de îndată ce îl obţin, casa asta va fi doar a mea.

— Sper să nu te deranjeze că eu şi unchiul Reggie rămânem aici. Încercă să rostească pe un ton firesc cuvintele.

— Nu fi prostuţă. El se încruntă.

— Nu sunt prostuţă, spuse ea, şi trase prea tare de fir. Doar că…

— Ce? rosti el scurt.

Îşi puse deoparte lucrul şi îl privi, trăgând adânc aer în piept.

— De fapt, eşti obsedat de recâştigarea titlului, banilor, proprietăţilor şi a tot ceea ce ai pierdut, şi pot înţelege, dar mai sunt multe lucruri la care să te gândeşti.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu o expresie severă şi indiferentă.

Beatrice ridică bărbia.

— Te-ai gândit la ce o să faci după ce devii conte?

— Mă ocup de moşiile mele, am grijă de pământuri şi de investiţii. Flutură nerăbdător o mână în aer. Ce altceva propui să fac?

Beatrice îşi puse o mână pe masa ei de lucru şi strânse de un colţ. Putea să fie atât de intimidant când era supărat!

— Ai putea să faci atâta bine în calitatea ta de conte…

— Şi asta am de gând să fac, spuse el.

— Da? Vocea ei era tăioasă şi nu îi mai păsa. O respingea şi îi respingea la fel de rapid şi gândurile. Da? Nu te-am auzit vorbind decât despre casa ta, banii tăi, pământurile tale. Ai vreo idee despre cum vei trăi după ce recuperezi toate astea? Vei avea un loc în Camera Lorzilor. Vei putea să votezi proiecte de lege, chiar să le propui pe ale tale dacă vrei.

— Îmi vorbeşti ca unui copil, Beatrice, spuse el aspru. Unde vrei să ajungi cu asta?

— E un proiect care va fi prezentat mâine, spuse ea înainte să îşi piardă curajul. Legea pensiilor pentru veterani propusă de domnul Wheaton. I-ar asigura pe soldaţii care nu mai fac parte din armata Maiestăţii Sale, le va da o pensie ca să nu mai cerşească pe străzi…

El flutură indiferent o mână în aer.

— Nu am acum timp să…

Ea izbi cu o mână în tăblia mesei, şi cartea alunecă pe

podea. El se întoarse şi o privi uluit.

Beatrice se ridică în picioare.

— Când vei avea timp, Reynaud? Când?

— Ţi-am spus, îi răspunse el cu răceală. După ce sunt sigur de titlul meu.

— Şi atunci va începe să îţi pese dintr-odată? Începu să tremure. Nu mai era vorba de legea domnului Wheaton. Era vorba despre ceva mult mai important. Spune-mi, Reynaud, mă iubeşti?

El înclină capul şi o privi precaut.

— De ce mă întrebi asta acum?

Lacrimi fierbinţi izbucniră din ochii ei, dar îi păstră deschişi şi se uită la el.

— Pentru că ţi-ai ţinut atâta vreme emoţiile în frâu că nu mai ştii să le dai drumul. Nu cred că poate să-ţi pese deloc de alţii.

Şi Beatrice părăsi încăperea.

Capitolul 15

Prinţesa tremură de frică, şi chiar dacă Longsword se aşează în genunchi, el nu făcu nicio mişcare. Pară atacul balaurului cu oţelul sabiei sale. O dată, de două ori, de trei ori, îşi flutură sabia şi când, în cele din urmă, praful se aşează şi fu linişte din nou, văzu marele balaur prăbuşit, murind la picioarele lui.

În vreme ce fiara murea, corpul lui se transforma încet, încet până ce fu înlocuit de o zgripţuroaică îngrozitoare, pentru că vrăjitoarea însăşi luase înfăţişarea unui balaur.

Ei bine! Prinţesa era destul de încântată, pot să vă spun.

Se grăbi să îl elibereze pe tatăl ei, regele. Când acesta află că Longsword o învinsese de unul singur pe diabolica vrăjitoare, se bucură într-atât că îi oferi mâna unicei lui fiice

drept răsplată.

Şi astfel, Longsword o luă de soţie pe prinţesă…

din *Longsword*

Era cu mult trecut de miezul nopţii când Reynaud se băgă în pat. Beatrice rămase nemişcată, prefăcându-se că doarme. Ţinea de îndatoririle ei de soţie să facă dragoste cu el de fiecare dată când Reynaud dorea, dar nu avea nici în ruptul capului să facă aşa ceva în momentul acela. Nu după ce se certaseră. Probabil că o ura pentru lucrurile sincere pe care i le spusese, dar fusese pur şi simplu nevoită să o facă.

Se căsătorise cu un bărbat care nu se gândea decât la el.

Aşa că privi în gol în întuneric şi respiră uniform şi încet, inspiră şi expiră, fără mişcări bruşte, de parcă ar fi dormit profund. Ascultă cum se dezbrăca el – foşnetul hainelor, un murmur uşor când se lovi de ceva – şi niciodată în viaţa ei nu se simţi mai singură.

El stinse lumânarea şi patul se înclină şi se clătină când se aşeză. Aşternuturile se strânseră în jurul umărului ei când Reynaud le trase peste el şi apoi rămase nemişcat.

Ea privea în întuneric. Minutele treceau şi, pentru o clipă, crezu că Reynaud avea să adoarmă.

Dar, el spuse:

— Beatrice.

Ea nu se mişcă.

El oftă.

— Beatrice, ştiu că eşti trează.

Ea îşi muşcă buza. Părea destul de stupid să se prefacă în continuare că dormea, dar dacă recunoştea în momentul acela însemna că recunoştea că se prefăcuse de la bun început.

— Ştiu că te-am dezamăgit, spuse Reynaud liniştit. Ştiu că probabil nu sunt bărbatul pe care ţi l-ai dorit, dacă ai fi avut şansa să alegi.

Ea strânse cuvertura, dar continuă să tacă.

— Dar sunt bărbatul pe care îl ai şi voi fi pentru totdeauna. Va trebui să scoţi din asta ce e mai bun. Rămase tăcut un moment. Şi dacă nu poţi fi fericită cu mine în noaptea asta, crezi că ai putea măcar să vii să stai lângă mine? La naiba, m-am obişnuit să te ţin în braţe când dorm.

Pentru o cădere la pace, nu erau cele mai inspirate cuvinte pe care le auzise în viaţa ei, dar Beatrice simţi o strângere de inimă, în plus, ea fusese cea care începuse cearta de mai devreme. Ea alesese să se mărite cu un bărbat despre care ştia că nu era perfect. Era firesc ca ea să întindă mâna în semn de pace.

— Aşa e mai bine. El căscă şi o luă în braţe, trăgând-o mai aproape. Eşti atât de moale şi de caldă. Rămase tăcut pentru o clipă şi începu să respire din ce în ce mai adânc, apoi adăugă somnoros: Şi îmi place cum îţi miroase părul.

Respiraţia îi deveni lină, şi Beatrice ştiu că adormise, dar ea rămase trează. Ascultă sub urechea ei bătăile lente şi puternice ale inimii lui şi sunetele liniştitoare ale respiraţiei lui. Şi ştiu, dintr-odată şi cu toată inima, asemenea ultimei cărămizi care se aşeza într-un zid, că îl iubea pe bărbatul acela furios şi exotic. Avea iubirea ei să fie suficientă pentru amândoi?

Se gândi la întrebarea aceea pentru o vreme, dar nu găsise niciun răspunse când, în cele din urmă, adormi.

*

Beatrice se trezi sub atingerea unor mâini calde care se plimbau pe spatele ei, puternice şi hotărâte şi care, coborând, prinseră tivul cămăşii ei de noapte. Stătea într-o parte în patul mare, cu spatele la el, cuibărită în aşternuturi, pe jumătate adormită. Putea să îi simtă respiraţia umedă pe gât. Una din mâinile lui era sub ea, cealaltă îi mângâia şezutul. Îşi simţi spatele învăluit şi protejat de prezenţa lui masivă şi înfierbântată. Era prinsă în îmbrăţişarea căldurii şi parfumului lui.

În lumea dintre vis şi veghe, simţi cum el se mişcă lângă ea, cu mădularul întărit şi plin de dorinţă. Beatrice oftă uşor şi îşi îngropă faţa în pernă. Camera era cenuşie în lumina zorilor şi îl voia – avea nevoie de el –, chiar dacă el doar o dorea. Gândul o întristă, dar îl goni din minte, vrând doar să îl simtă pe Reynaud, să nu se mai gândească, să nu îşi mai facă griji.

Îşi puse mâinile sub genunchii ei şi îi îndoi, îi desfăcu picioarele şi se mută în spaţiul dintre ele. Era mai mare acum, erecţia lui fierbinte şi insistentă apăsându-i şezutul. Reynaud alunecă spre ea, şi mădularul lui dezmierdă carnea feminităţii ei. Era udă, şi el părea să se potrivească de minune acolo. Perfect, de parcă ar fi fost întotdeauna menit să se găsească în acea parte a ei. Ea gâfâi, copleşită deodată de un iureş de senzaţii. Dacă ar fi şi iubit-o, totul ar fi fost perfect.

Dar în clipa aceea, nu avea nicio intenţie să se mai gândească la toate astea.

Reynaud îi mângâie şoldul şi alunecă uşor spre feminitatea ei, dezmierdă părul ondulat şi apăsă. Din spate, îşi retrase mădularul într-o mângâiere lină şi senzuală şi se adânci în ea, invadând-o.

Ea gemu şi îşi încolăci degetele în mâna care era aşezată lângă obrazul ei. Era prea mult deodată, asprimea dorinţei ei amestecată cu certitudinea că îl iubea. Lacrimi amare îi inundară ochii.

El îi strânse degetele şi o pătrunse uşor, bărbăţia lui părând şocant de mare din poziţia aceea. Gura ei se deschise cu un geamăt mut şi îşi arcui puţin spatele, gustând sarea propriilor lacrimi. El se mişca lent, dar ferm, o penetra necontenit, o umplea într-un ritm încet şi devastator. Beatrice îşi ridică un pic coapsa şi o aşeză peste gamba lui şi se simţi complet invadată. Închise ochii şi îşi dădu supusă capul pe spate, spre el. O sărută pe gât, cu gura deschisă, nemişcat şi masiv înăuntrul ei.

Apoi degetele lui răsfirate îi cuprinseră feminitatea şi degetul mijlociu apăsă cu o splendidă precizie pe mugurul

ei sensibil.

Soldurile i se arcuiră sub el.

— Reynaud.

— Ştt, murmură el în gâtul ei.

Îşi retrase mădularul, carnea lui dezmierdă pereţii miezului ei, apoi o penetră din nou, adânc şi puternic. Fu nevoită să se sprijine într-o mână de pat ca să nu alunece. El se retrase şi o pătrunse din nou, iar ea gemu.

— Ştt, şopti el, seducător şi nevăzut în spatele ei. Simţi alunecarea umedă şi aspră a limbii lui pe gât.

Se împinse din nou în ea. Ferm, neobosit. Fiecare mişcare era şocantă în felul ei. Ea închise ochii şi îşi muşcă buza. Voia să se retragă. Voia să se îndepărteze de el şi să îl oblige să se mişte mai repede pentru ca plăcerea să explodeze în interiorul ei. Voia să îşi urle iubirea. Dar mâna aceea iscusită care se insinuase între coapsele ei o ţinea şi o întemniţa ca să ofere plăcere şi să primească plăcere în voie.

— Te rog, şopti ea sacadat.

— Linişte.

Nu mai putea să reziste. Avea să explodeze, să se frângă în mii de bucăţele care nu aveau să mai fie niciodată puse laolaltă. Nu avea să mai fie niciodată aceeaşi. Clătină din cap, plângând în hohote în pernă şi îşi apăsă obrazul în mâinile lor încleştate.

— Beatrice, susură el seducător în ureche. Beatrice, termină pentru mine.

Şi ea atinse culmile plăcerii, plângând, tremurând, cu trupul înflăcărat şi dorindu-şi mai mult. Având nevoie de el chiar dacă el nu avea nevoie de ea.

*

Soarele strălucea prin ferestre când Beatrice se trezi. Rămase întinsă şi privi cum Reynaud se spăla în ligheanul de pe lavoarul ei. Purta lenjeria de corp şi nimic altceva, iar muşchii de pe spate se încordau şi cicatricele se unduiau la

fiecare mişcare.

— Nu mi-ai spus niciodată cum ai reuşit să scapi din captivitate, spuse ea încet.

Mai conta oare? Beatrice nu ştia. Poate că nu, dar tot trebuia să ştie.

El se întoarse, deloc surprins la auzul vocii ei.

— Te-ai trezit.

— Da. Trase aşternuturile până sub bărbie. Era cald, şi în pat amestecul mirosurilor lor intime dăinuia încă. Ar fi preferat să rămână toată ziua acolo şi să nu fie niciodată nevoită să înfrunte realitatea. Chiar acolo, chiar atunci, putea să pretindă că avea o căsnicie plină de iubire.

— Îmi spui? întrebă ea.

El se întoarse spre lighean, şi Beatrice crezu că avea să o refuze. Luă briciul şi o fâşie de piele pe care începu să îl ascută. Chiar dacă avea un valet foarte bun, Beatrice remarcase că lui Reynaud îi plăcea să îşi facă singur toaleta. Poate că nu se obişnuise încă de tot cu noul lui valet.

— Mulţi dintre prizonierii indienilor nu se mai întorc acasă, spuse el încet. Mor în captivitate nu pentru că stăpânii lor ar fi atât de puternici, ci pentru că prizonierii nu mai încearcă să scape.

— Nu înţeleg, spuse Beatrice.

El dădu din cap.

— Nu are prea mult sens dacă nu ai trecut prin aşa ceva. Ţi-am spus înainte că indienii din colţul ăla al Lumii Noi adoptau prizonierii în familiile lor ca să le înlocuiască rude care le muriseră.

— Dar spuneai că nu erau văzuţi chiar ca un membru al familiei. Că rolul lor era simbolic.

— Hmm. Termină de ascuţit briciul şi îl puse deoparte. E mai mult sau mai puţin corect. Prizonierul ia locul unui membru al familiei care lucra – să zicem un vânător – ca să îndeplinească rolul aceluia.

— Dar e mai mult de-atât? întrebă ea.

— Uneori. Se săpuni pe faţă cu săpunul din

farfurioară. Cred că e doar firesc ca o persoană care trăieşte cu tine zi şi noapte să îţi devină dragă. Vânezi cu membrii tribului sau ai familiei, mănânci şi dormi cu ei. Trăiesc foarte aproape unii de alţii.

Ea rămase tăcută şi îl privi cum apucă briciul şi îl trece prin spuma de pe o parte a feţei.

— Uneori, continuă el, prizonierul devine un adevărat membru al familiei. Poate să îşi ia o soţie şi chiar să aibă copii cu ea.

Beatrice încremeni.

— Ţi-ai luat o soţie indiancă?

El clăti briciul în ligheanul cu apă şi se uită peste umăr la ea.

— Nu. Dar nu pentru că nu aş fi putut.

— Povesteşte-mi, şopti ea.

El îşi plecă fruntea şi rase zona de lângă ureche cu mişcări scurte şi atente. Poate că i se păruse, dar Beatrice avu impresia că îi luase foarte mult să termine.

— După ce Gaho mi-a cruţat viaţa pentru a doua oară, a început să ţină destul de mult la mine – poate pentru ce eram sau pentru visul ei, nu sunt sigur. În orice caz, a hotărât că eram fericit să trăiesc printre ei şi ştia că dacă aveam o soţie şi o familie, nu mai aveam motive pentru care să încerc să scap.

— Încerca să te lege de ea, spuse Beatrice.

El încuviinţă din cap şi lovi uşor lama briciului de lighean.

— Exact. Dar Gaho avea o problemă. Ambele ei fiice erau măritate deja şi chiar dacă uneori bărbaţii din tribul lor îşi luau şi o a doua soţie, femeile nu aveau niciodată cum să îşi ia un al doilea soţ.

— Cât de nedrept, spuse Beatrice sec.

Pe chipul lui pâlpâi o urmă de zâmbet care dispăru într-o clipită.

— Nu este ideea mea.

— Hmm.

El se întoarse spre oglindă şi spuse:

— Mi-am petrecut următoarea iarnă revenindu-mi de pe urma bolii şi a rănilor. În primăvară, Gaho m-a dus şi mi-a tatuat pe faţă imaginea unuia dintre zeii ei. Mi-a făcut gaură în ureche şi mi-a dat unul din cerceii ei. Aşa mi-a arătat că eram un vânător bun, parte din tribul ei şi că mă aprecia. Apoi a dat de veste unui alt trib de indieni cu care voia să se alieze. A căutat să aranjeze o căsătorie între mine şi fiica unui războinic.

Beatrice observă cum muşchiul maxilarului lui se încordă.

— Astfel, cele două triburi făceau pace şi deveneau aliate. Era frumoasă fata? întrebă Beatrice fără să se poată abţine.

— Destul de frumoasă, răspunse el, dar era foarte tânără, nu avea nici măcar şaisprezece ani şi nu voiam să mă însor cu ea. Nu voiam o soţie şi copii care să mă lege pentru totdeauna de Gaho şi de tribul ei. Voiam să mă întorc acasă – era singurul lucru la care mă gândeam.

— Ce-ai făcut?

— Am reuşit să vorbesc chiar eu cu fata. În teorie, nu era permis, dar din moment ce se presupunea că trebuia să îi fac curte, bătrânii au trecut cu vederea. Am aflat că fata avea deja un iubit secret, sclav ca mine, dar din alt trib. După aceea, a fost simplu. I-am dat celuilalt bărbat tot ce aveam mai de preţ, toate blănurile şi mărunţişurile pe care le strânsesem în cei doi ani cât am fost prizonier. A doua noapte, viitoare mea soţie a dispărut cu iubitul ei.

— Ce frumos din partea ta, spuse Beatrice.

— Nu. Se stropi cu apă pe faţă şi şterse ultimele urme de spumă. Nu era nimic frumos în ce s-a întâmplat. Eram hotărât să scap. Hotărât să mă întorc acasă şi să recuperez viaţa care ar fi trebuit să fie a mea. Dacă eram obligat să mă însor cu fata aceea, era uşor să mă obişnuiesc cu viaţa de acolo. Să devin cu adevărat un membru al familiei lui Gaho. Să nu mai văd niciodată Anglia.

Aruncă într-o parte cârpa pe care o folosise ca să îşi şteargă faţa şi se uită la Beatrice. Ochii lui erau negri şi

puternici.

— De fapt, din cauza mea au murit Gaho şi tot tribul ei.

— Poftim? şopti Beatrice.

El dădu din cap şi gura i se strâmbă cu amărăciune.

— Mi-a luat cinci ani ca să strâng destul de multe pentru ca atunci când avea să se ivească ocazia să scap. În al şaselea an, un negustor francez a început să vină la trib şi încet, încet l-am convins să mă ajute să scap, chiar dacă asta însemna să îmi pun viaţa în pericol. Am mers timp de trei zile prin pădure până am ajuns la tabăra lui. Şi acolo am auzit că duşmanii lui Gaho plănuiau să îi atace tabăra. Eram aproape mort de foame şi epuizat, dar îţi spun că am alergat într-un suflet înapoi în sat. Am alergat să o salvez pe femeia care mă salvase pe mine.

Îşi privi mâinile şi îşi îndoi degetele.

— Şi ce-ai găsit? întrebă Beatrice pentru că el trebuia să termine povestea aceea îngrozitoare.

— Am ajuns prea târziu, spuse el încet. Erau morţi cu toţii, bătrâni şi tineri, iar tabăra arsese din temelii. Am căutat-o pe Gaho. Am întors trupurile pe toate părţile şi m-am uitat la fiecare chip plin de sânge.

— Ai găsit-o? şopti ea.

El încuviinţă din cap şi închise ochii, parcă să şteargă o vedenie.

— Când am găsit-o pe Gaho, am recunoscut-o doar după rochie. Am întors-o cu faţa în sus şi ochii ei căprui m-au privit prelung printr-o mască de sânge. Era tristă şi fără suflare. Fusese scalpată.

— Îmi pare aşa rău.

El ridică brusc capul şi chipul îi deveni împietrit.

— Să nu îţi fie. Era doar o indiancă bătrână. Nu a însemnat nimic pentru mine.

— Dar, Reynaud – Beatrice se ridică din pat – mi-ai spus că te-a salvat, că s-a purtat cu tine asemenea unei mame. Ştiu că ai ţinut la ea.

— Nu înţelegi. Îşi luă pumnalul şi îl privi lung pentru o

vreme – atât de mult că Beatrice crezu că nu avea să mai încheie niciodată povestea. Apoi spuse încet: Tribul care i-a atacat pe Gaho şi pe familia ei era acelaşi cu care încercase să cadă la pace cu cinci ani înainte. Cel în care trebuia să mă însor.

Beatrice trase adânc aer în piept, tăcu şi îl privi lung.

— Dacă aş fi ţinut la ea, m-aş fi însurat. M-aş fi gândit să îi apăr tribul. Şi nu am făcut-o. Cât am stat cu familia ei nu am avut decât un singur gând – să mă întorc acasă. Nimic nu era mai important. Băgă pumnalul în teaca din haina lui. După ce am îngropat-o pe Gaho, am rătăcit luni de zile prin pădure, evitându-i şi pe francezi, şi pe indieni până ce am ajuns pe teritoriu britanic. Şi la fiecare pas făcut până acolo, îmi aminteam că pentru libertatea mea, eu i-am omorât pe Gaho şi pe familia ei.

— Reynaud…

— Nu. O privi tăios. Ai vrut să ştii, aşa că lasă-mă să termin. Aveam puţini bani şi nu cunoşteam pe nimeni. Când am ajuns în port, m-am angajat ca ajutor de bucătar pe o corabie ca să îmi plătesc drumul înapoi spre casă.

— Erai bolnav de friguri când ai ajuns aici, şopti ea.

El încuviinţă din cap.

— Am trăit cu carne uscată şi fructe sălbatice luni întregi în pădurile acelea. Când am pus piciorul pe pământ civilizat, eram piele şi os, iar mâncarea de pe corabie nu este chiar hrănitoare. Am luat o boală de la marinari şi sufeream de febră când am acostat la Londra.

— Ai noroc că ai supravieţuit, spuse ea serios.

— Eram extenuat, spuse el. Nu aveam de gând să mor fără să îmi revăd casa. Şi când am pus piciorul pe corabia aceea, am făcut un jurământ: avea să fie ultima dată când mai acceptam să fiu în slujba altcuiva. Nu aveam să mai fiu luat prizonier, niciodată supus bunului plac al altcuiva. Pentru că dacă aş face-o, atunci înseamnă că am lăsat-o să moară degeaba. Înţelegi?

Ea îl privi lung, stând în picioare acolo, atât de mândru şi de înalt. Cicatricele captivităţii lui îi erau gravate

pe spate, anii de întemniţare, reprezentaţi de tatuajul de pe chipul lui. Avea să le aibă mereu cu el, oriunde ar fi mers, orice ar fi făcut. Era imposibil să uite de captivitatea sau de jurământul de a nu se mai supune voinţei nimănui. Era un bărbat dur, şi voinţa îi era de fier.

El încuviinţă din cap.

— Acum ştii.

Beatrice înghiţi în sec şi i se făcu puţin greaţă, dar nu dori să îşi arate slăbiciunea în faţa lui.

— Da, acum ştiu.

El se întoarse cu spatele şi părăsi încăperea.

Beatrice privi tulburată prin cameră. Povestea lui era mai groaznică decât orice îşi imaginase ea vreodată, pentru că *într-adevăr* acum ştia: Reynaud nu avea să o iubească niciodată.

*

Ce o apucase pe Beatrice să îl facă să îi spună povestea aceea? Reynaud alergă pe scări spre uşa principală. Ce voia de la el? Nu fusese un soţ grijuliu şi un amant sensibil? Ce voia mai mult de atât?

Şi de ce să aducă în discuţie toată povestea chiar în acea zi? Simţi noduri în stomac şi îşi frecă absent abdomenul cât străbătu foaierul. Avea nevoie să gândească limpede, să nu fie tulburat de iureşul emoţiilor. La noapte, intenţiona să îşi răscumpere plecarea neaşteptată – îi va aduce florile despre care Jeremy îi spusese că îi plăceau. Dar chiar în clipa aceea, avea o întâlnire cu avocaţii lui ca să se mai uite o dată peste petiţia către comisia specială, iar întâlnirea aceea nu putea să o rateze.

Cobora treptele din faţa casei, cu gândul la Beatrice, când îşi auzi numele strigat. Se întoarse şi zări pe cineva care aparţinea trecutului lui.

Alistair Munroe se îndreptă spre el, purtând pe chip cicatricele ritualului indian de tortură.

Reynaud tresări.

— Oribil, nu-i aşa? scrâşni Munroe cu o voce crudă.

Reynaud îl privi cu atenţie. Obrazul drept al lui Munroe era marcat de cicatrice provocate de răni de cuţit şi de beţe arse. Un plasture negru îi acoperea unul dintre ochi. Reynaud văzuse de două ori prizonieri ucişi de indieni – o dată, după ambuscada de la Spinner’s Falls şi a doua, în al patrulea an petrecut în tribul lui Gaho. Într-o vară, soţul ei dispăruse timp de o lună şi se întorsese acasă cu un războinic dintr-un trib inamic pe care îl prinsese în incursiunea lui. Omul murise după două zile.

— Ai urlat? întrebă el.

Munroe clătină din cap.

— Nu.

— Deci, ai fost un prizonier demn, spuse Reynaud. Dacă nu ai fi fost salvat, ai fi fost torturat până la moarte. Bărbaţii din trib ţi-ar fi scos inima din piept şi fiecare ar fi mâncat câte o bucăţică din ea ca să îţi ia curajul în trupurile lor şi să îl folosească în următoarea luptă.

Munroe îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs – un sunet aspru şi răguşit.

— Nimeni nu mi-a mai vorbit atât de sincer şi deschis despre cicatricele mele.

Reynaud făcu un semn din mână fără să zâmbească.

— Sunt semne ale onoarei. Am şi eu pe spate.

— Le ai şi acum? Munroe îl privi gânditor. Sigur ai fost un ticălos al naibii de încăpăţânat de ai rezistat şapte ani ca prizonier.

— Putem spune şi asta. Reynaud îşi înclină capul. Ai fost deja la Vale?

— Chiar de la el vin acum, şi mi-a spus că ai o mică treabă cu mine.

— Eşti un om pe cinste. Reynaud zâmbi. De fapt, am să îţi cer două favoruri. Lasă-mă să îţi spun de ce am nevoie…

*

Lordul Hasselthorpe urcă în trăsură şi bătu cu bastonul în tavan ca să îi facă semn vizitiului. Apoi, se rezemă de spătarul banchetei şi scoase din buzunarul pelerinei carnetul de notiţe. Avea o majoritate slabă, dar era foarte sigur că nu vor vota ridicola lege a domnul Wheaton pentru pensiile veteranilor. Guvernul nu putea să îşi permită să plătească nişte beţivani şi nişte lepădături ca să trândăvească toată ziua doar pentru că la un moment dat intraseră în armata Maiestăţii Sale. Totuşi, nu puteai să fii prea sigur niciodată. Îşi umezi degetul mare şi întoarse prima pagină din carnet, apoi începu să îşi studieze discursul împotriva proiectului.

Era atât de concentrat pe punctele pe care avea le avea de combătut că abia după multă vreme observă că trăsura o luase prin Hyde Park.

Lordul Hasselthorpe se încruntă şi sări în picioare, bătând în tavanul trăsurii.

— Opreşte trăsura! Îţi zic să opreşti trăsura! Mergi în direcţia greşită.

Trăsura trase pe marginea drumului şi se opri. Hasselthorpe se pregătea să îl boscorodească bine pe vizitiu. Dar înainte să ajungă la uşă, aceasta se deschise şi o faţă familiară îşi făcu apariţia.

— Ce naiba cauţi aici? urlă Hasselthorpe.

Capitolul 16

Aşa că Longsword trăi alături de prinţesă şi de tatăl ei în castelul regelui şi zilele îi erau pline de linişte şi bucurie. Mâncarea era bogată şi din abundenţă, hainele îi erau moi şi călduroase; nu trebuie să se mai lupte cu spiriduşi sau duhuri rele, iar prinţesa era o companie încântătoare. De fapt, cel mai adesea, Longsword făcea plimbări călare cu prinţesa, lua cina cu ea şi cutreierau împreună grădinile castelului. Şi cu cât se bucura Longsword mai mult de toate

astea, cu atât îşi dorea mai tare să-şi petreacă restul zilelor şi nopţilor din viaţa lui alături de ea.

Dar ştia că nu se putea. Anul lui pe pământ se apropia de sfârşit şi regele spiriduşilor avea în curând să îi ceară să se întoarcă...

din *Longsword*

Arhitectura severă de la Westminster Hall îi conferea palatului un aer conservator foarte admirat de cei mai mulţi membri mai în vârstă ai parlamentului. Un colţ al gurii lui Reynaud se arcui când se apropie de uşile impunătoare. Trecuse adesea pe acolo când fusese tânăr şi îl însoţise pe tatăl lui în Camera Lorzilor. Era straniu să intre acum, ştiind că venea să îşi apere titlul pe care îl deţinuse tatăl lui – un titlu care trebuia să îi revină lui fără nicio discuţie. Îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia când intră, îşi dădu seama că erau aceleaşi gesturi pe care le făcea şi înainte de o bătălie.

Şi aceea era o luptă, dar una în care trebuia să îşi folosească mintea.

Reynaud păşi în marea sală boltită şi se strecură printre ochii atenţi ai îngerilor care se aliniau de-o parte şi de alta a cornişelor, apoi o luă pe un coridor întunecat aflat undeva în spate. Acesta ducea spre o scară şi o serie de uşi acoperite cu lambriuri închise la culoare. La intrare se afla un servitor îmbrăcat foarte formal. Servitorul făcu o plecăciune spre Reynaud.

— Sunteţi aşteptat înăuntru, domnule.

În mica sală întunecată în care pătrunse nu era multă mobilă. Patru rânduri de bănci de lemn erau aşezate în faţa unei mese mari. Lângă masă se afla un singur scaun înalt. În cameră se auzea o învălmăşeală de voci de bărbaţi pentru că aproape toate băncile erau ocupate. Comisia Aleasă pentru Privilegii, reunită de Camera Lorzilor ca să decidă asupra titlului lui, avea douăzeci de membri. Când Reynaud se aşeză pe scaun, preşedintele comisiei, lordul

Travers se ridică de la locul lui din prima bancă, acolo unde stătuse lângă unchiul lui Beatrice. Îl văzu pe Reynaud, dădu din cap şi se îndreptă spre scaunul înalt.

— Începem, domnilor?

Tăcerea se aşternu treptat în încăpere, chiar dacă nu se făcu întru totul linişte pentru că mai mulţi membri ai comisiei continuară să şuşotească între ei, iar un lord mai bătrân părea să fi uitat de procedurile care se desfăşurau din jurul lui pentru că spărgea nuci într-un colţ.

Lordul Travers dădu din cap, prezentă cazul, succint şi sec în faţa comisiei, apoi îl chemă pe Reynaud.

Reynaud trase adânc aer în piept, cu degetele îndreptate spre locul în care atârna de obicei pumnalul lui, şi apoi îşi aminti că îl lăsase acasă. Se ridică în picioare, merse spre partea din faţă a încăperii şi se întoarse spre colegii lui. Majoritatea chipurilor care îl priveau erau în vârstă. Aveau ei să înţeleagă? Le va fi milă?

Trase adânc aer în piept.

— Domnilor, mă aflu în faţa dumneavoastră şi pledez pentru titlul pe care tatăl meu, bunicul meu, străbunicul meu şi tatăl lui l-au deţinut înaintea mea. Nu vă cer decât ce îmi aparţine de drept. Aveţi documentele care confirmă identitatea mea. Aceasta, cred, nu este o problemă. Se opri şi privi la oamenii care se aflau în faţa lui şi îl judecau. Niciunul nu părea înţelegător. Ceea ce este problematic este ceea ce oponentul meu doreşte să susţină: că sunt nebun.

Spusele lui provocară încruntături pe chipurile mai multor lorzi care începură să se sfătuiască între ei. Reynaud simţi că umerii îi zvâcneau. Ceea ce încerca să facă presupunea riscuri, dar unele calculate.

Lăsă murmurele să se liniştească şi îşi ridică bărbia.

— Nu sunt nebun. Sunt însă ofiţer în armata Maiestăţii Sale, unul care poate că a văzut mai mult decât bătălii şi greutăţi. Dacă eu sunt nebun, atunci fiecare ofiţer care a cunoscut războiul, care s-a întors acasă fără un picior sau un ochi, care a visat sângele şi urletele din război, este

nebun. Dacă mă faceţi de ruşine, faceţi acelaşi lucru şi pentru fiecare bărbat curajos care s-a luptat pentru ţara lui.

Murmurele începură să se audă din ce în ce mai tare, dar Reynaud ridică vocea ca să acopere zumzetul:

— Acordaţi-mi, atunci, domnilor, ceea ce îmi aparţine mie şi numai mie. Titlul care i-a aparţinut tatălui meu. Titlul care îi va reveni fiului meu. Titlul de conte de Blanchard. Titlul *meu* de conte.

Când Reynaud îşi croi drum spre scaunul lui, cei care erau împotriva cauzei lui se încruntară şi vociferară nemulţumiţi. După ce se aşeză, nu putu să nu se întrebe dacă tocmai îşi recăpătase titlul sau îl pierduse pentru totdeauna.

*

Algernon Downey, ducele de Lister, se îndrepta spre Camera Lorzilor, dar se opri pe treptele de la intrarea în reşedinţa lui ca să îi mai dea secretarului unele instrucţiuni suplimentare.

— Mi-am pierdut răbdarea. Spune-i mătuşii că dacă nu se descurcă deloc cu cifrele, trebuie să angajeze pe cineva care se pricepe. Până atunci, nu am de gând să îi mai dau alţi bani trimestrul ăsta. Dacă refuză câteva dintre serviciile oferite de comercianţi s-ar putea să mai economisească un pic din alocaţia ei.

— Da, Excelenţă. Secretarul făcu o plecăciune scurtă.

Lister se întoarse şi coborî scările ca să meargă să aştepte trăsura.

Sau, cel puţin, aşa avea de gând să facă. Dar se opri atât de brusc că aproape alunecă. La capătul străzii îl aştepta o femeie frumoasă şi micuţă, îmbrăcată într-o pelerină verde-deschis.

Lister se încruntă.

— Madeleine, ce cauţi aici?

Femeia îşi împinse pieptul în faţă, punând în pericol mătasea fină a corsetului ei.

— Ce caut aici?

În spatele lui, Lister auzi o tuse seacă. Se întoarse şi îl văzu pe secretarul lui privind-o lung pe amanta contelui.

— Intră înăuntru şi asigură-te că Excelenţa Sa nu se gândeşte să vină la uşa de la intrare, porunci Lister.

Secretarul păru un pic dezamăgit, dar făcu o plecăciune şi intră în casă.

Lister o luă în jos pe scări.

— Ştii prea bine că nu poţi să mă vizitezi la reşedinţa mea, Madeleine. Dacă asta e vreo tentativă de şantaj…

— Şantaj! O, îmi place asta! Chiar îmi place, răspunse Madeleine oarecum misterios. Şi cu *ea* cum stă treaba?

Lister urmări degetul şi văzu…

— Demeter? Nu înţeleg.

Doamna blondă căreia i se adresase arcui unul din şoldurile ei minunate şi îşi încrucişă braţele peste pieptul generos.

— Şi crezi că eu înţeleg? Am primit scrisoarea asta – ea flutură în aer o misivă elegantă – care îmi spunea că ai nevoie de îndată de mine şi mă rugai să vin aici, din toate locurile, dacă ţin măcar un pic la tine.

Lister se îndreptă de spate. Strămoşii lui luptaseră în bătălia de la Hastings, el era al cincilea cel mai bogat om din Anglia şi era cunoscut pentru cât de iute era la mânie. Ca două dintre amantele lui să îi apară deodată la uşă era, desigur, deconcertant, dar pentru un bărbat cu experienţa şi poziţia lui şi…

— Şi ce mama dracului e asta? exclamă Evelyn, cea mai stridentă dintre amantele lui, atunci când apăru de după colţ. Înaltă, brunetă şi impunătoare, îl privi cu aceeaşi pasiune care îi transforma mădularul în fier. Dacă ăsta e felul în care îmi dai papucii, Algernon, o să îţi pară rău, ascultă la mine.

Lister se strâmbă. Detesta când Evelyn îi spunea pe numele de botez. Deschise gura şi nu ştiu ce să spună – era un lucru care nu i se mai întâmplase niciodată în viaţă. Experienţa aceasta era ameninţător de asemănătoare cu

unul dintre coşmarurile acelea îngrozitoare pe care până şi un om de rangul lui le avea. Coşmarurile în care te ridicai ca să vorbeşti în Camera Lorzilor, priveai în jos şi vedeai că erai îmbrăcat doar în lenjerie de corp. Sau coşmarurile în care toate amantele tale reuşeau, cine ştie cum naiba, să se regăsească în acelaşi loc, în acelaşi timp – nici mai mult, nici mai puţin decât la el acasă.

Lister îşi simţi spatele năclăit de o sudoare rece.

Desigur, acelea nu erau toate amantele lui. Dacă ar fi fost, noua lui iubită ar fi fost şi ea acolo…

Un faeton periculos de înalt dădu colţul, condus scandalos de o femeie sofisticată, în spatele căreia se afla un băiat îmbrăcat într-o uniformă de un purpuriu aprins cu auriu. Toată lumea se întoarse să se uite la ei.

Lister urmări apropierea cu groaza unui bărbat care stătea în faţa unui pluton de execuţie. Francesca trase cu un gest somptuos de frâie şi caii se opriră. Guriţa ei frumoasă şi trandafirie se deschise.

— Ce e asta? ţipă ea cu un chinuitor accent franţuzesc. Excelenţă, vă arde de glume pe seama micuţei dumneavoastră Francesca?

Urmă o pauză lungă şi îngrozitoare.

Apoi Evelyn se întoarse şi se uită ameninţător la el.

— De ce ea are un faeton nou?

În clipa aceea, când vocile stridente ale celor patru femei furioase se ridicară deasupra lui, ducele de Lister văzu de cealaltă parte a străzii un bărbat care îşi atinse borul pălăriei. Omul purta un plasture pe ochi.

Lister clipi uluit. Sigur nu putea să fie…

Dar alungă acel gând din minte atunci când femeile se strânseră în jurul lui. Camera Lorzilor trebuia să mai aştepte.

*

Reynaud îşi plimbă privirea prin încăpere şi încercă să ghicească rezultatele, dar ceva era aproape imposibil. Lorzii

continuau să vorbească între ei cu înflăcărare, iar unul sau doi dintre ei îi aruncau priviri curioase. Nimeni nu îi zâmbea.

Reynaud îşi strânse pumnii pe genunchi.

Uzurpatorul îşi luă locul în faţa mesei şi îşi drese glasul. Începu să vorbească, dar vorbea atât de încet că mai mulţi lorzi îi cerură să vorbească mai tare. Reginald se opri, stăpânindu-şi cu greu emoţiile, şi reîncepu cu voce mai tare, dar uşor nesigură.

Şi, deodată, lui Reynaud i se făcu milă de bărbatul acela. Reginald avea cam şaizeci de ani, era un bărbat micuţ, îndesat şi cu faţa roşie, şi nu era un orator bun. Reynaud îşi amintea foarte puţine despre el. Îi vizitase oare o dată împreună cu soţia lui la o cină de Crăciun când Reynaud studia la Cambridge? Nu îşi putea aminti.

Reginald nu fusese important pentru el. Era o rudă îndepărtată care avea şanse mici la moştenirea titlului din moment ce Reynaud era tânăr şi sănătos. Ce surpriză trebuie să fi fost când aflase că urma să devină conte de Blanchard. Oare sărbătorise presupusa moarte a lui Reynaud? Reynaud nici nu era sigur că putea să îi reproşeze ceva. Faptul că devenise conte de Blanchard fusese probabil punctul culminant al vieţii lui.

Reginald se opri cu o bâlbâială. De la bun început nu prea avea multe de zis, argumentul lui principal era că el deţinea titlul şi că, de aceea, era conte. Preşedintele comisiei dădu din cap, şi unchiul lui Beatrice îşi reluă locul, evident uşurat.

Lordul Travers se ridică în picioare şi anunţă votul.

Reynaud îşi simţi în urechi bătăile inimii, atât de tare că la început nici măcar nu auzi hotărârea finală. Apoi o auzi şi un zâmbet larg îi lumină chipul.

— ... prin urmare, această comisie îi va recomanda Regelui Suveran, Maiestăţii Sale, George al III-lea, ca lui Reynaud Michael Paul St. Aubyn să-i fie acordat de drept titlul de conte de Blanchard.

Preşedintele continuă litania celorlalte titluri ale lui

Reynaud, dar el nu le mai urmări. Simţul victoriei îi pulsa cu sălbăticie în piept. Lordul aşezat lângă el îl bătu uşor pe umăr şi cel din spatele lui se aplecă peste bancă şi îi spuse:

— Bravo, Blanchard.

Doamne, Dumnezeule, ce bine era să fie numit în sfârşit cu propriul titlu. Preşedintele se aşează, şi Reynaud se ridică în picioare. Oamenii se adunară în jurul lui, felicitându-l, şi Reynaud nu se putu abţine să nu fie puţin cinic la adresa popularităţii lui neaşteptate. Într-o clipă se transformase dintr-un nebun într-unul dintre cei mai influenţi bărbaţi din regat. Beatrice avusese dreptate. Avea o putere extraordinară acum – putere pe care o putea folosi ca să facă bine dacă îşi dorea.

Pe deasupra mulţimii, îl văzu pe Reginald stând lângă uşă. Era sigur acum şi lipsit de putere. Reginald îi observă privirea şi încuviinţă din cap. Era un gest elegant, o recunoaştere a înfrângerii, şi Reynaud îşi dori să meargă la el, dar fu împiedicat de îmbulzeala corpurilor care se strânseră în jurul lui. În secunda următoare, Reginald părăsi încăperea.

Comisia începu să completeze hârtiile, şi lordul Travers veni să îl felicite pe Reynaud.

— Deci, toate s-au aranjat, nu? Îl pun pe secretar să scrie recomandarea oficială a comisiei care urmează să fie trimisă Maiestăţii Sale.

— A. Cât despre acest lucru, începu Reynaud, dar simţi o agitaţie în dreptul uşii.

Un tânăr înalt, cu faţa roşcovană şi ochii de un albastru izbitor apăru în încăpere.

— Maiestatea Voastră! exclamă lordul Travers. Cărui fapt se datorează onoarea de a ne vizita?

— Cum? Am venit să semnez o hârtie, răspunse regele George. Ce cămăruţă întunecoasă! Regele se întoarse şi îl privi atent pe Reynaud. Dumneavoastră sunteţi Blanchard?

— Eu sunt. Reynaud făcu o plecăciune adâncă. Este o onoare să vă cunosc, Maiestatea Voastră.

— Prins de sălbatici sau cel puţin aşa ne-a spus domnul Alistair Munroe, zise regele. O poveste pe cinste, nu? Am fi foarte încântaţi dacă aţi veni la ceai şi ne-aţi spune povestea dumneavoastră. Să veniţi şi cu soţia.

Reynaud se strădui să ascundă un zâmbet şi făcu din nou o plecăciune.

— Vă mulţumesc, Maiestatea Voastră.

— Acum, unde este recomandarea aceea? întrebă regele şi privi în jur de parcă era menită să apară din neant.

— Aţi venit să semnaţi recomandarea? întrebă lordul Travers uşor uimit. Pocni în grabă din degete spre servitorul de la uşă. Walters, adu-mi o pană şi o hârtie, te rog. Trebuie să pregătim recomandarea comisiei pentru ca Maiestatea Sa să o semneze.

Servitorul părăsi încăperea în goană.

— Şi mai este mandatul care vă permite să vă ocupaţi locul în Camera Lorzilor, spuse vesel regele. Îi făcu semn unuia dintre cei care îl însoţeau. L-am pregătit deja, doar ca să fim siguri.

— Constat că Maiestatea Sa este complet pregătiră, spuse oarecum sec lordul Travers. Dacă ştiam de planurile Maiestăţii Sale, aş fi avut deja pregătite nişte hârtii. Din câte se pare, mă tem că va trebui să ne mişcăm repede.

— A, da? Regele ridică din sprâncene.

— Chiar aşa, sire, spuse serios lordul Travers. Camera Lorzilor se întruneşte chiar în acest moment

*

— Ce naiba faci? urlă lordul Hasselthorpe. Era colonistul, Samuel Hartley, care se urcă în trăsura lui de parcă avea tot dreptul.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul. Credeam că v-aţi oprit ca să mă duceţi la o plimbare.

— Poftim? Hasselthorpe privi pe fereastră. Erau aproape la periferia Londrei. Ăsta este un jaf? Ai pus stăpânire pe trăsura mea?

— Nicidecum. Hartley ridică din umeri şi îşi încrucişă braţele la piept, se lăsă puţin pe spate pe banchetă şi picioarele îi ocupară mult prea mult spaţiu. Pur şi simplu, am văzut că trăsura dumneavoastră s-a oprit şi m-am gândit să vă rog să mergem la o plimbare. Nu vă deranjează, nu?

— Trebuie să ajung la o întâlnire în Camera Lorzilor la palatul Westminster. Evident că mă deranjează!

— Atunci aţi face bine să i-o spuneţi vizitiului dumneavoastră, spuse Hartley batjocoritor. Ne îndreptăm în direcţia opusă.

Hasselthorpe se ridică din nou în picioare şi bătu cu pumnul în tavanul trăsurii.

Zece minute mai târziu, după o ridicolă ceartă cu vizitiul, care părea să îşi fi pierdut complet simţul orientării, Hasselthorpe se aşeză la loc pe banchetă.

Hartley clătină cu tristeţe din cap.

— E greu să găseşti ajutor de nădejde. Credeţi că vizitiul dumneavoastră e beat?

— Ori beat, ori nebun, mormăi Hasselthorpe.

În ritmul în care mergeau, şedinţa putea foarte bine să se şi încheie când ajungeau ei la palatul Westminster. Strânse cu mâinile lui transpirate carnetul notiţe. Votul acela era foarte important pentru el – putea să îşi demonstreze abilităţile lui de conducător şi îndrumător al partidului.

— Am tot ţinut să vă întreb, tărăgănă Hartley, întrerupându-i gândurile. La cine vă refereaţi când i-aţi spus domnului Alistair Munroe că mama trădătorului de la Spinner’s Falls era franţuzoaică?

Mintea lui Hasselthorpe se opri în loc.

— Poftim?

— Pentru că m-am tot gândit şi singurul veteran de la Spinner’s Falls de care îmi amintesc şi a cărui mamă era franţuzoaică este Reynaud St. Aubyn, spuse Hartley. Desigur, şi fratele dumneavoastră a fost acolo, nu-i aşa? Locotenentul Thomas Maddock. Un soldat admirabil, din

câte îmi amintesc. Poate că v-a scris despre vreun alt soldat care avea o mamă franţuzoaică?

— Nu ştiu la ce te referi, spuse Hasselthorpe. Nu i-am spus niciodată nimic lui Munroe despre soldaţi cu mame franţuzoaice.

Hartley rămase tăcut o clipă şi îl privi lung.

Hasselthorpe simţi valuri de sudoare la subsuoară.

Apoi Hartley spuse încet:

— Nu? Ce straniu. Munroe îşi aminteşte în detaliu discuţia.

— Poate că o fi fost băut, i-o întoarse scurt Hasselthorpe.

Colonistul zâmbi de parcă ar fi descoperit ceva condamnabil.

— Poate. Ştiţi, nu m-am mai gândit la fratele dumneavoastră, Thomas, de foarte multă vreme.

Hasselthorpe îşi umezi buzele. Îi era prea cald. Parcă trăsura era o capcană.

— Era fratele dumneavoastră mai mare, nu-i aşa? întrebă încet Hartley.

Capitolul 17

Pe măsură ce anul lui pe pământ se apropia de sfârşit, Longsword deveni atât de deznădăjduit că Prinţesa Seninătate începu să îşi facă griji pentru viaţa lui. Şi totuşi, chiar dacă era tulburat şi avea mereu toane, trupul îi rămăsese sănătos şi puternic. Hotărî atunci că problema se afla în mintea lui şi ca să afle despre ce era vorba, îi puse întrebări şi ziua, şi noaptea. Soţul ei fu atât de contrariat că până la urmă nu reuşi să facă altceva decât să îşi spună povestea. Cum făcuse un târg foarte prost cu regele spiriduşilor. Cum i se permisese să rămână pe pământ doar pentru un an dacă nu găsea pe cineva care să îi ia locul de bunăvoie în tărâmul spiriduşilor. Şi cum, dacă nu găsea pe

nimeni, avea să fie blestemat să lucreze pentru regele spiriduşilor pentru eternitate...

din *Longsword*

— Westminster este atât de masculin, nu crezi? murmură Lottie căzută pe gânduri în clipa în care se opriră şi priviră prin impresionanta încăpere.

— Masculin? Beatrice se uită la tavanul înalt şi boltit, aproape înnegrit de vreme. Nu ştiu la ce te referi când spui masculin, dar chiar cred că nu i-ar strica o curăţenie bună.

— Prin *masculin,* spuse Lottie şi o luă de braţ pe Beatrice, vreau să spun că este greoi şi înfumurat, şi mult prea serios ca măcar să bage în seamă femeile.

Beatrice îşi privi atent prietena care era elegantă ca de obicei, îmbrăcată cu o rochie de un violet-închis, cu dungi maro. Abia îşi scosese gluga de blană, dar obrajii îi erau îmbujoraţi de la frigul de afară, iar ochii îi scăpărau cu o violenţă despre care Beatrice era sigură că nu avea nici cea mai mică legătură cu arhitectura palatului Westminster.

— Este o clădire, Lottie.

— Exact, spuse Lottie. Şi toate clădirile – cel puţin cele măreţe – au parcă o semnificaţie spirituală. Ţi-am povestit vreodată ce fiori am simţit primăvara trecută în St. Paul? Destul de misterios. Mi-a luat cu frisoane pe şira spinării.

— Poate că stăteai în curent, spuse Beatrice. Ajunseră într-un coridor de la capătul coridorului. Acum, încotro?

— La dreapta, zise hotărâtă Lottie. Stânga duce în Galeria Oaspeţilor Comunelor, deci dreapta duce la Galeria Lorzilor.

— Hm. Raţionamentul părea mai curând întâmplător, dar cum Beatrice nu vizitase parlamentul până atunci, în vreme ce Lottie da, o ascultă.

Se dovedi ca prin minune sau din pură întâmplare că Lottie avusese dreptate. O luaseră la dreapta printr-un pasaj îngust care ducea spre nişte uşi duble. Într-o parte era o scară care ducea la etaj. Odată ajunse sus, îi oferiră

fiecare în parte câte doi şilingi servitorului de la intrare şi pătrunseră în partea rezervată doamnelor, în galeria oaspeţilor.

Sub ele se afla o sală cu bănci aranjate de-o parte şi de alta ca stranele dintr-o catedrală. Băncile erau acoperite cu pernuţe roşii, între rândurile de bănci era o masă lungă de lemn, iar în capătul sălii se aflau mai multe scaune. Balconul era deasupra şi domina încăperea din trei părţi.

— Credeam că sunt în sesiune, şopti Beatrice.

— Sunt, răspunse Lottie.

Beatrice se uită atent la nobilii care erau membri în Camera Lorzilor.

— Nu pare că fac prea multe.

Şi nu făceau. Câţiva hoinăreau prin încăpere sau erau adunaţi şi vorbeau în grupuri mici. Alţii se tolăneau pe perne, şi mai mulţi dintre ei moţăiau. Un domn stătea în picioare în faţa mesei de lemn şi părea să vorbească, dar zgomotul din sală era atât de mare, că Beatrice nu putea să îl audă. Câţiva dintre lorzi păreau să îl bombardeze cu întrebări pe sărmanul domn.

— Procesul de guvernare poate părea de nedesluşit pentru un necunoscător, spuse trufaş Lottie.

— Ei, iată-l pe lordul Phipps! exclamă temătoare Beatrice când îl recunoscu, în cele din urmă, pe cel care vorbea. Se pare că proiectul domnului Wheaton nu stă prea bine.

În Camera Lorzilor, lordul Phipps era apărătorul proiectului de lege pentru veterani. Era un om bun, dar era un pic neinteresant, greu de înţeles şi, după cum păreau să stea lucrurile, nici nu era un orator foarte priceput.

— Nu, nu pare, spuse abătută Lottie. E atât de drăguţ când vine la întâlniri. Odată, a stat şi mi-a povestit totul despre pisicuţa lui roşcată.

— Mie mi-a vorbit cu lacrimi în ochi despre răposata lui soţie, îşi aminti Beatrice.

— E un om atât de amabil.

Undeva spre capătul sălii, amândouă zăriră cum un

lord cu o perucă lungă şi înveşmântat în negru şi auriu cerea în van să se facă linişte. Cineva aruncă o coajă de portocală.

— O, Doamne, oftă Lottie.

Se simţi o agitaţie în dreptul uşilor, dar cum balconul se afla deasupra sălii, Beatrice nu reuşi să vadă la început cine îşi făcuse apariţia. Apoi, Reynaud păşi apăsat în încăpere, şi Beatrice simţi o tresărire dureroasă. Era atât de frumos, atât de impunător şi părea mai departe ca niciodată de ea. Reynaud se îndreptă ţintă spre bărbatul aşezat pe scaun, iar capetele se întoarseră când îi urmăriră intrarea.

— Ce face? întrebă Lottie. Un nobil trebuie să aibă o ordonanţă de la rege ca să se alăture parlamentului.

— Trebuie să îşi fi recăpătat titlul, spuse încet Beatrice. Se bucura pentru Reynaud, dar era îngrijorată pentru unchiul Reggie. Trebuia să fie distrus. Poate a primit o dispensă specială?

— De la însuşi regele, spuse o voce de bărbat care veni dinspre sectorul care despărţea partea doamnelor de restul balconului.

— Nate! strigă Lottie.

Domnul Graham o salută din cap pe soţia lui.

— Lottie. Venise să stea la grilaj, lângă ele. Se ştie peste tot în Westminster. Reynaud şi-a recăpătat titlul şi proprietatea de la regele George – care a venit la Westminster special pentru asta.

— Dar cum de poate să participe astăzi la sesiunea din Camera Lorzilor? întrebă Lottie.

Domnul Graham ridică din umeri.

— Regele a emis şi dispensa specială în acelaşi timp.

— Dumnezeule! exclamă Beatrice. Deci, va putea să voteze pentru proiectul domnului Wheaton.

Oare urma să voteze pentru sau împotrivă?

Nobilul în veşminte negre cu auriu ceru din nou să se facă linişte.

— Nobilul conte de Blanchard va lua cuvântul pe

această temă.

Beatrice începu să respire întretăiat şi se aplecă în faţă.

Reynaud rămase în picioare şi puse o mână pe masa din mijlocul sălii. Se opri pentru o clipă, şi în Camera Lorzilor se făcu linişte, apoi spuse:

— Domnilor, acest proiect v-a fost explicat pe larg de nobilul lord Phipps. Este menit să le asigure bunăstarea bravilor oameni care servesc această ţară şi pe Maiestatea Sa, regele George, cu vitejia, efortul şi, uneori, chiar viaţa lor. Unii iau în derâdere valoarea serviciului lor, consideră că soldaţii acestei insule verzi şi glorioase nu merită să primească o pensie decentă la bătrâneţe.

Un lord strigă:

— Ascultaţi-l!

— Poate acestor oameni li se pare că făina de mazăre şi terciul sunt un ospăţ. Poate aceşti oameni cred că un marş de treizeci de kilometri, prin noroi în ploaie, este ca o plimbare în grădină.

— Ascultaţi-l! Ascultaţi-l! se auzea din ce în ce mai des.

— Poate că aceşti oameni cred că a înfrunta focul tunurilor este o relaxare. Şi se bucură când întâmpină atacul cavaleriei în galop. Consideră urletele muribunzilor ca fiind muzică pentru urechile lor.

— Ascultaţi-l! Ascultaţi-l!

— Poate, strigă Reynaud şi acoperi sporovăială monotonă, aceşti oameni iubesc suferinţa unui membru secţionat, pierderea unui ochi sau urmele unei *asemenea* torturi.

Şi Beatrice îşi acoperi gura cu mâna, într-o groază amestecată cu mândrie. Pentru că, după rostirea ultimului cuvânt, Reynaud trase haina şi vesta de pe el şi ridică până la jumătatea trunchiului cămaşa ca să îşi dezvăluie spatele. Sala se cufundă în tăcere când Reynaud se întoarse şi lumina îi evidenţie cicatricele urâte care se ondulau pe pielea lui bronzată. În liniştea aceea mormântală, sunetul

făcut de pânza ruptă răsună cu putere, căci Reynaud sfâşie rămăşiţele cămăşii şi le aruncă pe podea.

Ridică o mână întinsă şi impunătoare.

— Dacă există aici o asemenea persoană, să voteze împotriva acestui proiect de lege.

Camera izbucni în urale. Fiecare aristocrat era în picioare şi mai mulţi dintre ei continuară să strige:

— Ascultaţi-l! Ascultaţi-l!

— Linişte! Linişte! porunci în van nobilul în roba neagră cu auriu.

Reynaud era în picioare, cu pieptul gol şi spatele drept, în mijlocul galeriei, mândru să îşi arate cicatricele de care ea ştia îi era ruşine. El privi în sus şi o zări. Beatrice se ridică şi aplaudă, cu lacrimi în ochi. El încuviinţă aproape pe nesimţite din cap, apoi îşi îndreptă atenţia spre un alt nobil.

— A câştigat, strigă domnul Graham. Vor vota, dar nu cred să fie decât o simplă formalitate. Unchiul tău nu mai poate să voteze, iar Hasselthorpe şi Lister n-au apărut.

Lottie se aplecă spre el.

— Trebuie să fii dezamăgit.

Domnul Graham clătină din cap.

— Am decis că Hasselthorpe nu este conducătorul pe care vreau să îl urmez. Se uită timid la Beatrice. Sunt aproape sigur că el se ascunde în spatele celor întâmplate la balul domnişoarei Molyneux. În orice caz, am de gând să votez pentru legea domnului Wheaton.

— O, Nate! strigă Lottie şi îşi înfăşură necuviincios braţele în jurul gâtului soţului ei.

Beatrice privi în jos şi zâmbi când Lottie şi domnul Graham se sărutară.

— Domnule! Domnule! îi atenţionă servitorul. Domnii nu au voie în sectorul doamnelor!

Domnul Graham ridică într-o doară fruntea.

— Este soţia mea, la naiba! Apoi, o privi într-un fel foarte romantic şi spuse: Şi dragostea mea.

Şi o sărută din nou.

Era deja prea mult pentru Beatrice, deja copleşită de

emoţii. Se ridică şi îşi şterse lacrimile de pe obraz. Ca să le dea puţină intimitate prietenilor ei şi să îşi vină în fire, se strecură afară din balcon şi coborî în linişte scările. În coridorul întunecat de dedesubt, rămase singură şi se rezemă puţin de unul din pereţi.

De ce o făcuse? Doar ce îi spusese cu o seară în urmă că nu avea să mai vorbească niciodată despre cicatricele acelea? Atunci de ce le arătase în faţa unei camere pline de străini? Însemna atât de mult legea pentru el – sau, minunat gând, la urma urmei, o făcuse pentru ea? Beatrice era egoistă şi îşi dori ca ea să fi fost motivul pentru care Reynaud susţinuse legea. Vieţile atâtor soldaţi erau puse în joc. Poate că o făcuse doar din respect pentru veterani. Dar mai fusese şi privirea aceea fugară pe care i-o aruncase ei… O, nu trebuia să citească atât de multe într-o simplă privire!

În vreme ce se gândea la toate acelea, lorzii tăcuseră, dar începură iar să strige şi îşi dădu seama din cum scandau „Blanchard! Blanchard!” că Reynaud avusese succes cu proiectul de lege al domnului Wheaton. Inima lui Beatrice bătea cât pe ce să îi sară din piept. Se întoarse orbeşte ca să revină în balcon, dar se lovi de trupul masiv al unui bărbat.

Beatrice ridică privirea cu un zâmbet prin care îşi cerea iertare, dar care dispăru de îndată ce văzu cine era bărbatul de care se lovise.

— Lord Hasselthorpe!

Aristocratul arăta îngrozitor. Faţa îi era palidă, albă ca varul şi strălucea de sudoare. Privea spre uşa Camerei Lorzilor, dar când îi auzi vocea, se întoarse spre ea şi privirea îi deveni deodată rece.

— Doamnă Blanchard.

*

— În cinstea adevăratului conte de Blanchard! urlă Vale, un pic ameţit, când ridică o halbă de bere înspumată.

— Blanchard! Blanchard!

Munroe, Hartley şi ceilalţi din taverna uşor ponosită ciocniră cu veselie. Vale făcuse deja de două ori cinste tuturor celor din cămăruţa aceea plină de fum.

Stăteau în separeul dintr-un colţ; masa era plină de urme şi cu scobituri lăsate de numeroşii clienţi de dinainte. Chelneriţa era durdulie şi frumuşică şi avusese, la început, mari speranţe legate de ei. Totuşi, după o jumătate de oră de eforturi susţinute, îşi îndreptase farmecele voluptuoase spre o masă din apropiere la care stăteau nişte marinari. Reynaud nu putu să nu se gândească la ce rezultate diferite ar fi avut prezenţa ei ispititoare asupra lui Vale cu şapte ani în urmă.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. Reynaud era la a doua halbă, în ciuda insistenţelor lui Vale de a bea mai mult. Mai simţea încă o teamă supărătoare când nu era complet vigilent – poate o rămăşiţă a anilor petrecuţi în captivitate. Fără ajutorul vostru de astăzi, domnilor, aceasta ar fi fost o încercare mult mai dificilă. De aceea, în cinstea lui Munroe, care i-a distras atât de abil atenţia unui anumit duce şi a solicitat prezenţa altui domn foarte important la Westminster.

— Ura! urlară clienţii din tavernă, majoritatea neavând nicio idee despre ce era vorba. Până şi chelneriţa îşi flutură cârpa.

Munroe schiţă un zâmbet şi înclină capul.

Apoi Reynaud se întoarse spre Vale.

— În cinstea lui Jasper, care a dat votul hotărâtor pentru legea veteranilor propusă de domnul Wheaton!

— Ura!

Vale chiar se înroşi până peste urechi. Desigur, putea să fie şi berea de vină.

— Şi în cinstea lui Hartley care l-a ţinut din drum pe principalul oponent al legii!

Şi Hartley înclină din cap în uralele mulţimii, chiar dacă ochii îi rămaseră gravi. Aşteptă până ce clienţii obişnuiţi ai tavernei se liniştiră împrejurul lor şi reveni la

treburile lor, spunând:

— E ceva ce trebuie cu toţii să ştiţi despre Hasselthorpe.

— Ce anume? Dintr-odată, Vale nu mai păru deloc beat.

— Nu recunoaşte că i-ar fi povestit lui Munroe despre trădătorul a cărui mamă era franţuzoaică.

În vreme ce altcineva în locul lui ar fi împroşcat cu cuvinte grele în stânga şi în dreapta, Munroe ridică pur şi simplu din sprâncene.

— Chiar aşa.

— De ce ar minţi cu aşa ceva? Reynaud puse pe masă halba de bere, dorindu-şi să nu o fi băut nici măcar pe aceea. Simţea că se apropiau de ceva important.

— Poate că prima lui afirmaţie a fost o minciună, spuse încet Hartley.

— Ce vrei să spui? întrebă Vale.

— Când i-a spus lui Munroe că mama trădătorului era franţuzoaică, se mai credea că Reynaud era mort. Hasselthorpe nu avea nimic de pierdut dacă arunca suspiciuni asupra lui. Apoi, ştia că erau mari şanse ca Munroe să nu dezvăluie niciodată informaţia lui – vestea era mult prea chinuitoare pentru Vale. De ce să agite apele când bărbatul care putea să fie trădătorul murise?

Munroe dădu din cap.

— E adevărat. Aproape că nu i-am spus-o nici lui Vale. Dar, am început să cred că adevărul, chiar dacă amar, este mai bun decât minciunile.

— Şi bine ai făcut, spuse Hartley. Pentru că atunci când Reynaud s-a întors, Hasselthorpe a fost încolţit. Să continue cu minciunea lui şi să implice în povestea asta un om care s-a dovedit că trăieşte? Sau să spună că Munroe minte? Oricum ar fi fost, avea nevoie să înlăture repede suspiciunile de la el.

— Deci, crezi că Hasselthorpe este adevăratul trădător? spuse încet Reynaud. De ce?

— Gândeşte-te un pic. Hartley se aplecă mai în faţă.

Când Vale s-a dus să îl ia la întrebări pe Hasselthorpe, omul a fost împuşcat – dar nu mortal. O rană superficială, din câte am înţeles. Apoi, a plecat cu totul din Londra şi s-a refugiat la moşia lui de lângă Portsmouth. Când Munroe i-a pus întrebări, i-a spus o minciună care să îl scutească de alte întrebări. Şi amintiţi-vă de asta: fratele mai mare a lui Hasselthorpe era Thomas Maddock – locotenentul Maddock din Regimentul 28 Infanterie.

— Crezi că a ucis aţâţi oameni ca să pună mâna pe titlu? se încruntă Vale.

Hartley ridică din umeri.

— Cu siguranţă, poate fi un motiv întemeiat ca să îţi trădezi regimentul. Nu asta am căutat atâta vreme – un motiv pentru trădarea Regimentului 28? Am întrebat pe ici, pe colo – Hasselthorpe era fratele mai mic. A căpătat titlul la scurt timp după moartea lui Maddock. De fapt, Maddock şi-a pierdut viaţa după ce a murit şi tatăl lor, dar se pare că nu auzise încă vestea morţii tatălui său. A fost ucis la Spinner’s Falls înainte să afle.

— Toate bune şi frumoase, îl întrerupse Munroe cu vocea lui aspră. Am stabilit de ce Hasselthorpe ar fi trădat regimentul, dar tot nu văd cum a reuşit să o facă. Doar ofiţerii din Regimentul 28 cunoşteau destinaţia. A fost ţinută secretă tocmai ca să nu fim prinşi într-o ambuscadă.

Reynaud se agită.

— Nu o cunoşteau decât ofiţerii din Regimentul 28 – şi superiorii care le-au dat ordinul.

— La ce te gândeşti? Vale se întoarse spre el cu nerăbdare.

— Hasselthorpe era unul dintre aghiotanţii generalului Elmsworth la Québec, spuse Reynaud. Dacă nu Maddock i-a dezvăluit ruta – erau fraţi, până la urmă –, atunci nu era foarte greu de aflat. Poate i-o fi destăinuit chiar Elmsworth.

— Ar fi trebuit să le transmită cumva vestea francezilor, sublinie Munroe.

Reynaud ridică din umeri şi împinse halba de bere.

— Era în Québec. Îţi aminteşti? Trupele franceze pe

care le capturaserăm roiau pe acolo, cetăţeni francezi şi indieni care fuseseră de ambele părţi. A fost o nebunie.

— I-ar fi fost uşor să o facă, spuse Hartley. Întrebarea acum este: a fost cu adevărat el sau nu? Avem supoziţii şi presupuneri, dar niciun fapt concret.

— Atunci trebuie să găsim fapte concrete, spuse Reynaud încruntat. De acord?

Ceilalţi bărbaţi încuviinţară din cap.

— De acord, spuseră într-un glas.

— Pentru descoperirea adevărului, spuse Vale şi îşi ridică halba de bere.

Ridicară cu toţii halbele lor şi le ciocniră, celebrând toastul.

Reynaud ciocni cu un sentiment de nelinişte. Bău berea şi trânti halba pe masă.

— Şi să îl vedem spânzurat pe trădător, să-l ia naiba.

— Da, da!

— Alt rând din partea mea, spuse Reynaud.

Vale se aplecă mai aproape de el, ameţindu-l cu mirosul lui de bere.

— Un bărbat proaspăt căsătorit ca tine nu ar trebui să fie acasă?

Reynaud se încruntă.

— Plec în curând.

Vale îşi mişcă sprâncenele stufoase.

— Ai avut vreo dispută cu doamna?

— Niciuna care să te privească pe tine!

Reynaud îşi ascunse chipul în spatele halbei de bere, dar când o coborî, Vale continua să se holbeze la el cu ochii lui tulburi. Şi dacă nu era berea, probabil Reynaud nu ar fi zis:

— Crede că nu îmi pasă, dacă vrei să ştii.

— Nu ştie că îţi pasă de ea? întrebă Hartley de partea cealaltă a mesei.

Minunat. Atât el, cât şi Munroe trăseseră cu urechea ca nişte babe bârfitoare.

Munroe se agită.

— Trebuie să ştie, omule.

— Du-te acasă, spuse serios Vale. Du-te acasă şi spune-i că o iubeşti.

Şi pentru prima dată în viaţa lui, Reynaud avu impresia că sfatul romantic al lui Vale putea – doar putea – să fie corect.

Capitolul 18

Chiar dacă prinţesa se măritase cu Longsword ca să îi mulţumească pentru salvarea tatălui ei, ajunsese, ca în puţinele luni în care trăise cu el, să îşi iubească foarte mult soţul. Când îi auzi teribila soartă, tăcu şi căzu pe gânduri, cugetând în tăcere la spusele lui.

Şi, după plimbări îndelungate prin grădina castelului, luă o decizie: avea să ia locul lui Longsword în tărâmul spiriduşilor.

Şi aşa, în noapte de dinaintea reîntoarcerii lui Longsword în regatul spiriduşilor, Prinţesa Seninătate puse somnifere în vinul lui Longsword. Iar când soţul ei adormi, îl sărută cu tandreţe şi apoi plecă să îl întâlnească pe regele spiriduşilor...

din *Longsword*

Şapte ani de planuri. Şapte ani de mişcări atente pe o tablă imensă de şah. Unele aproape imperceptibile pentru că nici cei mai inteligenţi dintre duşmanii lui nu observaseră adevărata lor însemnătate. Şapte ani care aveau să culmineze cu numirea lui ca prim-ministru şi conducător de facto ale celei mai puternice ţări de pe faţa pământului.

Şapte ani distruşi într-o după-amiază de un bărbat – Reynaud St. Aubyn.

Îşi dăduse seama din ochii lui Hartley că ştia în clipa

în care i-l menţionase pe Thomas. Sărmanul, sărmanul Thomas. Fratele lui nu fusese niciodată prea strălucit. De ce să fi avut Thomas titlul, când lui i-ar fi servit mai bine? Dar decizia aceea de demult începuse să îl bântuie. Vale, Blanchard, Hartley şi Munroe. Cu toţii în Londra, în acelaşi timp, punându-şi împreună capul la contribuţie. Hasselthorpe presimţea o nenorocire. Nu era decât o chestiune de timp până ce avea să fie arestat.

Şi toate astea doar pentru că St. Aubyn se întorsese acasă. Se uită în trăsură la soţia inamicului lui. Beatrice St. Aubyn, deja contesă de Blanchard, născută Corning. Micuţa Beatrice Corning stătea pe bancheta din faţă lui, legată şi cu căluş în gură. Ochii îi erau închişi deasupra pânzei care îi acoperea gura. Poate că dormea, dar se îndoia de acel lucru.

Nu se uitase niciodată cu prea multă atenţie la ea; observase doar că era o gazdă bună când participase la întâlnirile politice organizate de unchiul ei. Bănuia că era destul de plăcută de privit, dar nu era vreo frumuseţe răpitoare. Nu părea genul de femeie pentru care şi-ar fi dat viaţa un bărbat.

Gemu şi se uită pe fereastră. Noaptea era adâncă, aproape fără lună şi nu îşi dădea seama unde se aflau. Lăsă draperiile jos. Totuşi, ştia că după câteva ore de călătorie trebuiau să se apropie de moşia lui de la Hampshire. Îi spusese lui Blanchard că va aştepta până la ivirea zorilor şi aşa avea de gând să facă; aranjase ca barca să nu ajungă până la opt. Putea să aştepte până în zorii zilei şi să nu se îndrepte înainte spre punctul de întâlnire. Mai întâi în Franţa, apoi în Prusia sau chiar Indiile de Est. Lin om putea să îşi schimbe numele şi să înceapă o viaţă nouă într-unul dintre cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Şi cu suficienţi bani, putea chiar să facă din nou avere.

Dacă ar fi avut suficienţi bani. Fusese absolut stupid – îşi dădea seama acum – să îşi bage cei mai mulţi bani în investiţii. O, erau investiţii bune, solide, care aveau să aducă un profit frumos, dar nu îl ajutau prea mult în clipa

aceea, nu-i aşa? Avea puţini bani în numerar şi luase bijuteriile pe care Adriana le avea în casă, dar nu valorau atât de mult.

Nu suficient de mult cât să o ia de la capăt aşa cum intenţiona să facă.

Privi cu atenţie spre fata din faţa lui şi o măsură din priviri. Era ultimul lui as din mânecă, ultima lui şansă să plece cu o mică avere. Bineînţeles că el nu şi-ar fi riscat viaţa şi averea pentru nicio femeie, cu atât mai puţin pentru o fătucă palidă, dar nu aceea era miza, nu?

Adevărata întrebare era dacă Blanchard ţinea suficient de mult la soţia lui ca să o răscumpere pentru o mică avere... şi să îşi piardă şi viaţa.

*

Era trecut bine de miezul nopţii când Reynaud se întoarse acasă, la reşedinţa Blanchard. Petrecerea cu Vale, Munroe şi Hartley mai durase ore bune şi se încheiase într-o tavernă rău famată unde spusese Vale că se bea cea mai bună bere din Londra. Era deci absolut admirabil faptul că îl zărise pe omul ascuns în întuneric în dreptul scărilor.

— Ce faci acolo? Reynaud puse mâna pe pumnal, gata să îl scoată din teacă dacă era nevoie.

Umbra se mişcă şi se transformă într-un băiat care nu avea mai mult de doisprezece ani.

— A spus că o să-mi dai un şiling.

Reynaud privi în stânga şi în dreapta străzii ca să se asigure că puştiul nu voia să îi întindă o capcană.

— Cine a zis?

— Un bogătan ca tine. Băiatul îi întinse o scrisoare sigilată.

Reynaud căută în buzunar şi îi aruncă băiatului un şiling. Flăcăul o zbughi fără să mai spună o vorbă. Reynaud ridică scrisoarea. Lumina era prea slabă ca să vadă prea multe, dar observă că nu era nimic scris pe ea. Urcă treptele şi intră în casă, făcând un semn din cap către

lacheul din hol. Beatrice dormea deja la ora aceea şi abia aştepta să se întindă lângă trupul ei cald, dar era intrigat de ciudăţenia bizarei misive. Se duse în salon, aprinse câteva lumânări de la focul din şemineu şi deschise scrisoarea.

Scrisul de mână era lăbărţat şi părea mai curând mâzgălit, de parcă ar fi fost scris în grabă:

Nu voi fi spânzurat.

Adu-mi bijuteriile familiei Blanchard. Vino singur la moşia mea de la ţară. Să nu spui nimănui. Să fii aici la prima oră a dimineţii. Dacă vii după aceea, dacă vii cu prietenii tăi sau fără bijuterii, îţi vei găsi soţia moartă.

E la mine.

Richard Hasselthorpe

Reynaud abia dacă mai ajunse la ultimul rând când o luă valvârtej spre uşa salonului.

— Tu! urlă spre lacheul speriat. Unde e stăpâna?

— Doamna nu s-a întors încă acasă.

Dar Reynaud urca deja în salturi treptele. Era imposibil. Ea trebuia să fie acolo. Poate că se furişase pe lângă lacheu. Biletul era o glumă. Ajunse la uşa dormitorului ei şi o trânti uşa de perete. Quick sări pe picioare din fotoliul de lângă şemineu.

— O, milord, ce s-a întâmplat?

— Lady Blanchard e aici? întrebă el chiar dacă văzu limpede că patul era încă făcut şi gol.

— Îmi pare rău, milord. A ieşit în după-amiaza asta ca să meargă la parlament şi nu s-a mai întors.

Doamne sfinte! Reynaud privi în jos la scrisoarea din mâna lui. „E la mine”. Moşia de la ţară a lui Hasselthorpe era la ore distanţă, şi zorii zilei erau aproape.

*

Călătoreau deja de ore bune. Beatrice îşi încordă corpul şi căută să îşi menţină echilibrul când trăsura dădu

greoi colţul. Nu putea să îşi folosească mâinile care îi erau amorţite pentru că fuseseră legate la spate şi se temea că dacă se prăbuşea pe podea, avea să se lovească. Şi era sigură că lordul Hasselthorpe nu se va deranja să o prindă la timp.

Se răsuci un pic şi încercă să îşi dezmorţească degetele, dar era inutil. Simţi doar durerea acolo unde era legată frânghia şi nimic altceva. Îşi aminti cum îi povestise Reynaud că umblase zile întregi cu mâinile legate prin pădurile din Lumea Nouă. Cum de suportase un asemenea chin? Durerea trebuia să fi fost cruntă, şi teama că avea să îşi piardă mâinile, teribilă. Îşi dorea să îi fi spus ceva atunci când îi povestise prin ce trecuse, să îi fi arătat cât de rău îi părea.

Să îi spună că îl iubea.

Închise ochii şi strânse tare pânza care îi era îndesată în gură. Nu avea să îi fie frică de omul acesta îngrozitor, dar îşi dorea – o, cât de mult îşi dorea! – să îi fi spus lui Reynaud că îl iubea. Nu ştia sigur de ce ar fi vrut să i-o spună. Poate că lui nici măcar nu îi păsa – *probabil* că nici nu îi va păsa. Îi arătase afecţiunea şi pasiunea lui, dar nimic mai mult, nimic ce ar fi putut să semene cu iubirea. Poate că nu mai putea să iubească. Beatrice credea că pentru a simţi iubire adevărată şi eternă, acea iubire menită să dureze la nesfârşit, trebuia să te laşi să iubeşti. Să te dăruieşti complet celuilalt dacă era nevoie. Ştia că ea putea să facă acel lucru, dar Reynaud nu se *lăsa* să iubească.

Şi totuşi, nu părea să mai conteze. Beatrice descoperise că iubirea nu trebuia să fie reciprocă ca să înflorească. Părea că iubirea ei putea să crească foarte fericită şi să înflorească în totala absenţă a iubirii lui. Nu mai putea să îşi controleze sentimentele.

Trăsura se zdruncină, şi Beatrice nu fu suficient de rapidă cât să se echilibreze din nou. Se lovi destul de tare la umăr.

— Ah, spuse lordul Hasselthorpe. Era prima dată când vorbea după atâtea ore. Am ajuns.

Beatrice îşi întinse gâtul şi încercă să se uite pe fereastră, dar nu putea să vadă decât foarte mult întuneric. Luară o curbă şi ea îşi propti picioarele în podea.

Apoi, trăsura se opri.

Un lacheu deschise uşa, şi Beatrice încercă să prindă privirea omului ca să îi câştige mila. Dar el îşi menţinu privirea în jos, cu excepţia unei priviri fugare pe care i-o aruncă lordului Hasselthorpe. Nu avea să primească niciun ajutor de la el.

— Haideţi, doamnă, spuse lordul Hasselthorpe oarecum răutăcios şi o ridică în picioare.

O împinse afară din trăsură şi, pentru o clipă, Beatrice se temu că avea să cadă cu capul înainte pe trepte. Lacheul o prinse de braţ şi o ajută să îşi găsească echilibrul, deşi îi dădu drumul cu aceeaşi grabă. Beatrice se uită din nou la el şi văzu urma unei încruntături între sprâncenele lui. Poate că, până la urmă, se întrezărea o speranţă de ajutor din partea lui.

Dar nu avu timp să se gândească în detaliu la ajutorul lui pentru că lordul Hasselthorpe o conduse spre un conac mare. Şi în întuneric, putu să zărească o clădire imensă în care era aprinsă o singură lumină, la una dintre ferestrele de la parter. Când se apropiară de uşile principale, una din ele se deschise şi un lacheu bătrân îşi făcu apariţia, ţinând în mână un sfeşnic care părea prea greu pentru încheietura lui subţire.

— Domnule. El făcu o plecăciune, cu o expresie suficient de senină care o făcu pe Beatrice să se întrebe dacă lordul Hasselthorpe aducea adesea doamne legate fedeleş la uşile lui. Cel care o răpise nu îl băgă în seamă pe majordom, ci o cără în sus pe scări, înspre hol.

Doar după ce trecuseră de bătrânul servitor, bărbatul îşi drese glasul şi spuse:

— Excelenţa Sa este acasă, domnule.

Lordul Hasselthorpe se opri atât de brusc că Beatrice se împiedică. O ţinu să nu cadă şi se uită urât la majordomul lui.

— Ce spui?

Bătrânul nu păru deloc impresionat de furia stăpânului său.

— Lady Hasselthorpe a sosit ieri şi chiar acum doarme sus.

Lordul Hasselthorpe se încruntă spre tavan de parcă şi-ar fi văzut soţia în patul care se afla la câteva etaje deasupra lor. În mod evident, prezenţa soţiei lui la moşia de la ţară îl luase prin surprindere. Inima lui Beatrice tresăltă cu un optimism reţinut. Lady Hasselthorpe nu era cunoscută pentru inteligenţa ei, dar sigur avea să se împotrivească faptului că soţul ei răpise o contesă şi o adusese acasă, nu?

În cazul în care lui Lady Hasselthorpe i se permitea să o vadă pe Beatrice. Pentru moment, lordul Hasselthorpe o conduse în grabă spre partea din spate a casei. O luaseră pe un coridor întunecat atât de îngust că Hasselthorpe fu nevoit să o împingă pe ea înainte pentru că altfel nu ar fi încăput împreună. Coridorul ducea spre nişte trepte abrupte care coborau în spirală, undeva înspre subsolul conacului. Beatrice simţi o sudoare rece la ceafă atunci când începu să le coboare. Treptele erau făcute doar din piatră, foarte uzate şi alunecoase. Putea să îşi rupă gâtul dacă ar fi căzut acolo. Ce avea de gând să facă lordul Hasselthorpe? Avea să o ucidă dintr-un fel de răzbunare pe victoria lui Reynaud din parlament? Dar de ce ar fi bătut drumul până la moşia lui de la ţară doar ca să o omoare? Nu avea niciun sens.

Beatrice se prinse de fărâma aceea de speranţă când coborâră şi mai mult înăuntrul conacului. Într-un final, păşiră pe o podea zgrunţuroasă de piatră şi îşi dădu seama că era un fel de temniţă. Casa de deasupra trebuia să fie construită pe un fel de fortăreaţă mai veche. Hasselthorpe o sprijini de zidul de piatră. Beatrice auzi zăngănitul lanţurilor şi simţi metalul rece pe încheieturile ei.

Făcu un pas înapoi şi dădu din cap.

— Astea te vor ţine până ce nenorocitul ăla de soţ al

dumitale vine să îţi ia locul.

Beatrice se încordă şi încercă să spună ceva, orice ca să îi atragă atenţia, dar el plecă pur şi simplu, luând şi lumina cu el. Rămase singură în frig, în întunericul umed. Trase tare de lanţ şi speră ca ancora să fie putrezită, dar se menţinu bine. Şi apoi, nu mai putu decât să stea în picioare şi să aştepte pentru că lanţul nu îi permitea să se aşeze. Avea să moară acolo, singură în întuneric? Ori lordul Hasselthorpe sau vreunul dintre slujitorii lui aveau să o salveze? Se gândi la Reynaud, la ochii lui negri, la mâinile lui sigure, la gura lui gingaşă şi plânse un pic, întrebându-se dacă îi va mai revedea vreodată chipul. Totuşi, ştia că nu urma să vină după ea.

I-o spusese deja. Nu avea să se mai lase niciodată în voia cuiva.

*

Pumnii lui Reynaud alunecară pe gâtul transpirat al calului. Se aplecă mai mult asupra animalului, cu mâinile de-o parte şi de alta a grumazului şi un frâu în fiecare din ele. Îşi schimbase calul cu două ore în urmă când acela începuse să obosească şi îi oferise o sumă impresionantă unui hangiu somnoros pentru cel mai bun cal al lui. Un animalul mare şi osos, fără să fie frumos, dar care era rezistent.

Rezistenţa şi viteza erau singurele lucruri care mai contau în clipa aceea.

Coburii bombaţi erau legaţi în spatele lui. Aveau înăuntru o mică avere – fiecare fărâmă de aur pe care o găsise în casă şi bijuteriile mamei lui. Pusese câte un pistol în fiecare buzunar înainte să plece din Londra, deşi viteza lui i-ar fi descurajat cu siguranţă pe tâlhari.

Galopul îl făcea să sară în şa cu fiecare săritură pe care o făceau picioarele mari ale calului, dar lui Reynaud nu îi mai păsa. Braţele şi picioarele şi şezutul lui erau arcuite, mâinile îi amorţiseră, degetele erau ţepene de la frig şi îşi

zorea în continuare animalul. Călătorise prin noaptea întunecată, gonise nebuneşte, fără să îi pese de eventualele gropi sau obstacole nevăzute din drum, punând în pericol atât viaţa animalului, cât şi pe a lui.

Nu conta. Dacă nu ajungea în Sussex, la uşa lui Hasselthorpe până în zori, nebunul putea să o omoare pe Beatrice, şi Reynaud nu mai avea niciun motiv ca să trăiască. De când revenise, nu se gândise decât la tot ceea ce pierduse şi deloc la ceea ce câştigase. Îşi dorise titlul, pământurile, banii, dar ele nu însemnau *nimic* dacă *ea* nu îi era alături. Ochii aceia cenuşii şi senini care îl priveau curios şi care nu trădau nicio urmă teamă sau de iluzie legate de persoana lui. Zâmbetul acela dulce şi amuzat într-o expresie tăioasă atunci când îl mustra pentru că era un neghiob. Uimirea erotică de pe chipul ei când o penetra şi gura care se deschidea uluită.

Doamne! O, Doamne! Avea să o piardă. Reynaud îşi simţi obrazul ars de lacrimi fierbinţi. Zorii zilei se apropiau. Îşi zori calul şi auzi respiraţia întretăiată a animalului, zornăitul şei şi propriile bătăile disperate ale inimii, ştiind că era prea puţin, prea târziu. Nu avea să ajungă la timp.

Îl va ucide pe nemernic, pe asasinul soţiei sale. Sângele şi durerea aveau să fie răzbunarea lui, apoi va termina totul.

Dacă ea murea, el nu avea pentru ce să trăiască.

Capitolul 19

Prinţesa Seninătate călători toată noaptea. Când primele raze ale soarelui sărutară pământul, ea ajunse la locul în care îl întâlnise cu un an în urmă pe Longsword. Erau un loc pustiu, fără copaci sau iarbă. Prinţesa privi în jur, dar nu zări nicio altă vieţuitoare. Când începu să se întrebe dacă venise degeaba, în pământul uscat se căscă o crăpătură. Crescu din ce în ce mai mare până ce regele

spiriduşilor îşi făcu apariţia din adâncul pământului.

Ochii lui portocalii străluciră când o văzu şi zâmbi cu colţii lui galbeni când spuse:

— Şi cine eşti tu?

— Eu sunt Prinţesa Seninătate, răspunse ea. Şi am venit să iau locul soţului meu în Regatul Spiriduşilor...

din *Longsword*

Era întuneric, atât de întuneric că pierduse noţiunea timpului. Poate că stătuse acolo minute sau ore, mâinile legate la spate o dureau groaznic, ochii i se încordau degeaba în beznă. Din când în când mai aţipea, în ciuda durerii şi a fricii, dar când trupul ei se apleca în faţă, umerii îi erau zguduiţi de lanţurile de la încheieturi şi se trezea cu o tresărire. La început, crezuse că şi temniţa era tăcută, dar cât rămăsese acolo, începuse să audă diferite sunete. Freamăte scurte. Zgârieturi de gheruţe pe piatră. Picurarea lentă a apei pe undeva. În beznă, singură, toate sunetele ar fi trebuit să o sperie şi mai mult. În schimb, aproape că o liniştea. Nu era sigură că şi-ar fi păstrat cumpătul dacă i-ar fi fost luat şi auzul, precum îi fusese luată vederea.

Auzi în cele din urmă sunete de paşi, depărtate, dar care se apropiau din ce în ce mai mult. Se îndreptă de spate, încercă să pară liniştită, încercă să pară curajoasă. Reynaud fusese curajos în captivitate şi aşa trebuia să fie şi ea. Era o contesă. Nu avea să înfrunte moartea cu lacrimi în ochi.

Uşa temniţei se deschise, şi ea tresări în lumina felinarului.

— Beatrice.

O, Doamne Sfinte, nu se putea. Beatrice se uită cu ochii întredeschişi şi zări cum umerii laţi ai soţului ei blocau lumina felinarului. Nu avea pălărie, cizmele îi erau tocite şi pline de noroi, iar pe unul din umeri avea un cobur plin. Se smuci înainte şi încercă să spună ceva. Să îl avertizeze. Când intraseră pentru prima dată în trăsură, lordul

Hasselthorpe îi vorbise cu îngâmfare timp de vreo oră despre cum avea să se răzbune pe Reynaud.

— Nu o atinge, spuse lordul Hasselthorpe, şi Reynaud se dădu la o parte.

În spatele lui se afla lordul Hasselthorpe cu un pistol îndreptat hotărât spre Reynaud.

— Iat-o. Vezi că nu i s-a întâmplat nimic. Acum, dă-mi banii.

Reynaud nu se uită la celălalt bărbat. Ochii îi erau aţintiţi spre ea, scăpărători, negri şi periculoşi.

— Scoate-i căluşul.

— Deja ai…

Reynaud îşi întoarse capul şi îi aruncă o privire lordului Hasselthorpe.

— Scoate-l.

Lordul Hasselthorpe se încruntă, dar păşi înăuntru, cu ochii aţintiţi spre Reynaud. Mâna îi bâjbâi prin întuneric la pânza legată la ceafă şi legătura căzu la pământ.

Beatrice scuipă cârpa vătuită din gură.

— Reynaud, te va omorî!

— Taci, spuse lordul Hasselthorpe.

— Nu.

Reynaud făcu un pas spre celălalt bărbat, de parcă nu vedea arma ridicată între ei. Pentru o clipă, se uită lung la lordul Hasselthorpe, apoi o privi pe Beatrice şi un muşchi i se încordă pe maxilar.

— Ţi-a făcut ceva?

— Nu, şopti ea. Reynaud, *nu poţi.*

— Taci. El clătină uşor din cap şi aproape schiţă un zâmbet. Eşti în viaţă. Numai asta contează.

— Este în viaţă şi eu vreau banii, spuse nerăbdător lordul Hasselthorpe.

— Ce garanţie îmi dai că o eliberezi? Reynaud se uita lung la ea, de parcă îi memora trăsăturile.

Beatrice simţi că începe să îngheţe.

— Reynaud, şopti ea, implorându-l.

— Soţia mea este în casă, spuse lordul Hasselthorpe.

Ea nu are nimic de-a face cu toate astea. O las pe Lady Blanchard în grija ei şi le trimit pe amândouă la Londra. Am trimis deja un lacheu care să o aducă aici pe Adriana.

— Nu ai de gând să o iei pe soţia ta cu tine?

Ochii lui Reynaud erau îngrozitor de blânzi şi chiar dacă vorbea cu lordul, privirea lui nu părăsi nicio clipă chipul lui Beatrice.

— De ce s-o iau? răspunse lordul Hasselthorpe cu nerăbdare.

Reynaud arcui un colţ al gurii. Cum putea să i se pară amuzant ce se întâmpla acolo?

— Dintr-un fel de sentimentalism, poate?

— Nu am timp de sentimentalisme sau de glumele tale, i-o întoarse tăios lordul Hasselthorpe. Dacă vrei ca soţia ta să mai apuce zorii zilei…

— Foarte bine. Reynaud aruncă la picioarele lordului Hasselthorpe coburul chiar în clipa în care Lady Hasselthorpe îşi făcu apariţia în pragul uşii de la temniţă.

— Dar, milord, nu mi-ai spus că avem oaspeţi, exclamă Lady Hasselthorpe de parcă era absolut firesc să fie trezită înainte de ivirea zorilor ca să îşi salute musafirii din temniţă. Părea să nu observe că soţul ei avea îndreptată arma spre unul din „oaspeţi”.

Dădu să păşească în temniţă, dar lacheul voinic de lângă ea o împiedică.

— Mai bine nu, milady. E murdar acolo.

Lordul Hasselthorpe dădu din cap spre bărbat. În ciuda cuvintelor lacheului, el trebuia să o fi oprit ca să nu se apropie prea mult de Reynaud.

— Aş vrea să o duci pe Lady Blanchard la Londra, draga mea, spuse lordul Hasselthorpe. E bolnavă, iar eu şi lordul Blanchard avem nişte afaceri de discutat. Îşi îndreptă mâna în spatele lui Beatrice şi desfăcu lanţurile de la încheieturile ei.

Lui Beatrice i se tăie răsuflarea.

— Reynaud, nu pot să te las aici.

Lordul Hasselthorpe îi aruncă lui Reynaud o privire

severă.

— Mie îmi e indiferent, dar ştii care e alternativă.

Reynaud strânse din buze.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea.

— Cum pofteşti.

Reynaud se aplecă spre urechea ei, cu chipul peste al ei. Mâinile lui Beatrice erau încă legate la spate. Şi-ar fi dorit să fie libere ca să simtă faţa lui atât de dragă.

— Trebuie să pleci cu Lady Hasselthorpe, îi şopti el la ureche.

Beatrice simţi cum lacrimi fierbinţi îi ţâşniră din ochi.

— Nu. Nu, ai spus că nu te vei mai lăsa niciodată la bunul plac al cuiva.

— M-am înşelat. Răsuflarea îi fu întreruptă de un râs liniştit şi răguşit. Mirosea a cal, a piele şi a soţul ei. M-am înşelat atât de tare. Am fost prost şi vanitos şi aproape nu mi-am dat seama la timp. Aproape te-am pierdut. Dar nu te-am pierdut.

— Reynaud, suspină ea.

— St, şopti el. M-ai întrebat dacă te iubesc. Te iubesc. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Tot ce contează pentru mine este ca tu să trăieşti. Poţi să faci asta pentru mine? Poţi să trăieşti?

Ce putea să îi spună? Se sacrifica pentru ea, o ştia. Se sacrifica pentru ea şi el nu-şi dorea decât ca ea să plece din locul acela şi să îl lase acolo… Beatrice clătină din cap cu gâtul strâns de durere.

Reynaud îi cuprinse chipul în mâini, o privi şi pentru prima dată de când revenise, ea zări băiatul vesel cu ochii lui negri pe care îi cunoştea din portret. O priveau lung, încrezători şi adânci, cu o licărire răutăcioasă.

— Da, poţi… spuse el cu vocea scăzută şi adâncă pe care ea o iubea atât de mult. Pentru mine. Trăieşte pentru mine.

— Te iubesc, şopti ea şi zări bucuria din ochii lui.

Beatrice se întoarse, poticnindu-se, şi plecă din locul acela mizerabil. Lordul Hasselthorpe mai spuse ceva, şi

Lady Hasselthorpe trăncăni şi ciripi la rândul ei, dar Beatrice nu mai auzea nimic din spusele lor pentru că îl lăsa pe Reynaud în urma ei. Se întoarse o ultimă dată când ajunse la uşă şi aruncă o privire peste umăr.

Reynaud stătea în genunchi lângă zidul de piatră, acolo unde fusese şi ea pusă în lanţuri. Observă că trei inele de fier erau prinse în peretele de piatră. Fusese legată de cel din mijloc, dar în clipa aceea, legături de fier erau trecute printre celelalte două inele. Braţele puternice ale lui Reynaud erau larg deschise şi lordul Hasselthorpe privea cum lacheul masiv fixa lanţurile peste încheieturile lui. Podeaua rece de piatră trebuia să fie tare sub genunchii lui Reynaud, şi Beatrice ştia că lanţurile îl dureau, dar el o privi şi îi zâmbi.

Îi zâmbi cât ceilalţi doi îi aranjară mâinile în lanţuri, în formă de cruce.

*

Când scăpase, cu multe luni în urmă, jurase că nu avea niciodată să se mai lase prins în viaţă. Îşi jurase că avea să moară înainte să fie luat prizonier de vreun inamic. Şi intenţionase cu adevărat să se ţină de cuvânt.

Dar în clipa aceea, Reynaud îşi călcase jurământul. Îngenunche la picioarele duşmanului lui, cu braţele larg deschise şi prinse în lanţuri de perete, complet neputincios, dar era fericit. Nimic din toate acelea nu contau atâta vreme cât Beatrice era în viaţă. Putea să le înfrunte pe toate şi mult mai mult de atât câtă – vreme ea trăia.

Hasselthorpe se aplecă şi deschise coburul. Colierul cu safire al mamei lui se dezvălui în lumina felinarului. Hasselthorpe gemu şi luă bijuteriile.

— Foarte frumos. Pietrele de un albastru-închis străluceau, şi el le examină atent. Bijuteriile Blanchard, dacă nu mă înşel. Rânji spre Reynaud.

Reynaud ridică din umeri.

— Nu, nu te înşeli.

— Chiar foarte frumos. Hasselthorpe îndesă colierul înapoi în husa de piele şi începu să lege funiile, apoi începu să îi vorbească brutei lui de lacheu. Pregăteşte-mi calul şi adu-mi jos geanta. Barca pleacă în două ore şi trebuie să plec ca să o prind la timp.

Pentru prima dată, masivul slujitor dădu semne că putea să şi gândească. Şovăi şi aruncă o privire spre Reynaud.

— Şi el?

Hasselthorpe se uită sever la lacheu.

— Nu e treaba ta.

Bărbatul se mişca de pe un picior pe altul.

— Dar, vedeţi, pe mine o să dea vina.

— Ce?

— Pentru el. Lacheul arătă cu bărbia în direcţia lui Reynaud. O să fiţi departe şi eu o să am un aristocrat mort în mâini şi primul la care o să se uite o să fiu eu.

Reynaud rânji. Omul avea o oarecare dreptate.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Hasselthorpe chiar în clipa în care uşa temniţei se deschise.

Lady Hasselthorpe intră, urmată de Beatrice.

Iisuse! Reynaud se avântă înainte, în ciuda lanţurilor lui, dar legăturile groase de fier îl ţinură în loc. Hasselthorpe se năpusti spre uşă, cu pistolul îndreptat spre Beatrice.

— Ieşi afară! îi porunci Reynaud.

Beatrice se uita la el, chipul ei dulce fiind cuprins de o hotărâre încăpăţânată. Reynaud se smuci în lanţuri din răsputeri şi simţi că ele cedează uşor.

Hasselthorpe se întoarse spre el când lanţurile zornăiră. Lumina felinarului scânteie pe ţeava pistolului din mâna lui. Hasselthorpe îl ridică atunci când Reynaud rânji spre el sfidător.

— Nu! urlă Beatrice.

Lady Hasselthorpe se îndreptă grăbită spre soţul ei.

— Richard! Ţi-ai pierdut minţile?

— Beatrice! Reynaud se repezi din nou spre ea şi inelul de fier care îi ţinea încheietura dreaptă se desprinse

din perete.

Hasselthorpe flutură spre el pistolul, dar Lady Hasselthorpe era acolo şi Beatrice, la naiba cu ea, Beatrice se aruncă asupra bărbatului.

Arma se descărcă cu un zgomot asurzitor care răsună între pereţii şi tavanul de piatră. Pentru o clipă, încremeniră cu toţii.

— Beatrice, şopti Reynaud.

Ea îl privi, cu ochii uluiţi şi ridică o mână spre el.

Degetele îi erau pătate cu sânge.

*

Împuşcătura pistolului aproape o asurzi, dar Beatrice continuă să audă răcnetul furios al lui Reynaud. Părea răgetul unui leu înfuriat, asemenea unui arhanghel aprig coborât din ceruri ca să se răzbune un muritor. Sări în faţă, cu mâna dreaptă întinsă spre lordul Hasselthorpe. Lanţul zornăi pe inelul de fier, şi Reynaud se trase în spate, dar degetele lui atinseră scurt mâneca lordului Hasselthorpe.

— Doamne sfinte! exclamă lordul Hasselthorpe.

Căzu peste Beatrice şi o prinse de braţ.

Era un lucru greşit.

Reynaud răcni din nou şi se repezi spre ei. Celălalt inel de fier sări din perete. Într-o clipită se năpusti asupra lordului Hasselthorpe şi îl dădu la o parte de pe Beatrice.

Lady Hasselthorpe ţipă.

Reynaud îl lovi în faţă cu un sunet îngrozitor, şi lordul Hasselthorpe se prăbuşi la pământ. Reynaud se aruncă peste el, pe podeaua din piatră, îngenunche deasupra lui, şi pumnii strânşi loveau necontenit faţa lordului Hasselthorpe.

— Opreşte-l! Lady Hasselthorpe se agăţă de braţul lui Beatrice. Îl va omorî pe Richard.

Şi urma să o facă. Reynaud nu dădea semne că avea să se oprească, deşi Hasselthorpe nu mai opunea nicio rezistenţă.

— Reynaud, spuse ea. Reynaud!

El se opri deodată; pieptul i se agita, mâinile, pline sânge, îi atârnau pe lângă corp şi lanţurile îi erau încă prinse de încheieturi.

Beatrice merse spre el şi îi atinse şovăitor părul scurt şi negru.

— Reynaud.

El se întoarse deodată şi îşi sprijini chipul în pântecul ei, şi mâinile lui mari îi cuprinseră şoldurile.

— Te-a rănit.

— Nu, spuse ea, şi îi mângâie chipul drag, simţindu-i căldura sub mâini. Nu. Sângele era al lui. Glonţul trebuie să îl fi nimerit pe undeva. Eu nu sunt rănită.

— Nu aş fi putut să suport, spuse el, aplecat spre ea. Nu aş fi suportat dacă ai fi fost rănită.

— Nu am fost rănită, şopti ea. Îi luă mâinile într-ale ei, late şi pline de vânătăi, şi îl ridică. Sunt întreagă şi bine. M-ai salvat.

— Nu, spuse el când se ridică în picioare. Eu sunt cel care a fost salvat. Eram pierdut şi zdrobit, şi tu m-ai salvat. Se apropie de ea şi şopti pe buzele ei: Tu m-ai salvat.

O trase mai aproape şi ea veni de bunăvoie şi fericită în braţele bărbatului pe care îl iubea.

Şi care o iubea la rândul lui.

Capitolul 20

La spusele prinţesei, regele spiriduşilor lăsă capul pe spate şi izbucni într-un râs înfiorător, iar părul verde i se zbârli în cap.

— Îmi vei completa de minune menajeria, draga mea. Îşi întinse mâna bătucită. Prinţesa Seninătate puse mâna ei albă în palma regele spiriduşilor. Chiar în clipa aceea, apăru în goană Longsword.

— Opriţi-vă! spuse el când îi zări. Încetaţi nebunia asta îngrozitoare! Nu ştiam ce avea de gând să facă soţia

mea, dar când m-am trezit în toiul nopţii şi am văzut că a plecat, mi-am imaginat ce e mai rău. Am alergat toată noaptea ca să împiedic lucrul ăsta.

— Ah, oftă regele spiriduşilor. Dar tot ai ajuns prea târziu, înţelegerea între mine şi soţia ta s-a încheiat şi a fost pecetluită.

Nu mai e nimic de făcut. Este a mea acum...

din *Longsword*

— Ce se va întâmpla cu lordul Hasselthorpe? întrebă Beatrice mai târziu – mult mai târziu – în ziua aceea. Stătea la masa ei de toaletă şi se pieptăna.

Îl privi pe Reynaud în oglindă. Lenevea în pat, iar halatul deschis îi dezvăluia pieptul gol. Îşi scosese încălţările şi şosetele, dar mai purta încă pantalonii. Aproape că îl pierduse în ziua aceea şi mai era încă îngrozită. Dacă era după ea, l-ar fi urmărit toată ziua, doar ca să îl vadă cum respiră. Dar fuseseră nevoiţi să se despartă devreme în dimineaţa aceea. Reynaud fusese ocupat să îl ducă pe lordul Hasselthorpe la închisoare, iar ea făcuse o călătorie extenuată spre Londra în compania aiuritei doamne Hasselthorpe. Biata femeie habar nu avusese de firea ucigaşă a soţului ei, ba mai mult, părea într-adevăr să îl iubească pe omul acela îngrozitor. Beatrice încercase să o liniştească de-a lungul întregii călătorii.

Prin urmare, se reîntâlnise cu Reynaud abia după cină când el o îmbrăţişă în grabă şi se duse să se spele. Beatrice putea să vadă că părul îi era încă ud după baie şi voia să îl atingă, dar se abţinu pentru că se simţea exagerat de timidă.

— Va fi acuzat de trădare şi crimă, spuse el. Şi după ce se va dovedi că e vinovat, va fi spânzurat.

— Cât de groaznic pentru Lady Hasselthorpe. Beatrice se cutremură uşor şi îşi puse cu atenţie peria de păr pe masa de toaletă. Chiar le-a spus francezilor despre mişcările regimentului vostru doar ca să îşi omoare fratele?

Reynaud ridică din umeri, iar halatul i se deschise şi mai tare.

— Probabil că a fost şi plătit să o facă, dar cred că motivul principal a fost ca să îi fure titlul fratelui său.

— Ce om îngrozitor!

— Într-adevăr.

Beatrice se răsuci pe scaunul ei şi se uită fix la el.

— Nu am apucat să îţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru legea domnului Wheaton.

— Nu trebuie să îmi mulţumeşti, răspunse el liniştit. Oamenii care se bucură de legea asta sunt soldaţi. Oamenii mei. De la bun început, trebuia să mă intereseze mai mult proiectul, în loc să mă gândesc doar la mine.

Ea se ridică şi se îndreptă spre el.

— Ai pierdut totul. Nu erai degeaba aşa de concentrat pe ce trebuia să recuperezi.

— Nu. El clătină din cap şi întoarse privirea, iar un muşchi se încordă în maxilarul lui. Nu m-am gândit decât la bani, la pământuri şi la titlul meu. Nu am luat în seamă ce era cu adevărat important decât atunci când a fost aproape prea târziu.

Beatrice simţi un nod în gât. Se urcă în pat şi se aşeză lângă el, trecându-şi degetele peste pieptul lui.

— Şi ce era important?

El se întoarse, şi ea tresări când o apucă de mână.

— Tu. Îi sărută vârfurile degetelor şi o privi cu ochii lui negri atât de serioşi că aproape o sperie. Tu. Doar tu. Mi-am dat seama de asta când alergam spre moşia lui Hasselthorpe – mi-am dat seama şi am ştiut că era prea târziu. Doamne, Beatrice. Am călărit ore în şir cu gândul că aveai să mori înainte ca eu să ajung acolo.

— Eu m-am gândit că ai putea să nu vii, recunoscu ea.

El închise ochii de parcă spusele ei l-ar fi durut amarnic.

— Cred că ai fost îngrozită. Sigur mă urăşti.

— Nu. Duse la gură mâinile lor împreunate şi îi sărută încheietura. Nu aş putea niciodată să te urăsc. Te iubesc.

O prinse în braţe şi se aşeză deasupra ei într-o mişcare neaşteptată. Poziţia lui era impunătoare şi agresivă. Ar fi trebuit să fie precaută, dar nu îi era deloc frică de el.

Reynaud se aplecă spre ea până aproape că îşi atinse nasul de al ei.

— Nu o spune dacă nu vorbeşti serios. Nu va mai fi cale de întoarcere – nu va mai exista nicio *rezervă* după aceea, după ce devii cu adevărat a mea. Nu îmi stă în fire să renunţ când obţin ceea ce îmi doresc. Ai grijă.

Beatrice îi cuprinse chipul în mâini.

— Nu voi avea grijă. Vreau să alerg şi să zburd în voie. Să strig de pe acoperişuri. Te iubesc. Te-am iubit din clipa în care ai apărut la ceai. Chiar de dinainte – de când eram o copilă şi am văzut imaginea ştrengărească în portretul din salonul albastru. Te iubesc, Reynaud. Te iubesc…

Îi acoperi gura cu a lui şi îi înăbuşi cuvintele. Ea îşi ridică mâinile şi savură senzaţia dulce a părului lui. Era viu. Era vie. O cuprinse o bucurie înnebunitoare şi îşi deschise larg picioarele spre el, îmbiindu-l.

Din fericire, şi el părea să aibă aceleaşi intenţii.

Reynaud întrerupse sărutul, răsuflând întretăiat cât bâjbâi cu mâinile între trupurile lor.

— Eşti a mea. Pentru totdeauna, Beatrice.

Se ridică şi trase de poalele cămăşii ei de noapte. Ceva se rupse, şi Beatrice simţi cum membrul lui fierbinte îi mângâie feminitatea. O pătrunse o dată, de două ori şi se adânci complet înăuntrul ei, apoi încremeni.

Îşi plecă fruntea şi se cutremură.

— Beatrice.

Ea se întinse uşor şi senzual.

— Doamne, nu, murmură el. Beatrice…

Ea îşi înfăşură un picior peste gambele lui şi pe celălalt îl ridică peste şoldurile lui.

— Hm?

Se încleştă în jurul lui. Carnea lui tresări în interiorul ei.

— Doamne.

— Fă asta din nou, murmură ea şi îşi arcui şoldurile spre el.

El era greu în ea – nu îl putea mişca –, dar putea să se unduiască sub el şi făcu întocmai.

— Ai să mă omori, şopti el şi îşi plecă fruntea spre a ei.

— Chiar aşa? Mâinile ei alunecară sub halatului lui şi îi mângâie spatele gol.

— Da, gemu el. Şi voi muri fericit.

— Atunci să murim împreună, şopti ea pe buzele lui.

Apoi, îl sărută, cu o atingere gingaşă, uşoară şi dulce, cu buzele uşor întredeschise, încercând să îi arate cât de mult îl iubea pentru că existau cuvinte cu care să i-o spună.

Şi poate că el înţelesese. Răsuflă întretăiat şi îi cuprinse chipul în mâini, îşi ridică faţa ca să se uite la ea când începu să se mişte deasupra ei. Se retrase şi o pătrunse iar, uşor, cu mişcări scurte şi controlate, efectul lor zguduindu-i simţurile lui Beatrice. Ea se uită la bărbatul pe care îl iubea, bărbatul acela care îi oferise viaţa şi care făcea dragoste cu ea. Chipul lui era grav şi sever, păsările, exotice şi enigmatice, dar gura îi era blândă şi ochii ascundeau o emoţie care o făcea să se arcuiască ademenitor sub el.

— Beatrice, şopti el şi începu să se mişte mai repede.

Ea se prinse de el, muşchii i se încordară, respiraţia i se acceleră şi îl privi cu nerăbdare. El se trase un pic mai sus, apoi se avântă spre ea şi o atinse chiar acolo. Şi ea ajunse pe culmile extazului. Dintr-odată, neaşteptat. Se zvârcoli, tremură şi ţipă, se arcui înfrigurată spre el şi se pierdu în ochii aceia negri. Fu cuprinsă de o fierbinţeală aproape fără sfârşit.

— Beatrice, strigă el. Doamne! Beatrice!

Şi se zgudui deasupra ei, cutremurându-se când sămânţa lui o învălui. Tremură, cu ochii lui negri, mari şi disperaţi, gura arcuită parcă în suferinţă. Închise uşor ochii, îşi plecă fruntea în timp ce pieptul lui lat era zguduit de

răsuflări sacadate.

Cu trupul satisfăcut şi mintea destinsă, Beatrice desena cercuri mici şi obosite pe spatele lui.

Reynaud plecă fruntea şi o sărută, cu gura lacomă şi limba posesivă. Ea se arcui din nou, neputincioasă şi încă încordată.

El îşi înălţă capul şi o privi.

— Te iubesc, Beatrice. Acum şi pentru totdeauna. Te iubesc.

Ea zâmbi.

— Şi eu te iubesc. Acum şi pentru totdeauna.

Era ca un nou început. O nouă înţelegere.

Îi prinse capul între mâini şi o pecetluiră cu un sărut.

*

— Deci, a fost condamnat, spuse Samuel Hartley pe un ton grav, la o lună după aceea.

— Condamnat şi s-a hotărât să fie spânzurat înainte de Anul Nou, răspunse Reynaud la fel de liniştit.

Domnii stăteau împreună într-o parte a salonului albastru, iar doamnele nu erau prea departe şi aveau auzul al naibii de ascuţit. Subiectul nu era unul potrivit pentru ziua aceea.

— Aşa îi trebuie! exclamă Reginald St. Aubyn, deloc liniştit. Văzu sprâncenele ridicate ale lui Vale şi se înroşi. Ţi-am spus că nu l-aş fi cruţat dacă ştiam că şi-a omorât fratele, ca să nu mai zic că a trădat Coroana. Doamne Sfinte!

— Niciunul din noi n-a ştiut, mormăi Munroe. Nu e vină dumneavoastră, domnule.

— Ah. Reginald îşi drese glasul şi păru surprins. Ei bine, mulţumesc mult.

Hartley se aplecă în faţă ca să spună altceva, şi Reynaud îşi înghiţi un zâmbet. În ultima luna, se obişnuise să îl aibă pe „unchiul Reggie” prin casă şi, chiar dacă nu erau încă prieteni la cataramă, se înţelegeau bine. Reggie

era destul de priceput când venea vorba de gestionarea banilor şi îi făcea să se înmulţească foarte repede, lucru care le ajută relaţia. Dar l-ar fi acceptat pe Reggie şi dacă era cel mai ţâfnos bătrân din lume. El o crescuse pe Beatrice, şi ea îl iubea. În cele din urmă, acelea erau singurele lucruri care contau.

Aruncă o privire spre locul în care erau adunate doamnele, pe una din canapele. Beatrice se afla printre ele şi zâmbea la ceva ce spunea Lady Munroe. Purta o rochie roz pal şi părul auriu strălucea în lumina lumânărilor. Safirele Blanchard luceau la gâtul ei, dar până şi ele păleau în comparaţie cu frumuseţea chipului ei. Dacă ar fi fost singuri, s-ar fi dus la ea, ar fi luat-o pe sus şi ar fi dus-o în pat ca să îi mai demonstreze încă o dată cât îi era de devotat. Credea că înflăcărarea dorinţei lui o putea convinge că iubirea lui era nemuritoare. Trase adânc aer în piept. Însă aveau musafiri şi nu putea să se bucure de prezenţa lui Beatrice decât după ore bune.

Reynaud o privi pe Emeline, aşezată în colţul canapelei, rotundă ca o portocală. Observase că Hartley arunca deseori priviri furişe în direcţia ei şi nu putea decât să salute îngrijorarea lui de îndrăgostit lulea. Lady Munroe – Helen – stătea un pic mai într-o parte, chiar dacă toate celelalte doamne o includeau în conversaţie, şi *tante* Cristelle şedea într-un fotoliu aurit. Lady Vale se afla lângă Emeline pe canapea, dreaptă ca o lumânare, cu un zâmbet discret pe buzele ei subţiri.

Chicoteli de femeie îi atraseră atenţia spre cealaltă canapea unde se afla domnişoara Rebecca Hartley. Ţeapăn lângă ea, stătea un tânăr îmbrăcat în haine negre simple, cu părul negru şi dat pe spate.

— Cred că se anunţă un nou cumnat la anul, murmură Hartley spre Reynaud.

Reynaud mormăi:

— Emeline a spus că a fost valet în casa ei.

— Da. Hartley se uită din nou la soţia lui. Dar O’Hare şi-a petrecut ultimul an studiind afacerile mele din Colonii.

Se descurcă excelent cu cifrele. M-am gândit că dacă eu şi Emeline vrem să stăm mai mult în Anglia, îl las pe el se ocupe de depozitele din Boston.

Reynaud ridică din sprâncene.

— Pare cam tânăr pentru sarcina asta.

— Este, răspunse Hartley. Dar în câţiva ani… Ridică din umeri. Desigur, ar fi bine să păstrăm afacerea în familie.

Reynaud se uită din nou la cuplul de pe canapea. Obrajii domnişoarei Hartley erau coloraţi într-un roz luminos, iar O'Hare nu-şi luase ochii de la ea de când intrase în încăpere.

— Deci, eşti de acord cu partida.

— Da, sunt. Hartley îşi arcui buzele. Nu că opinia mea ar conta. Am încredere că Rebecca îşi va alege soţul potrivit.

Pălăvrăgeala doamnelor se înteţi deodată, şi Reynaud întoarse capul spre ele. Beatrice se lăsă în faţă şi puse un pachet pe genunchii lui Emeline.

— Ce pun la cale? întrebă Hartley lângă el.

Reynaud clătină din cap şi zâmbi când văzu cât de entuziasmată părea Beatrice.

— N-am nici cea mai vagă idee.

*

— Domnii vorbesc iar despre trădătorul acela groaznic, comentă *tante* Cristelle fără să se adreseze cuiva în mod special.

Beatrice îi privi cu atenţie. Toţi domnii erau îngrămădiţi într-un colţ, şi lordul Hasselthorpe era un subiect care apărea des în discuţie, dar Reynaud părea aproape senin în seara aceea. Îi surprinse privirea şi îi făcu discret cu ochiul, gest care o făcu pe Beatrice să se îmbujoreze. Dumnezeule! Nu era momentul să îşi amintească tot ce făcuseră chiar în dimineaţa aceea.

Se întoarse grăbită spre Emeline.

— Deschide-l, te rog.

— Nu e nevoie de cadouri, spuse Emeline, deşi părea chiar încântată.

Beatrice descoperise în ultima lună că, dincolo de înfăţişarea ei formidabilă, Emeline era chiar foarte drăguţă.

— De fapt, este un cadou de la Lady Vale şi Lady Munroe şi de la mine. Dar vei vedea. Hai, deschide-l.

Emeline dădu capacul cutiei la o parte. Înăuntru se aflau patru cărţi, legate fiecare într-o culoare diferită. Una era albastră, una galbenă, una de culoarea lavandei şi una roşie.

Emeline o privi pe Beatrice.

— Ce sunt?

Beatrice clătină din cap.

— Răsfoieşte.

Emeline o alese pe cea albastră şi o deschise. Şi apoi i se tăie răsuflarea.

— Oh. O, Dumnezeule! Aproape am uitat.

Îşi mută privirea de la Melisande la Helen şi apoi la Beatrice.

— Cum?

Tante Cristelle se aplecă înainte.

— Ce este?

— Este cartea de poveşti din care ne citea dădaca mea, mie şi lui Reynaud, când eram copii. Iertaţi-mă. Emeline îşi şterse colţurile ochilor cu vârfurile degetelor. Am rugat-o pe Melisande să traducă volumul original.

— Şi l-am tradus, spuse Melisande cu vocea ei calmă. Şi după ce am terminat, i-am dat lui Helen să transcrie traducerea. Are un scris de mână foarte elegant.

Helen se înroşi.

— Mulţumesc.

— După aceea, mi-a dat înapoi paginile – făcuse patru copii – dar multă vreme nu am ştiut ce să fac cu ele, spuse Melisande. Când Beatrice s-a măritat cu Reynaud, i le-am dat ca să le lege. Dar habar nu am avut că a făcut patru cărţi.

Beatrice zâmbi.

— Fiecare a lucrat cumva la ele, aşa că m-am gândit că fiecare trebuie să aibă o carte de poveşti ca amintire.

— Mulţumesc, spuse Emeline încet. Mulţumesc, Melisande şi Helen, şi ţie, Beatrice. Este un cadou minunat. Strânse la piept cartea şi se uită spre domni. Atâta amar de vreme nu am avut decât amintiri cu Reynaud, şi cartea aceasta a fost una dintre cele mai frumoase. Acum îl am şi pe el. Sunt atât de recunoscătoare.

Beatrice fu nevoită să se şteargă la ochi. Reynaud revenise, şi era şi ea recunoscătoare.

Uşa salonului se deschise chiar în clipa aceea şi forma masivă a majordomului îşi făcu apariţia în prag.

— Cina este gata, domnule.

— A. Bun, spuse Reynaud. Se îndreptă spre locul unde stătea *tante* Cristelle şi făcu o plecăciune spre ea. Ştiu că nu se cuvine ca un domn să îşi conducă soţia la cină, dar suntem căsătoriţi de puţină vreme. Îmi dai o scutire de data asta?

Bătrâna doamnă îl privi lung cu ochii ei severi de un albastru-deschis, dar care se înseninară mai apoi.

— Hmm. Prostuţule. Dar e Crăciunul, aşa că te iert. Flutură mâna înspre ea. Ia-ţi soţia. Luaţi-vă cu toţii soţiile. Iar dumneata – arătă cu degetul spre deja îngrijoratul unchi Reggie – mă vei conduce pe mine!

Reynaud îi oferi braţul lui Beatrice în vreme ce toţi ceilalţi musafiri se adunară să meargă spre sufragerie. Ea îşi puse degetele pe mâneca lui şi el înclină capul spre ea.

— Ţi-am urat deja un Crăciun fericit, milady?

— Da, spuse ea. De mai multe ori. Dar nu mă satur să te tot aud.

— Iar eu mă tem că nu mă voi sătura niciodată să ţi-o spun. Ochii lui strălucitori erau veseli. Nici acum, nici altă dată. Aşa că lasă-mă să îţi mai spun o dată, prima din multe altele: Crăciun fericit, dragostea mea. Crăciun fericit, draga mea Beatrice.

Şi o sărută.

Epilog

Auzind vorbele îngrozitoare ale regelui spiriduşilor, Longsword se prăbuşi în genunchi în faţa lui. Îşi scoase sabia magică, o puse pe pământ la picioarele lui şi spuse:

— Îţi dau sabia mea, chiar dacă asta înseamnă propria moarte, numai să îmi laşi soţia să plece.

Regelui spiriduşilor îl privi uluit, atât de şocat, că ochii lui portocalii aproape ieşiră din orbite.

— Ţi-ai da viaţa la schimb pentru femeia asta?

— Cu bucurie, veni răspunsul simplu al lui Longsword.

Regelui spiriduşilor se întoarse spre Prinţesa Seninătate.

— Şi tu ai decis să te sacrifici pentru totdeauna pentru bărbatul acesta?

— Am spus-o deja, răspunse prinţesa.

— Aaah! strigă descumpănit regele spiriduşilor şi îşi smulse părul verde din cap. Atunci asta este Iubirea Adevărată – lucru teribil! —, pentru că nu am nicio putere în faţa forţei pe care o are Iubirea Adevărată. Se aplecă şi dădu să apuce sabia, dar şuieră, căci simpla atingere a lamei îi arse carnea nenorocită. Bah! Chiar şi sabia este afectată de iubire! Este cel mai groaznic sfârşit!

Şi regele spiriduşilor, provocat peste măsură, se făcu nevăzut în crăpătura din pământ din care venise.

Prinţesa Seninătate se apropie şi se prăbuşi lângă soţul ei care rămăsese îngenuncheat în praf îi luă mâna şi îi spuse:

— Nu înţeleg. Îl urai pe regele spiriduşilor; aşa mi-ai spus. Atunci de ce m-ai căutat ca să împiedici sacrificiul?

Longsword ridică la buze mâinile soţiei lui şi le sărută pe fiecare în parte.

— Viaţa fără tine ar fi mai îngrozitoare decât viaţa în Regatul Spiriduşilor.

— Deci, mă iubeşti? şopti ea.

— Din toată inima, răspunse el.

Prinţesa Seninătate se cutremură şi privi locul în care stătuse regele spiriduşilor.

— Crezi că se va întoarce la noi?

Longsword zâmbi.

— Nu ai auzit, scumpa mea? Avem o magie atât de puternică, încât poate să îl învingă şi pe regele spiriduşilor. Este iubirea pe care ne-o purtăm.

Şi o sărută.

Sfârşit